

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/35 (125) ● 6 Eylül 2003 ● 500 000 TL

**Ordu ve hükümet işgalci
emperyalistlerin hizmetinde...**

Irak'ta ABD

jandarmalığına hayır!

İÇİNDEKİLER

ABD'nin Ankara ablukası yoğunlaştı.....	3
Demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleleri yükseltelim!	4
Ordu ve hükümet ABD'ye uşakça sadakatini gösterme telaşında.	5
ABD emperyalizmi Irak halklarını birbirine kırdırmaya çalışıyor.	6
1 Eylül'ün gösterdikleri	7
1 Eylül Dünya Barış Günü eylemlerinden	9
İkinci yılında 11 Eylül	10
ABD saldırganlığı halkların direnişi karşısında çaresiz	11
Kölelik yasası ve sınıf hareketi (Orta sayfa).	12-13
İlköğretim Kurumları Yönetmeliği değiştirildi, "eğitim parasızdır" ifadesi çıkarıldı.	14
Irak'ta ne oldu biliyor musunuz?	15
Direniş Komitesi'ndeki bir işçinin kaleminden Ağartıoğlu direnişi	16
Ağartıoğlu direnişi üzerine.	17
Ünifil'de patronun sendikasızlaştırma saldırısı.	18
Kamuda toplu görüşme oyununu bozalım.	19
Gizliliğe karşı gizlilik, kirli savaşa karşı devrimci sınıf mücadelesi!.	20
Barış ve Kürdistan halkına dayatılan "barış"	21
İşçi sınıfına, özgürlüğe ve sosyalizme feda edilmiş bir yaşam: Julius Fuçik	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/35 (125) ● 6 Eylül 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39
Fax: 0 (212) 6356993

e-mail: kb1@ttn.net

Kitap istemek için e-mail adresi: eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Kapatılması gündemde olan Bakırköy Sümerbank işçileri, işyeri önünde yaptıkları eylemde hem fabrikalarının tasfiyesine karşı çıktılar, hem de Irak'a asker gönderme çabalarını protesto ettiler. 26 Eylül'de özelleştirme ihalesine çıkacak olan TEKEL'de çalışan işçiler Adana'da AKP il binasına yürüdüler, işyerlerinin satışına izin vermeyeceklerini açıkladılar, genel grev çağrısı yaptılar. Kısa bir süre önce sendikalaşan Ünifil Elektrik'te 4 kişi işten atıldı, işçilerin işten atmalara karşı mücadelesi sürüyor. Ve nihayet ODTÜ'de Oleyis'de örgütlü 95 işçi, sendikanın yetkisini düşürmek için işten atıldı.

Son bir günün gelişmeleri üzerinden derlediğimiz bu haberler bile sermayenin, her vesileyle ve bir an bile durmaksızın işçilere, emekçilere saldırdığını gösteriyor. Özelleştirmeler adım adım yaşama geçirilirken başta sendikal örgütlenmeleri dağıtmak üzere çok çeşitli nedenlerle işten atmalar ve hak gaspları yaşanıyor. Fakat buna karşın sınıf hareketi de içten içe kaynıyor. İşçiler imkan buldukları yerde ve zamanda bu saldırıları yanıtlama çabası içinde olduklarını ortaya koyuyorlar.

Küçük ya da büyük hangi işyerinde olursa olsun, saldırının muhatabı durumundaki işçilerin en ufak bir direnme çabası dahi sınıf hareketinin geleceği açısından son derece önemlidir. Geleceğin sınıf hareketini buralarda inşa edeceğimizi bilmeli, direniş ve eylemlere bu sorumlulukla yaklaşmalı, mücadele kıvılcıklarını güçlendirmek ve yaymak için elimizden gelen çabayı göstermeliyiz.

Sermaye devletinin saldırıların hedefinde bir kez daha emekçi çocukları var; üniversite harçlarına bir kez daha yüzde 25 oranında zam yapıldı. Bu arada İlköğretim Yönetmeliği'nden "eğitim parasızdır" ibaresi" çıkartılıp atıldı. Bütün bunları Irak'a asker gönderme hazırlıklarıyla bir arada düşündüğümüzde ortaya şu sonuç çıkıyor; sermaye, emekçi çocuklarına

"paranız yoksa okumayın, onun yerine gidin Irak'ta Amerika için ölü, öldürün" demeye getiriyor.

Okulların açılış tarihinin yaklaştığı, aynı zamanda Irak'a asker gönderme kararının giderek ete kemiğe büründüğü şu günlerde gençliğin öfke ve dinamizmini "okulda müşteri, Irak'ta işgalci olmayacağız" şiarı etrafında örgütlü mücadeleye sevk etmek sınıf devrimcilerinin en önemli güncel görevlerinden biridir.

"... Karşı konulardan gelen bu değerlendirmeye ve tanımlamalara ortak anlamlar, girilmiş bulduğumuz yüzyılın bir bucağıdır. toplumsal çalkantılar, savaşlar ve devrimler yüzyılı alacaktır."

"Burada dikkate değer olan ve tarihsel önem taşıyan bir nokta var. Geride kalan yüzyıla bakıldığında, yani 20. yüzyılın ilk yıllarında da, gelen yeni yüzyıla ilişkin öngörü ve beklentilerin çerçevesi aşağı yukarı buydu. Bunun 20. yüzyılın olaylarıyla tamamen doğrulandığını biliyoruz. 20. yüzyıl, dünya tarihinin o güne dek gördüğü en büyük sıçırışlara, büyük başarımlara, savaşlara ve devrimlere sahne oldu."

"Sistemik bağünden biriktirdiği sorunlar ve keskinleştiği çelişkiler, 21. yüzyıla da benzer nitelikte toplumsal gelişmelere ve olaylara sahne olacağını göstermektedir. Temel özellikleri ve eğilimleri açısından ele alındığında çağ aynı çağ olduğuna göre, bunun böyle olması, kaçınılmaz olmak bir yana kaçınılmazdır da. Şu an için değişmiş bulunan temel ölçü, yalnızca, dünya ölçüsünde devrim güçleri ile karşı devrim güçleri arasındaki kuvvet dengeleridir. Çözümek bir yana gücüde ağırlaşan ve genelleyen temel sorunlar ile bunun keskinleştiği çelişkiler, bu kuvvet dengelerinde gelecekte devrim lehine sürekli ve hızlı bir değişimin verimli zemini, bir bakıma güvencesidir."

(Savaş ve Programımız, Ekim 2001)

Fiyatı: 9.000.000 TL (KDV dahil)

Çıktı!
Kitapçılarda...
Dünya Ortadoğu ve Türkiye

Dünya Ortadoğu ve Türkiye

FIRAT

Dünya Ortadoğu ve Türkiye

EKSEN YAYINCILIK

ABD'nin Ankara ablukası yoğunlaştı...

Türk devleti işgal taşeronluğuna hazırlanıyor!

Asker gönderme kararının siyasal sorumluluğu henüz paylaşılmış değil. Ordu ile AKP arasında konu üzerinden başlayan tartışmalar, laiklik-şeriat eksenine kaydırıldı, bir bakıma ikinci plana itildi. Sorun yaratan konularda karşılıklı üstünlük sağlanamadığı durumlarda, laiklik tartışması bir perde olarak oldukça işlevsel oluyor. Sürtüşme yaratan sorunu unutturup tartışmayı sönmüştürmek için, genellikle bu yola başvuruluyor. Yöntemin kullanılmasına bu kez 30 Ağustos kutlamaları vesile yapıldı. Emekliye ayrılma zamanları gelmiş generaller de giderayak tartışma ekseninin kaydırılmasına katkı sundular.

Haydut takımından yakın markaj

Fakat belirleyici müdahale ABD'den geldi. Önceki hafta başından başlayarak ABD'li haydut takımı, Türkiyeli uşaklarıyla yakın markaj düzeyinde ilgileniyor. Hem Amerika'da hem Türkiye'de hummalı bir faaliyet yürütülüyor. Türkiye ziyaretleri John McClain, Richard Lugar gibi Cumhuriyetçi Parti'nin önde gelen senatörleriyle başlayıp NATO Müttefik Kuvvetler Komutanı James Jones'le devam etti. Ankara'ya atanan yeni Büyükelçi Eric Edelman'da gelir gelmez asker gönderilmesi konusuna yoğunlaştı.

Benzer çabalar Amerika'da da sürüyor. Bu çerçevede TSK'nın Washington Ataşeliği'nin düzenlediği 30 Ağustos resepsiyonu ABD'li savaş çetesinin yakın ilgisine mahzar oldu. Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz ile Genelkurmay Başkanı Richard Myers, bu davetteki konuşmalarında Türkiye'nin asker göndermesinin önemine dikkat çektiler. Irak'taki işgal kuvvetlerinin komutanı John Abizaid ise beyanat için senatörlerin yolunu izleyerek ABD basınının önde gelen kuruluşlarından birini tercih etti.

ABD'li haydutların açıklamalarında Türkiye'nin uşaklık gururunu okşayacak vurgular yapıyor. Türkiye'nin asker göndermesine, Irak'taki istikrar gücüne katılmasına "kesinlikle", "mutlaka", "oldukça"... ihtiyaç duyulduğu; ABD'li askerlerin Türk askeriyeye çalışmayı çok istediği; Türkiye'nin asker göndermesi durumunda müslüman ülkelere örnek teşkil edeceği vb. noktalar öne çıkarılıyor. Son olarak James Jones'un ziyareti sürerken Türkiye'nin istikrar gücüne katıldığı durumda ABD ve İngiltere'den sonra üçüncü büyük güç olarak tanınacağı, deneyimleri dolayısıyla "kritik bölgelerin kurtarıcısı" diye onurlandırılacağı, her türlü desteğin karşılığının verileceği açıklandı.

Tehdit mesajları ise Türk egemenlerinin toplumu hazırlarken kullandıkları politikaları destekler biçimde veriliyor. Örneğin, Türkiye Güney Kürdistan'da istemediği gelişmelerin önüne geçmek için, kendi çıkarları gerektirdiği için asker göndermelidir deniliyor. Bu yalanı desteklemek için, bütün bunlara, Amerikan Kongresi'nde açık açık asker gönderme şartına bağlanan 8.5 milyar dolarlık kredinin Irak'la bir ilgisi bulunmadığı, genel olarak ABD-Türkiye ilişkilerinin kastedildiği eklendi.

Amaç yeni tezkereyi muhtemel kazalardan sakınmak

Bütün bu çabaların, açıklamaların sermaye iktidarını asli görevlerine odaklamayı amaçladığı biliniyor. Ek olarak Türkiye'nin iç kamuoyunun hazırlanmasını kolaylaştırmak niyetiyle yapılıyor bütün bunlar. Haydut takımı, Türkiye'deki uşaklarının sorumluluğu birbirine yıkma uğraşı içindelerken, alınan devlet kararını mecliste kazaya uğratmaları riskinin büyüklüğünü 1 Mart sürecinden biliyor. Gene o zamanki yoğunlukta, fakat bu kez deneyimden hareketle "ulusal onuru" örselemeye özen gösterir bir üslupla Türkiye'ye yükleniyor.

Hayata geçirilen tam bir abluka politikasıdır. Zira çırpındıkça batağa saplanan, Irak'taki göstermelik hakimiyetini neredeyse tümüyle yitiren ABD'nin, tersini iddia etse de, zaman konusunda rahat hareket edilebileceğini belirtse de, bekleyecek mecali kalmadı. O yüzden Irak için BM'yi devreye sokmak, uluslararası destek sağlamak için ikide bir tasarı hazırlıyor, çağrılar çıkarıyor, taviz verebileceği mesajları ucuruyor. Pis işler bir Türkiye'nin sırtına bindirilse, bunlara hiç gerek kalmayacak. Fakat Türk egemenlerinin yere fazlasıyla sürtülmüş burunlarının kalkmasına meyil vermemek için de olsa acelesini belli etmiyor.

Her ne kadar kamuoyunda doğru algılanmasını engellemeye çalışsa da ABD müdahalesi Türk egemenleri üzerinde etkisini fazlasıyla gösterdi. Artık düzen çevreleri içinde Irak'a asker göndermenin meşru olup olmadığı, şemsiye gerekip gerekmediği konuşulmuyor. Meclisin ne zaman toplanıp tezkereyi çıkaracağı, Iraklılar'ın Türk askerini nasıl karşılayacağı, askerinin nasıl davranması gerektiği, Irak'ın yapılandırılmasında Türkiye'nin alacağı ihaleler ile bunlar karşılığında elde edeceği petrol ve para konuşuluyor. Ya da Orgeneral James Jones'un gelişleriyle birlikte teknik konular (kaç askerin gönderileceği, hangi bölgelerde görev yapacağı, ne tür operasyonlara katılacağı, komutanın kimde olacağı, askerin hangi yoldan gideceği, masraflarının nasıl karşılanacağı vb.) öne çıktı. Jones'un beraberinde getirdiği ve daha sonra katılacaklarla birlikte son halini alacak olan heyetin faaliyetleri, ileriki günlerde bu konuları daha da öne çıkaracağı benziyor.

ABD uşakları aynı telden çalıyor

ABD'nin yakın markajının ne denli etkili olduğu, ordu ve AKP üzerinden bariz olarak görülebilir. Düne kadar açık konuşma cüreti gösteremeyip lafı kıvrıranlar, ortalıkta işgal çıkırtkanlığı yapmaya başladılar. Başbakan Erdoğan peş peşe TV ve gazetelere Irak sorunu ile ilgili demeçler verdi. Irak'a asker göndermekten yana olduğunu artık saklamak gereği duymuyor. Sadece şartları görmek istediklerini belirtiyor. Tam bir uşak edasıyla efendisinden "biz size şu bölgeyi verdik" demesini bekliyormuş! Erdoğan'ın açıklamaları AKP'nin kurmaylarını da daha rahat konuşmaya sevketti. Açıklamalar, asker göndermek konusunda hiçbir çekinceleri kalmadığını, dolayısıyla

bu ay veya Ekim'de meclisin sadece tezkere formalitesini yerine getireceğini gösteriyor.

AKP'nin rahatlığı ordu da var. Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, asker göndermeyi piyangoya benzetecek kadar ileri gidebildi. Hiç gitmemektense riske girip gitmek daha iyiymiş, zira sıfır hep sıfır olarak kalırmış! "Vatan-millet borcu" diye torna altına çektiğiniz askerleri poker masasının basit pulları olarak görürseniz, elbette kendinizi kumar oynayacak kadar zengin sayarsınız. Generaller de şimdi kamuoyunun tepkisini, sorumluluğu hükümete havale etme çabalarını bir yana bırakıp, oynayanların kaybetmeye mahkum olduğu poker masasına, yani Irak batağına koşuyorlar. ABD'li haydutlardan yenilen şamarların, fırçaların "anlı-şanlı Türk generalleri"ni düşürdüğü durum bu işte! Oysa Türk egemenlerinin sadece ekonomilerini, politik ve askeri iradelerini değil, fakat ruhlarını, tüm benliklerini de Amerika'ya kaptırdıklarını bu kadar ısrarla belirtmelerinin hiçbir anlamı kalmış değil.

Egemenlerin biletini işçi ve emekçiler kesmeli

"Ulusal çıkar" dediklerinde ABD çıkarlarını kastettiklerini, Irak'ın toprak bütünlüğü dediklerinde ezeli korkularını belirttiklerini, Irak pastasından pay alacağız dediklerinde hortumcuların sefil iştahını hatırlattıklarını bilmeyen mi var? Türkiye'deki kan emiciler için Irak halklarının haklı direnişinin, komşuluk ilişkilerinin hiçbir anlamı yok. Hükmettikleri halkın çocukları da bir değer taşıyor. Onlara göre asker dediğiniz harcanacak bir puldur, ihraç edilecek bir maldır. Nihayetinde ölmeye ve öldürmeye gidecek olanlar "vatan" sathında da sadece sömürülen, ezilen, horlanan işçi ve emekçilerden seçilecektir. Zamanında çok daha yakın olan kardeş bir halkın isyanını bastırmak için insanlıktan çıkarılmadılar mı? Şimdi ABD için Irak halkını katletmeye göndermenin ne sakıncası var. Olur ya belki büyük ikramiye çıkar; hiç değilse pulları batağa atmak ya da bir piyango bileti almak zevkini tadacaklar.

Bu biletin Amerikan uşaklarını nereye götürdüğü malum. Yalnız işçi ve emekçilerin bu batağa sürüklenmemek için yakalarını sermaye iktidarından kurtarmaları gerekiyor. 1 Eylül Dünya Barış Günü etkinliklerine yönelik terörden de anlaşılabilir gibi, sermaye iktidarının halkı batağa çekmekten kolay kolay vazgeçmeyeceği ortada. Şimdi bütün benliğiyle Türkiye ve Irak halklarını kandırmaya çalışıyor. ABD de bu konuda elinden geldiğince yardımcı oluyor.

Dolayısıyla, Irak'ta ABD jandarmalığına karşı daha fazla çaba, daha militan ve kitlesel bir mücadele gerekiyor. Egemenler sorunu -R.T. Erdoğan'ın mantığıyla- görüntüyü iyi ayarlamakta, bir başka deyimle maskeyi iyi yapmakta görüyorlar. İşçi ve emekçilerin sorunu ise, ABD uşağı sermaye iktidarına yüzünü ve gerçekleri maskeyle kapatamayacağını, çirkinliğine ve yalanlarına tahammülün bittiğini göstermektedir.

ABD'ye piyonluk, komşu halklara düşmanlık, işçi sınıfı ve devrimci güçlere baskı ve zor...

Demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltelim!

ABD emperyalizmi ekonomik krizden çıkmak, Ortadoğu'da tam hakimiyet kurmak, bölge kaynaklarını yağlamak amacıyla girdiği Irak'ta hezimet yaşıyor. Bu, çeşitli ağızlar tarafından da dile getiriliyor. ABD Savunma Bakanı Rumsfeld, Irak'ta savaş sonrasında karşılaştıkları direncin boyutunun beklentilerinin ötesinde olduğunu itiraf ederken, Genelkurmay Başkanı Orgeneral Richard Myers ise "Bu düşman, daha önce çarpıştığımız düşmanlara benzemiyor. Hala çok kurnaz ve kötüler" diyor. Rumsfeld'in yardımcısı Wolfowitz ise, "Özellikle güvenlik alanında durum, beklediğimizden daha kötü çıktı" diyerek karşılaştıkları direnişin gücüne işaret ediyor ve çıkmak için çırpındıkları batağın boyutlarını ifade ediyor. Wolfowitz'in dile getirdiği bir diğer hayal kırıklığı ise petrol gelirleri ile ilgili. Wolfowitz, petrol gelirlerinin de devam eden gerilla savaşı ortamında, beklentilerin çok altında kaldığını itiraf ediyor.

Sermaye iktidarı işgalci güçlerin tarafında Irak halkının katliamına hazırlanıyor

Türk askerinin nerede konuşlanacağını tespit etmek için Irak'a gönderilen Dışişleri Bakanlığı, Genelkurmay Başkanlığı ve MİT yetkililerinden oluşan Türk heyetinin ilk raporu, ABD ile birlikte Irak'a girilirse Türk askerinin de "işgalci" güç olarak değerlendirileceği yönünde. Bunun için Türkiye'nin "barışçıl" misyonlarla Irak'a girmesi gerektiği dile getiriliyor. ABD'nin jandarması ve piyonu olarak işgalci güçlerin tarafında Irak'a girmeye hazırlanan siyasi iktidar, Irak halkının kim olursa olsun bölgeye gelen her gücü "işgalci" olarak değerlendirecekleri ve buna uygun muamele yapacaklarına dair açıklamalarını görmezden geliyor.

ABD'nin desteği ile kurulan ve Irak'ın işgalinin ardından açılan Irak Stratejik Araştırmalar ve Çalışmalar Merkezi 5 ay içinde 2 araştırma gerçekleştirdi. Araştırmaya göre Irak halkından BM'den barış gücü isteyenler yüzde 5'te kalırken, Iraklılar'ın sadece yüzde 3.8'i "Müslüman ve Arap ülkelerinden asker gelsin" diyor.

Tüm dünya ABD'nin Irak'taki varlığını işgal olarak tanımlarken, Türkiye yönetenleri, Amerika'nın emri ve çıkarları doğrultusunda bu batağa girmek için "insani yardım" yalanının arkasına gizlenmeye çalışıyorlar. İşgalci kuvvetlerin oradaki misyonu, ülkenin yağma ve işgaline karşı direnen Irak halkının eylemlerini bastırmak, katliamlar düzenlemek. "Saddam'ı arama" bahanesiyle evler basılıyor, insanlar katlediliyor, hareket halindeki her canlı "canlı bomba" korkusuyla kurşun yağmuruna tutuluyor vb.

Kısaca ABD, kendi yerine batağa gömülecek piyon arıyor. Bir dizi görüşme yapmak üzere Türkiye'ye gelen NATO Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı Orgeneral James Jones'un iletteceği mesajlar arasında

bu durum açıkça ifade ediliyor: "ABD askerinin sıkıştığı, çatışmadan kurtulamadığı bölgelerde Türk askeri takviyesi isteyebilir. ABD, Türk askerinin bu tür çatışmalardaki deneyiminden yararlanmak istiyor. ABD bu yüzden, Türk askerini 'kritik alanların kurtarıcısı' olarak görüyor".

Ülkedeki eylem ve direnişlere saldırmak, muhalif güçleri katletmek, kontrgerilla operasyonları düzenlemek, darbeler gerçekleştirmek için 75 yıldır bütçeden devasa pay ayrılan Türk ordusunun deneyimleri biliniyor. Kulak kesme, kafa koparma, ırza geçme, köy yakma deneyimleri Kürt halkı üzerindeki uygulamaları ile sabit TSK, sadece ülkedeki muhalif ve devrimci güçlere karşı yetiştirilmedi. ABD hesabına Ortadoğu'da saldırı gücü olarak kullanılması için sınır ötesi operasyonlar için de yetiştirildi. Şimdi bu uğursuz deneyimler Ortadoğu halklarının haklı ve meşru direnişleri için kullanılmak isteniyor.

Kendi halkına baskı ve terör uygulayanlar bölge halklarına "insani yardım" götüremez

İşbirlikçi Türk burjuvazisi kendi sefil çıkarları için bölgede ABD jandarmalığına soyunurken ülkedeki siyasal ve ekonomik yaşamın ağır sonuçları ise işçi sınıfı ve ezilen halklara çıkarılacaktır. Burjuvazi savaş durumunu, her türlü hak arama mücadelesini yasaklamanın, mevcut tüm demokratik hak ve özgürlükleri boğmanın, devrimci hareketi ezmenin bir olanağı olarak kullanmak yoluna gitmeye hazırlanıyor.

Kendi halkı için kölelik yasaları çıkaran, eğitim ve sağlık hizmetlerini paralı hale getiren, sosyal güvenceleri gaspeden, içerde baskı ve terörü turmandıran siyasi iktidarın Irak halkına "insani yardım" götürme iddiası ne kadar inandırıcıdır? İnsanca yaşama talebi ile alanları dolduran memurunu copluyan, "terörist" ilan eden, gözaltına alan, tutuklayanlar mı Irak halkına "eğitim ve sağlık hizmeti" götürecektir? Piyonu olmaya hazırlandığı

emperyalist savaşa karşı 1 Eylül'de "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarını haykırarak binlerce insana saldıran, üzerine su sikan, yaka paça gözaltına alan, kafasını-gözünü kıranlar mı Irak'ta "demokrasi"yi inşa edecek? Zindanlarda tecrit uygulamasına karşı direndiği için onlarca devrimciyi zehirli gazlar sıkarak, yakarak, kurşunlayarak katledenler mi Irak halkını "özgürleştirecek"? Okul bahçesinde oynayan çocuklara, düğün yapan Kürt halkına kurşun sikan, isim yasaklayan, kalıcı konut ve "insani yardım" talebi ile eylem yapan depremzedenin üstüne panzer sürenler mi Irak'ı "yeniden inşa" edecek? Sokak ortasında, gözaltında tecavüz ve taciz uygulayanlar mı Irak

halkının "namusunu koruyacak"?

İHD raporları son altı ayda yaşanan hak ihlallerinde artış olduğunu kaydediyor. Üstelik bu veriler sadece tespit edilen ve kayda geçenler. Yılın ilk altı ayı için veriler şöyle:

"Yargısız infaz, 'dur' ihtarına uymama, rastgele ateş açma ve silah kullanma yetkisinin hem güvenlik güçleri hem de köy korucuları tarafından ihlal edilmesi sonucu 14 kişi yaşamını yitirdi. Çeşitli cezaevlerinden 15 kişi kendini yakma, intihar, diğer mahkumların saldırısı ve hastalık sonucu yaşamını yitirdi. Aynı dönemde faili meçhul sayısı ise 40 olarak gerçekleşti. Meydana gelen çatışmalarda 41 kişi ölüyor, 27 kişi yaralandı. İşkence, kötü muamele, onur kırıcı davranışa maruz kaldığı iddia edenlerin sayısı 705'e ulaşırken, 241 kişi de toplu gösterilerde güvenlik güçlerinin şiddetine maruz kaldı."

Devlet terörü demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi ile dizginlenebilir

Dışarda komşu bir ülkenin işgaline ortak olmaya, halkını katletmeye hazırlanan siyasi iktidar içerde bu saldırganlığa eşlik edecek şekilde devlet terörünü turmandırıyor. ABD jandarmalığına ve emperyalist savaşın sonuçlarına bu tablo üzerinden bakmak gerekir. Elbette tablonun ortaya çıkardığı görevlere de bu bilinçle sarılmak gerekmektedir.

Devletin baskı, zor ve antidemokratik uygulamalarını geriletmenin yolu demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmekten geçmektedir. Emperyalist savaş ve saldırganlığın ağır ekonomik, demokratik ve sosyal faturasını ödememek, kardeş Ortadoğu halklarının katliamına ortak olmamak için bölge halklarıyla enternasyonalist dayanışmanın yükseltilmesi, eylemli desteklerle direnişin sahiplenilmesi, işçi sınıfı ve emekçi halkların anti-emperyalist mücadeleye kazanılması, direnişe desteğin aktif bir şekilde örgütlenmesi günün acil görevleri arasındadır.

Amerikancı generaller işgal güçlerinin hizmetine sunacakları askeri gücün savaş bölgesini belirledi bile...

Ordu ve hükümet ABD'ye uşakça sadakatini gösterme telaşında

Irak işgalinin üzerinden 4 ay geçti. Kimi Amerikalı yetkililer, ikinci paylaşım savaşı sonunda ABD askerlerinin sevinçle karşılandığı Normandiya çıkarmasında olduğu gibi, Irak halkı tarafından da coşkuyla karşılanacaklarını savunuyordu. Bu akıl dışı iddia, ABD emperyalizminin Irak halklarını “özgürleştirmek” için bu ülkeye girdiği yalanına dayanmaktaydı.

Günde ortalama 20 Iraklı sivilin işgalciler tarafından öldürüldüğü göz önüne alındığında, Irak halkının emperyalist işgalle birlikte nasıl bir “özgürlüğe” kavuştuğu anlaşılır. Buna rağmen işgal yerine “harekat” terimini kullanmayı tercih eden haydut sürüsü, işgal karşıtı direnişin gücü karşısında şimdiden çaresiz duruma düştüklerini artık saklayamıyor.

Irak halkının direnişi savaş kundakçılarını zorluyor

Bush ve savaş çetesi, işgal öncesi dönemde kimseyi dikkate almayan küstah bir tutum içindeydi. Ancak “evdeki hesap çarşıya uymayınca” bu tutum yerini, “müttefiklerimize çok ihtiyacımız var” söylemine bıraktı. Bu istemi en açık dille seslendiren Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice oldu. Bir Alman televizyonuna demeç veren Rice; “Müttefiklerimize ihtiyacımız var. Hem de çok... Aramızda farklılıklar olması, ABD'nin müttefiklerine, onların görüşlerine değer vermediği anlamına gelmez. Onlara ihtiyacımız olmadığı anlamına hiç gelmez” dedi.

Süngüsü düşen sadece Condoleezza Rice değil. “Şahinler” diye bilinen ekibin başını çeken ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, yardımcısı Wolfowitz, ABD Genelkurmay Başkanı General Richard Myers de dahil olmak üzere Bush çetesinin tümü, içinde buldukları bataklığın farkına varmış görünüyor. “İşgal sonrası direnişin beklentilerin çok üstünde olduğu, Irak'taki düşmanın daha öncekilere benzemediği, ABD'nin umut bağladığı petrol gelirlerinin beklentilerin çok altında kaldığı ve Amerika'nın zorlandığı” vb. ifadelerin yer aldığı açıklamalar bu savaş kundakçılara aittir.

Savaş çığırkanı, kan seviciler Amerikan medyası ise, bu haliyle devam ederse Vietnam'a benzeyebileceği için Irak'tan çekilmeyi tartışmaya başladı.

Yardım yapmaya çağrılan müttefikler, baş haydudun Irak bataklığına saplanmasına ağıt yakmıyorlar elbette. Şimdilik hiçbiri Irak'a asker göndermeye yanaşmıyor. Bu gerici güç odakları ABD'den istedikleri tavizleri koparabilirlerse eğer, asker gönderebileceklerini açıklamakta da bir sakınca görmüyorlar. Oldukça kirli bir sicile sahip olan diğer emperyalist güçler, ancak Irak'ın yağmasından pay alabildikleri zaman bu katliama ortak olacaklar.

“En sadık uşak” unvanı kimseye kaptırılamaz!

Emperyalist işgal ordularının Irak bataklığında nasıl debelendikleri ortada dururken, Iraklılar, Türk askerini Amerikan askerleriyle aynı kefeye koyacaklarını defalarca dile getirmişken, Ankara'daki uşaklar Irak'a asker göndermeye kararlı görünüyorlar. Zira şimdiden Türk askerinin hangi bölgede konuşlanacağını pazarlığını yapıyorlar.

Türkiye, Amerika ile başlayan askeri görüşmelerde Irak'a asker gönderilmesi durumunda Bağdat ve kuzeyindeki bölgede sorumluluk almak istediğini ileticek. Bu konudaki resmi talep NATO Avrupa Kuvvetleri Komutanı Orgeneral James Jones'un Ankara'da Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök ile görüşmesinin ardından başlayacak heyetler arası görüşmelerde Amerikan tarafına iletilecek.

Bazı üst düzey yetkililer, yapılan ön görüşmelerde, ABD'nin Türk birliğine Bağdat ve batısına düşen bölgede sorumluluk vermeyi kabul ettiğini, ancak Ankara'nın arzusunun Bağdat ve kuzeyine düşen bölgede yetki ve sorumluluk almaktan yana olduğunu bildiriyorlar.

İşi Türk askerinin hangi bölgenin işgaline fiilen ortak olacağını tartışacak noktaya kadar vardırırlar, belli ki asker gönderme konusunda net bir karara varmış bulunuyorlar. Artık sorun, kamuoyunu buna hazırlamak, ardından uygun zamanda askeri sekiyata başlamakta ibaret görünüyor. Mart ayında tezkere krizi yaşayan uşaklar, kendilerini kanıtlamak için bu fırsatı kaçırmak istemiyorlar. Sermaye devletinin medyadaki uzantıları bu durumu şöyle ifade ediyorlar, “1 Mart öncesine göre, Ankara'daki karar mekanizmaları Irak'ta ABD'ye yardımcı olmaya daha yakın duruyor”.

“ABD Irak'ta başarısızlığa uğramamalı”

İşgale, bir başka ifadeyle Irak halklarının katledilmesine ortak olma gerekçesi de tam bir uşaklık belgesidir. Ankara'daki uşaklar, “Irak'taki istikrarsızlığın ve şiddet ortamının en çok etkilediği ülkelerden birinin, belki de birincisinin Türkiye olduğunu, dolayısıyla Irak'ta istikrarsızlığın artmasından Türkiye'nin çıkarı olmadığını” söylüyorlar. Genelkurmay Başkanı Özkök'ün 30 Ağustos davetinde, “ABD'nin Irak'ta başarısızlığa uğramasının Irak'taki istikrarsızlığı artıracak ve Türkiye'nin aleyhine olacağını” söylemesi de bu iddiaları tamamlıyor. Yani ABD'nin Irak'ta başarısızlığa uğramaması için Türk ordusu seferber olmaya hazırlanıyor. Türk ordusunun işgale katılmasıyla Irak'ta istikrarın sağlanmasına (yani işgal karşıtı direnişin ezilmesine!) katkıda bulunabileceğinin Ankara'da ağır basan görüş olduğunu yine devletin medyadaki uzantılarından öğreniyoruz.

İşgale katılmak için Bağdat ve kuzeyinin seçilmesi, Amerikan uşaklarının Kürt halkına olan düşmanlığının yeni bir göstergesi aynı zamanda. Üst düzey bir yetkilinin bu konudaki sözleri şöyle:

“Bu talebin hem fiziki, hem de sembolik anlamı var. Birincisi, Bağdat ve kuzeyi hem istikrar, hem de altyapı çalışmalarının hızlandırılması açısından Türkiye'nin katkısına daha çok ihtiyaç duyuyor. İkincisi, son gelişmeler, ardından Türkiye sanki Irak'ın kuzeyinden yasaklanmış gibi bir hava oluşturulmak isteniyor. Bunu kırmak gerekiyor. Kuzeye doğru bir gölgemiz olsun istiyoruz”.

Hiçbir ciddiyeti olmayan birinci nedeni bir kenara atarsak, Türk sermaye devletinin Irak'a asker göndererek bir taşla iki kuş vurmayı hedeflediği ortaya çıkar. Hem Amerika'ya uşaklık yapacak, hem de Kürtler'in etkilerini kıracak.

Bu kirli niyet daha açık sözlerle şöyle ifade ediliyor: “Türk askeri, eğer önerildiği gibi Amerikan ve İngiliz birliklerinin ardından üçüncü büyük güç olarak Irak'a giderse, bu durumun Kürtler'in federasyon ve bağımsızlık planlarını, hatta yeni Irak yönetimindeki kilit konuları ele geçirme planlarını etkileyebilir”.

Zaten Bush'un “savaş şahinleri” de Türkiye'den asker isterken bu noktaya dikkat çekiyor. “Eğer siz asker göndermezseniz, KDP-KYB güçlerinin taleplerini sizi hesaba katmadan dikkate almak zorunda kalırız” diyorlar.

AKP ipi göğüslemeye hazırlanıyor

Efendileri karşısında tekrar mahcup olmak istemeyen Amerikan uşakları, bu sefer işi aceleye getirmeden ciddi bir hazırlık içine girmiş durumdadır. Pentagon'daki savaş kundakçıları ile Türk ordusundan onay almış görünen hükümet, Irak'a asker gönderme konusundaki kararını 12 Ekim'de yapılacak AKP Kongresi sonrasında ertelemek istiyor. Kararın Ekim ayının ikinci yarısına kalmasına yol açabilecek bu ihtimal konusunda ABD yönetimi nezdinde de nabız yoklandığı ve bunun anlayışla karşılandığı bildiriliyor.

Ancak kitlelerdeki savaş karşıtı duyarlılık, Başbakan Erdoğan'ı yeni bir 1 Mart şokundan kaçınmak için ihtiyatlı adımlar atmaya zorluyor. Geçen hafta basına demeç veren Erdoğan'ın “ABD'nin jandarması olarak algılanacak gitmeyiz” ve “Konu olgunlaşmadan Meclis'e getirmeyiz” sözleri bunu gösteriyor. 12 Ekim'de yapılacak AKP Kongresi'nin beklenmesi bu açıdan hükümete hem zaman, hem manevra alanı, hem de güç tazeleme imkanı verebilir. Bu adımlar AKP'nin emperyalist efendiler tarafından kendisine verilen ve ordu tarafından da benimsenen yeni görevi yerine getirmeye hazırlandığını gösteriyor.

Bu da şaşırtıcı değil; zira, her burjuva parti gibi AKP'nin de varlık nedeni, kokuşmuş sermaye düzeninin ihtiyaçlarına uygun kirli misyonlar üstlenmektir. Bu onun sonunu getirecek olsa bile.

Irak halkı emperyalist-siyonist provokasyonları boşa çıkaracak olgunlukta olduğunu gösterdi...

ABD emperyalizmi Irak halklarını birbirine kırdırmaya çalışıyor

Herkesin gördüğü ve kabul ettiği gerçek, ABD'nin Irak'ta her gün daha derin bir bataklığa saplandığıdır. Buna rağmen emperyalist haydutlar Irak işgalinden kolay kolay vazgeçmeyecekler. Katliamları yoğunlaştırmaktan halkları birbirine düşürmek için kanlı provokasyonlara kadar, bataklıktan çıkmak hesabıyla her türlü kirli yola başvuracaklardır.

Amerikan-İngiliz işgaline karşı güçlenerek devam eden direniş, Şii-Sünni mezheplerine mensup Iraklıları birbirine yakınlaştırmaya başladı. Oysa tersi bekleniyordu. Bu beklenti, Saddam diktatörlüğü döneminde Şii mezhebine karşı yıllarca süren sistemli bir devlet terörünün uygulanmış olmasına dayanıyordu. Ancak işgal karşıtlığında birleşen halklar, emperyalistlerin bu beklentilerini şimdiye kadar boşa çıkarmayı başardılar.

İşgalciler mezhep çatışması yaratmaya çalışıyorlar

İşgal ettikleri her coğrafyayı kan gölüne çeviren emperyalistlerin -özelde ABD'nin- aynı taktiği Irak'ta da uygulamaya başladıklarına dair emareler ortaya çıkmaya başladı. Dikkatleri işgalden farklı yönlere çekmek, işgal karşıtı mücadeleyi zayıflatmak, iç dinamikleri provokasyonlarla kışkırtıp birbiri ile çatışmalarını sağlamak, işgalcilerin akla gelen ilk kirli taktikleridir. Geçen hafta Şiiler'in kutsal kabul ettiği kent Necef'te gerçekleşen katliam Iraklılar'ı birbirine kırdırma yönünde atılan önemli bir adımdır. Bu saldırının işaret ettiği gerçek, ABD'nin hem Şii-Sünni, hem de Şii iç çatışması yaratmak istediğidir. Önemli bir Şii kitle desteğine sahip dini lider Muhammed Bekir El Hekim'in 125 kişiyle birlikte katledilmesi bunu gösteriyor. Amerikancı kimi çevreler saldırıyı Saddam taraftarlarına yüklerken, kimileri de Şiiler üzerinde etkin olan diğer dini lider Mukteda El Sadr'a yüklüyorlar. Her iki iddia da mezhep çatışması yaratmayı amaçlayan niyetleri ortaya seriyor ve bu iddiaların genellikle Amerikancı çevrelerden gelmesi son derece anlamlı.

Böylesine kirli bir planın karşılık bulması, kuşkusuz ki, Irak halkları için tam bir felaket olurdu. Benzer örneklerden çok iyi biliniyor ki, böylesi bir çatışma, işgalcileri kovmak için savaşması gereken kitleleri, yapay ayırımlara bölerek birbirini kırdırtmayı hedefliyor. Böylesi durumlarda emperyalist işgalciler, kurtarıcı pozlarına girebilmektedirler. Bu konuda eski Yugoslavya, Afganistan vb. örnekler yeterince çarpıcıdır.

Necef katliamı işgalci güçlerden ayrı düşünülemez

Irak'ın işgaline karşı çıkan hiçbir güç böyle bir katliama girişemez. Zira bu saldırının mezhep

çatışmasını körükleyeceği, bunun ise işgalcilerin işine yarayacağı herkesin malumudur. Zaten veriler, her halükarda bu vahşi katliamın ardında işgal güçleriyle onların ajanlarını aramayı gerekli kılıyor.

Amerikan ordusunun Irak'ta istikrar sağladığına dair iddia tamamen çökmüş bulunuyor. Artık Irak'taki durum kaos, istikrarsızlık, hatta iç savaşa doğru evrim şeklinde ifade ediliyor. İşgalin mali yükü (ayda 4 milyar dolar) ile gününbirlik asker

kayıbı yaklaşan seçimler öncesi Bush ve savaş çetesini zorluyor. ABD'nin en gerici çevreleri bile Irak bataklığından bahsediyor. Akıl hocaları, "bu durum böyle devam edemez, buna bir çözüm bulunmalı" demeye başladılar.

Bu koşullarda, Irak toplumunun ezici çoğunluğunu oluşturan ve 70 farklı grubu içinde barındıran Şiiler adına Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi (İİDYK) son fetvasında, ABD-İngiliz işgalcileriyle işbirliği yapılamayacağını açık bir dille belirtildi. Henüz aktif bir tutum almasa da İİDYK, direnişe geçme sinyalleri vermeye başlamıştı. Örgütün aktif direnişe geçmesi bu koşullarda işgalcilerin felaketi olur. Zira İİDYK'nın silahlı kanadı El Bedir Tugayları'nda şimdiden binlerce kişi direnmeye hazır bekliyor. Irak halkının kendilerini gül suyu ve gül yapraklarıyla karşılayacağını iddia eden haydut takımı işte böyle bir tabloyla karşı karşıya bulunuyor.

Bu bataklıktan kurtulmanın yollarını arayan ABD emperyalizmi bir yandan BM'ye başvurup yardım isterken, öte yandan başta Türkiye-Pakistan gibi ülke hükümetleri olmak üzere uşaklarından da acilen asker talebinde bulundu. Irak'ın içinde ise Saddam artıklarıyla işbirliğine sarıldı. Bunun ilk adımı CIA ile Saddam dönemi istihbarat ajanlarının ortak çalışmaya başlaması oldu. Hatırlatmak gerekir ki, bu ajanlar Saddam diktatörlüğü döneminin işkenceci katil sürüleridir. Ancak CIA ile çalışmakta yabancılık çekmeyecekleri de ortada. Çünkü geçmişten beri birbirlerini iyi tanıyorlar.

Katliamın gerçekleştiği Necef'e işgalcilerin atadığı vali, Saddam'ın adamlarından seçilmiş. Buna MOSSAD ajanlarının da Irak'ta cirit attığını eklemek gerek. Irak direnişine zarar veren böylesine kapsamlı bir saldırı ancak bu ajan ağının işi olabilir. Necef saldırısına mezhep çatışması, liderlik çekişmesi görüntüsü verme çabaları, ya da saldırının diğer Arap ülkelerine maledilmeye çalışılması, olsa olsa dikkatleri farklı yönlere çekme taktiği olabilir. Bu arada bazı Batılı kaynaklar ile İran tarafından saldırıyla ilgili yapılan açıklamalarda, Necef'teki katliamın ardında CIA-MOSSAD işbirliği olduğu yönünde değerlendirmeler yapıldı.

Suçlular ABD ve İsrail'dir...

Yapılan spekülasyonları bir yana bırakıp Şii kitlelerin tepkilerine baktığımızda, bu katliamın asıl sorumluları hakkında bir bilinç açıklığının olduğu

görülmüyor. Necef'teki saldırıda hayatını kaybeden İİDYK'nın ruhani lideri Ayetullah Muhammed Bekir El Hekim için Bağdat'ta düzenlenen törende 300 bin kişilik kitle, ABD, İsrail ve Saddam Hüseyin aleyhinde sloganlar attı, intikam yemini etti. Artık güvenliği kendilerinin sağlaması gerektiğini belirten İİDYK'nın silahlı kanadı Bedir Tugayları gövde gösterisi yaptı. Törende ABD askerinin ortada görünmemesi dikkat çekti. El Hekim'in kurucusu olduğu ve İİDYK'nın silahlı kanadını oluşturan Bedir Tugayları ise törene silahlarıyla katıldı.

ABD ile işbirliğine girdiği iddia edilen Şii lider Mukteda el Sadr'ın cemaati üyeleri ise, Şiiler'in dini merkezi El Havza'nın fetva çıkarmasını istediler. Grup, "Havza'dan fetva çıksın ABD'yi vuralım!", "ABD'yi burada istemiyoruz!", "İşgale hayır!" sloganları attılar. Cami hoparlörlerinden "Bu olayların sorumlusu ABD ve İsrail'dir" şeklinde sloganlar atıldı.

Basra ve Necef kentlerinde de yüzbinlerce Iraklı'nın katıldığı protesto gösterilerinde benzer şiarlar gündeme geldi. Kitle, "Amerika'ya hayır!", "Irak halkı suçluları cezalandıracağına and içer!", "İsrail'e ölüm!", "Baaslılar'a ölüm!", "Katillerden intikamımız acı olacak!", "Saddam ve Bush bize hakaret edemez!" sloganlarını attı. El Hekim'in Necef'teki cenaze törenine katılan 1 milyonu aşkın kişi de aynı şiarları tekrarladı. Katliamla ilgili sert bir açıklama yapan El Hekim'in kardeşi Abdülaziz El Hekim şu ifadeleri kullandı: "İşgal devam edemez, derhal sona ermeli. Bu plana (işgal planı) son vermek şart, bu plan nafildir. Irak'ta masumların dökülen kanının sorumlusu Amerikan işgalidir".

Necef saldırısı Irak geçici yönetim konseyini de sarstı. Konseyin Şii üyesi İmam Muhammed Bahr el Ulum, saldırıyı protesto için konseye katılımını askıya aldı. El Ulum, "Gördüğüm kayıtsızlık beni, koalisyon güçlerini halkımızın evlatlarını, kutsal mekanlarımızı savunma zorunluluğuna dair sorumluluğunu yerine getiremeyen konseye aidiyetimi askıya alma kararına itmiştir" dedi. El Ulum, görevine dönmek için koalisyonun güvenlikle ilgili konuları Iraklılar'a bırakmasını şart koştu. ABD işgaline ılımlı yaklaşan El Ulum, olayların ardından Şiiler tarafından bir milis gücünün oluşması gerektiğini savunmaya başladı.

Herkesin gördüğü ve kabul ettiği gerçek, ABD'nin Irak'ta her gün daha derin bir bataklığa saplandığıdır. Buna rağmen emperyalist haydutlar Irak işgalinden kolay kolay vazgeçmeyecekler. Katliamları yoğunlaştırmaktan halkları birbirine düşürmek için kanlı provokasyonlara kadar, bataklıktan çıkmak hesabıyla her türlü kirli yola başvuracaklardır. Zira Irak'ta yaşayacakları hezimet, sıradaki ülkelerin işgal edilmesine engel teşkil edecek. Bu da savaş kundakçılarının başlattıkları dünyayı yeniden paylaşım savaşının aksamaması anlamına gelecek.

Bundan dolayı Irak halklarının işgal karşıtı direnişi özel bir anlam taşıyor. Bu çerçevede emperyalist provokasyonları boşa çıkartmak, Iraklılar'ın anti-emperyalist direnişinin zafere ulaşması için enternasyonal dayanışmayı yükseltmek de özel bir önem taşıyor.

1 Eylül'ün gösterdikleri

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle çeşitli kentlerde bir dizi eylem ve etkinlik düzenlendi. Büyük metropol kentlerde düzenlenen 1 Eylül mitinglerine binlerce insan katılırken, Diyarbakır'da düzenlenen bölgesel miting-şenliğe 100 bine yakın insan katıldı. Ayrıca birçok ilde de kitlesel basın açıklamaları ve çeşitli salon etkinlikleri yapıldı. Düzenlenen eylemlerden bazıları devlet terörüne maruz kalırken, İzmir'de toplanan binlerce kişi polis saldırısını direngen bir tutumla karşıladı. 1 Eylül etkinliklerinde genel olarak ABD işgali ve asker gönderme tezkeresi ile Öcalan'ın sağlık durumu ön plana çıktı.

Ülke genelindeki 1 Eylül tablosu kabaca böyle. Bu tabloya ilişkin yapılacak bir değerlendirme için 1 Eylül'ün dönemsel anlam ve önemini temel almak gerekir. Ancak buradan hareketle 1 Eylül tablosundan yansıyanları ve olası sonuçlarını sağlıklı biçimde değerlendirebiliriz.

2003 1 Eylül'ünün ayırıcı özelliği, sermaye iktidarının ABD hesabına jandarmalığa soyunduğu, bunun için asker gönderme tezkeresi için hazırlıklarını yoğunlaştırdığı bir döneme denk geliyor oluşudur. Bu anlamıyla 1 Eylül esas itibarıyla, ABD uşaklarıyla, ABD jandarmalığına hayır diyen ve bir kez daha tezkereyi sokakta yırtmayı hedefleyen toplumsal güçlerin karşı karşıya gelecek boy ölçüştükleri bir gün olma özelliğini taşıyordu. Bundan dolayıdır ki ABD uşakları özel biçimde bu güne hazırlık yaptılar. Tek tek örnekler üzerinden değil ama bir bütün olarak 1 Eylül gösterilerine karşı aldıkları tutuma bakıldığında da bu açık biçimde görülmektedir.

Sermaye iktidarının tezkeresi hazırlığı

Sermaye iktidarının, tezkereyi engelleyecek toplumsal güçleri bugünden kontrol altına alma, terbiye etme ve buna uygun gerekli toplumsal-siyasal-psikolojik koşulların oluşturulması bakımından işlev gören birçok organ ve kurumu 1 Eylül'de ilk ciddi sınavlarını verdiler. Bundan dolayı 1 Eylül tablosundan hareketle düzenin ve görevli kurumlarının yakın gelecekte nasıl hareket edeceklerini de görmek mümkün.

1 Eylül'de sermaye devleti farklılaşan, ancak birbirini tamamlayan bir tutum izledi. Örneğin birçok ilde yoğun polis ablukası altında mitingler organize edilirken İzmir gibi bir ilde mitinge yasak konulması ve yasağa rağmen alanlara çıkan kitlenin terörize edilmesini buna bir işaret saymak gerekir. Dahası 1 Eylül sonrasında medyaya ve devlet sözcülerine hakim dil ve yürütülen propaganda bu yargıyı güçlendirmektedir. Öyle ki İzmir'de yaşanan çatışmalarla birlikte birçok mitingde yaşanan gerilimler ve Öcalan lehine yapılan gösteriler provokatif ve saldırgan bir biçimde günlerce burjuva medya tarafından işlenmiştir. Yürütülen propagandanın ekseni "barış mitinginde savaş" teması etrafında kurulmuştur. Böylelikle bir yandan devlet terörü meşrulaştırılırken, diğer yandan savaş karşıtı mücadelenin şiddet içermemesi gerektiği topluma empoze edilmeye çalışılmıştır.

Sermaye devletinin 1 Eylül'de izlediği bu tutumdan

hareketle şu sonuçlar çıkarılabilir: Birincisi, tezkeresi karşıtı mücadelenin kontrol dışına sığmaması durumunda her türlü zorbalıkta sınır tanınmayacaktır. İkinci olarak, toplumsal yığınların potansiyel tepkilerinin mücadele kanalına akmasını engellemek ve devrimci güçlerden yalıtılmak için her türlü provokatif eylem ve manipülasyon araç kullanılacaktır.

Teslimiyet platformunun "Barış projesi"nin çöküşü

1 Eylül, diğer yanı sıra savaş karşıtı toplumsal muhalefetin mevcut durumu, gücü ve gelişme potansiyellerine de bir ölçüde ayna olmuştur. Mevcut tabloya bakıldığında 1 Eylül eylemlerine katılımın yakın geçmişe nazaran zayıf olduğu görülmektedir. Diyarbakır bir yana bırakılırsa birçok ilde katılım düşmüş durumdadır. Hava şartları vb. çeşitli olumsuzluklar sol yayıncılara bu durumu gerekçelendirmek için mazeret olarak sunulmaktadır. Ancak gerek 1 Eylül'ün anlam ve önemi, gerekse geçen yıllar için de aynı şartların sözkonusu olduğu dikkate alınır, mevcut tabloyu gerçek bir zayıflık olarak nitelemek kaçınılmazdır. Bu zayıflık üzerine özellikle durmak ve gereken sonuçları çıkarmak, ABD uşağı sermaye iktidarına karşı direnişin örülmesi bakımından önemlidir.

1 Eylül son yıllarda özellikle teslimiyetçi Kürt platformunun siyasal açılımlarına odaklı bir gün haline almıştır. Bu nedenle 1 Eylül eylemlerinin bileşimi ve içeriği daha çok bu hareket tarafından belirlendi. Dolayısıyla bu yılın 1 Eylül gösterileriyle son yılların 1 Eylül gösterileri arasında yapılacak bir karşılaştırmada özellikle bu olguyu gözetmek gerekir. Buradan bakıldığında katılım bakımından mevcut zayıflamanın ana kaynağının Kürt kitlelerinin 1 Eylül'e ilişkin ilgi ve beklentilerindeki zayıflama olduğu söylenebilir. Her ne kadar alanlara çıkan onbinlerce insanın ana gövdesini Kürt emekçi kitleleri oluşturuyorsa da gerçek budur.

Bu zayıflığın en önemli nedeni, teslimiyetçi platformun "Toplumsal Barış ve Demokratik Cumhuriyet" çizgisinin çöküşüdür. Bu çizgi, kurulu düzenin ve devletin kutsanması üzerinden ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerinin bir yana bırakılmasıyla, devletin inkarcı ve imhacı siyasetini değiştireceği beklentisine dayalı idi. Eğer silahlı mücadeleye son verilir ve silahlı güçler tehdit-engel olmaktan çıkarılırsa, devlet de toplumsal barış yönünde gerekli adımları atacaktı. Bu platformun çözüm adı altında Kürt halkına sunduğu barış projesi buydu ve böylesi bir barışı gerçekleştirmek Öcalan tarafından bir misyon olarak yüklenmişti.

İmralı duruşmalarında bu platformun açıklanmasının üzerinden 4 yıl geçti, ancak devrimci değer ve mevzilerin tasfiyesi yönünde atılan adımlar devletçe karşılıksız bırakıldı. Dahası Kürt hareketinde çözülme sürdükçe sermaye devleti koşulsuz teslimiyette kararlı olduğunu her defasında daha güçlü biçimde ortaya koydu. Son olarak "Topluma kazandırma yasası" adı altında cilanan pişmanlık yasası ve ABD ile yapılan kirli pazarlıklarla Güney Kürdistan'da mevzilenmiş silahlı güçlerin imhasına ilişkin hazırlanmakta olan planlar, artık bu platform için denizin bittiğini ayan beyan ortaya koyuyordu.

1 Eylül'den kısa bir süre önce KADEK ve Öcalan tarafından yapılan açıklamalarla bu sürecin tek taraflı bir ateşkes olarak sürdüğü ve geline yerde bu şekilde devam etmesinin imkansız olduğu ilan edilerek çift

İstanbul'da 1 Eylül eylemi...

"Katil ABD Ortadoğu'dan defol!"

Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı, emperyalist savaş ve saldırganlığı lanetlemek için alanlara çıkan 10 bin kişinin eylemine sahne oldu. Miting, Perpa ve Şişli olmak üzere iki koldan yapılan yürüyüşle başladı.

Perpa kolundan Özgür Toplum Partisi, SDP, DEHAP yasal sol partilerle Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, BDSP, *Barikat*, Demokratik Haklar Platformu, *Proleter Devrimci Duruş*, Devrimci Hareket, *Kaldıraç*, HÖC, Halkevleri, *Partizan*, *Mücadele Birliği* yürüdü. Şişli tarafında ise EMER, *Direniş*, *Alnteri*, İHD, SES, Eğitim-Sen katıldı.

Miting boyunca "ABD askeri olmayacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş

sosyalizmde!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontr-gerilla!" sloganları atıldı. Saat 12:00 gibi başlayan eylem 15:00'te bitirildi.

Emperyalist savaş ve saldırganlığın tırmandırıldığı, sermaye iktidarının ABD hesabına jandarmalığa soyunduğu böylesi önemli bir süreçte eyleme katılım zayıftı. Sendikaların eyleme katılımı sınırlı oldu. Katılımdaki zayıflığın yanı sıra mitingin genel havası da cansızdı. Parçalı ve dağınık geçen eylemde kürsüye ilgi olmadı.

Komünistler eyleme BDSP imzalı "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!", "Irak'ta ABD jandarmalığına hayır!", "Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!" pankartları ve kızıl bayraklarıyla katıldılar. Alanda emperyalist savaşı teşhir eden bildiriler dağıtıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

tarafı bir ateşkes için “yol haritası” sunulacağı ve “daha sert bir savunma” yapılacağı ilan edildi. 1 Eylül, bu “açılım”ın kitlesel gösterilerle ilan edileceği ve Kürt halkının desteğinin teyit edileceği bir gün olarak tasarlandı. Ancak her ne şekilde açıklanmaya çalışılırsa çalışılsın, ortada duran teslimiyet platformunun Kürt halkı üzerinde herhangi bir beklenti yaratmaya mecali olmadığıdır. Teslimiyet platformunun “barış projesi”nin içeriğinin gözle görünür hale gelmiş çöküşünün tescillenmesiyle Kürt halkının ilgi ve beklentileri zayıflamıştır. İşte 1 Eylül’de Kürt halk kitlelerinin katılımındaki zayıflamanın gerisinde bu gerçeklik durmaktadır ve 1 Eylül aynasında görülen en önemli olguların başında da bu gelmektedir.

İşgal ve uşaklık karşıtı mücadelenin imkan ve zayıflıkları

Bu yılın 1 Eylül’ünde önceki yıllardan farklı olarak Kürt sorunu yanında emperyalist savaş olgusu da belli bir ağırlık oluşturdu. Katılımın ana ağırlığını DEHAP kortejlerinde yürüyen Kürt emekçi kitleler oluşturmasına karşın tablo genel olarak böyleydi. Teslimiyetçi platformun 1 Eylül’ü “Çözüm için yol haritası”na endekslı bir gün olarak tasarlamasına karşın alanlara çıkan onbinlerce Kürt emekçisi ABD işgaline ve jandarmalığına karşı olduklarını da ortaya koydular. Bu olgu bugün için henüz net bir tutuma dönüşmekten uzaksa da, teslimiyetçi platformun “barış proje”sinin çöküşüyle birlikte düşünüldüğünde, Kürt emekçilerinin emperyalist-kapitalist düzene karşı mücadele kanalına yöneldiklerini göstermektedir. Barış için mücadelenin emperyalist-kapitalist düzene karşı mücadeleden ayrı düşünülmemeyeceği ve savaşların kaynağının bu düzen olduğu bilinci giderek olgunlaşacaktır.

Diğer yandan bu yılın 1 Eylül’ünde bağımsız bir katılım ve duruşu sağlayabilme zeminine sahip olan sol hareketin büyük bir bölümünün katılımı hem zayıf, hem de KADEK çizgisinin gölgesinde kalmıştır. Bunun en önemli nedeni sol hareketin büyük bölümüyle yaşadığı iddiasızlaşma ve siyasal erozyondur. Bundan dolayıdır ki, 1 Eylül’e katılım yönünde anlamlı bir çaba sergilenmemiştir.

1 Eylül’e sendikaların katılımı ise sembolik düzeyde kalmıştır. Bunun nedenlerini işçi ve emekçi hareketinin yaşadığı genel sorunlarda aramak gerekir. Böyle olduğu ölçüde ortaya çıkan durum şaşırtıcı değildir. Sendikalara egemen bürokratlar 1 Eylül’e katılımı örgütlemek için kıllarını dahi kıpırdatmamışlardır. Onların bu tutumları bundan sonra da farklı olmayacaktır. Kamu emekçileri, sendika yönetimlerinin iradeleri dışında işgal ve uşaklık karşıtlıkları üzerinden alanları doldurabilirler, ancak işçi sendikaları söz konusu olduğunda durum değişmeyecektir. 1 Eylül bunu bir kez daha kanıtlamıştır.

İşçi ve emekçilerin 1 Eylül tablosundan yansıyan durumları dikkate alındığında, geçmişte olduğu gibi önümüzdeki dönemde de savaş ve uşaklık karşıtı mücadelenin yaşayacağı bu en önemli zayıflık sürmektedir. Bu zayıflık savaş karşıtı muhalefetin en önemli handikapı durumundadır. İşçi ve emekçilerin harekete geçirilememesi, örgütlenecek mücadeleyi temel toplumsal güçlerinden yoksun bırakmaktadır. Dolayısıyla dün olduğu gibi bugün de komünistler işgalciler ve uşaklarına karşı örgütlenecek mücadelede esas dikkatlerini bu alana vermek zorundadırlar. 1 Eylül’ün ortaya koyduğu en önemli olgulardan biri de budur. Bu, hem genel olarak işçi ve emekçi hareketinin ciddi ve tutarlı bir işgal karşıtı mücadelenin yegane toplumsal gücü olmaları gerçeğinden dolayı, hem de Kürt emekçi halkının 1 Eylül vesilesiyle dışavuran düzen karşıtı dinamiklerini değerlendirebilmek için böyledir.

İzmir’de polisin ve sivil faşistlerin koordineli saldırısı...

1 Eylül eylemine karşı devlet terörü

İzmir Valiliği’nin 1 Eylül’de yapılacak mitinge İzmir Enternasyonal Fuarı’nı gerekçe göstererek izin vermemesi üzerine, tertip komitesi Cumhuriyet Meydanı’nda basın açıklaması yapma kararı aldı.

1 Eylül günü saat 14:30’da Konak Gümrük önünde biraraya gelen kitlenin caddeye çıkması üzerine polis yetkilileriyle ilk tartışma yaşandı.

Ardından 2. Kordon’dan 1. Kordon’a geçen kitle İHD, blok bileşenleri, KESK, devrimci güçler ve TKP’den oluşuyordu. Yaklaşık 2500 kişinin katıldığı eylemin gövdesini DEHAP kitleleri oluşturmaktaydı. Cumhuriyet Meydanı’na yaklaşıldığında, meydan girişine barikat kuran polisler tarafından kitle durduruldu. Barikatın kaldırılması talebiyle oturma eylemine geçildi. Tertip komitesiyle polis yetkilileri arasında görüşmeler devam ederken sloganlar hiç susmadı. Bir ara işlek ana caddenin kapatılması üzerine gerilimli anlar yaşandı. Fakat yol tekrar trafiğe açıldı ve oturma eylemi devam etti.

Meydana girişe izin verilmemesi üzerine kitle saat 16:00’da tekrar barikatlara yüklendi. Bu sırada kitlenin üzerine gaz bombası atıldı, sinir ve biber gazı sıkıldı. Çevik kuvvetin coplu saldırısı ve gaz bombası sonucu yaralananlar oldu. Polisin rastgele havaya ateş etmesi sonucu seken kurşunlardan bir basın mensubu yaralandı. Polisin saldırısı sonucu ara sokaklara dağılan kitle saldırıdan yine de kurtulamadı. Yakalananlar gözaltına alındı. Yer yer

linç girişimleri yaşandı. Ayrıca ara sokaklarda önceden planlandığı belli olan sivil faşistlerin saldırısı da başladı. Saldırının başladığı meydanın girişinde oturma eylemine devam eden kitle basın açıklaması yaparak polisin vahşi terörünü teşhir etti.

Ara caddelere sürüklenen kitlenin bir kısmı TKP binası önüne geldi. Bu sırada polis biber gazı kullanarak, copleyarak birçok kişiyi gözaltına aldı. TKP ve DEHAP ilçe binalarının önüne getirilen faşist beslemeler, TKP’yi taşıyarak camlarını kırdı ve göstericilerin üzerlerine saldırdı. Bu saldırılar sırasında yerlerde sürüklenenler, ciddi biçimde yaralananlar oldu. Yaralananların bir kısmı hastanelere kaldırılırken, bir kısmı da gözaltına alındı. Bir süre bina önünde bekletilen faşist beslemeler polis nezaretinde sloganlar atarak ara sokaklara dağıtıldılar.

Çatışmalı 1 Eylül Dünya Barış yürüyüşünde gözaltına alınan 29 kişiden 3 kişi savcılıktan, 26 kişi 2 Eylül günü gece yarısı mahkemeye çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

1 Eylül Dünya Barış Günü eylemlerinden...

Ankara: “Amerikan askeri olmayacağız!”

28 kitle örgütünün katıldığı 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingi, Abdi İpekçi Parkı’nda gerçekleştirildi. En önde “Amerikan askeri olmayacağız!” şiarının bulunduğu pankart mitingin içeriğini yansıtıyordu. Eylemde yapılan konuşmalarda, yanı başımızda kardeş halklara karşı sürdürülen işgale, Türkiye’nin de bu işgale sunduğu ve sunmaya hazırlandığı desteğe karşı direniyeceği dile getirildi. Yaklaşık 1200 kişinin katıldığı mitingde “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “İşgale değil direnişe destek!”, “İşgale gitme kardeş kamı dökme!”, “ABD askeri olmayacağız!” sloganları atıldı.

Antakya: “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”

İHD Antakya Şubesi 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle bir basın açıklaması yaptı. Eylem Müze önünde 100 kişilik bir kitlenin katılımıyla gerçekleşti. Yapılan açıklamada emperyalist savaş ve Türkiye’nin Irak’a asker gönderme isteği bir kez daha lanetlendi. Sık sık “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı. Çevreden geçen insanların eyleme alkışları ile destek sunmaları anlamlıydı.

Bursa: “Yaşasın halkların kardeşliği!”

1 Eylül Dünya Barış Günü’nde Bursa’da yaklaşık 400 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Bursaray Osmangazi İstasyonu önünde yapılan basın açıklaması Kürtçe ve Türkçe olarak okundu. “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “ABD askeri olmayacağız!” sloganlarının atıldığı eylem çekilen halaylarla bitirildi.

1 Eylül Dünya Barış Günü eylemlerinden...

Diyarbakır: Onbinler alanlara çıktı

1 Eylül'de çevre il ve ilçelerden yaklaşık 100 bin kişilik kitle Diyarbakır İstasyon Meydanı'nda toplandı. Batman, Mardin, Siirt, Şırnak, Tunceli, Malatya, Elazığ, Urfa, Bingöl ve ilçelerinden gelen onbinler miting alanın girişinde kurulan iki polis noktasından arandıktan sonra alana giriş yaptı.

Sabah saatlerinde Miting Tertip Komitesi'ni çağıran Diyarbakır Vali vekili, bir gün önce Silvan'da polis noktasına yapılan saldırıyı gerekçe göstererek mitingin ileri bir tarihe ertelenmesini istedi. Miting Tertip Komitesi, hazırlıklarını yaptıklarını söyleyerek bu dayatmayı kabul etmedi.

Mitingte DEHAP Genel Başkanı Tuncer Bakırhan, EMEP Genel Başkan Yardımcısı Ender İmrek, KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı ve Tertip Komitesi Başkanı Fırat Anlı birer konuşma yaptı.

Şırnak'tan gelen ve yerel kıyafetler giyen 30 kişi "gerilla kıyafeti" giydikleri iddiasıyla gözaltına alındı. Bu duruma tepki gösteren gençlerle polisler arasında taşlı sopalı kısa süren bir çatışma yaşandı.

Mersin: "ABD'ye barikat, Ortadoğu'ya özgürlük!"

Adana, Hatay, Antep, Maraş, Adıyaman ve Osmaniye'den katılımın olduğu mitinge, KESK'e bağlı sendikalarla, Türk-İş'e bağlı Petrol-İş ve Liman-İş destek verdi. Mersin'de düzenlenen bölgesel mitinge 20 bin kişi katıldı.

Eylemde "Yaşasın barış, biji aşiti!", "Kadınlar savaş istemiyor!", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "ABD'ye barikat, Ortadoğu'ya özgürlük!", "ABD kuklası iktidar istemiyoruz!" ve "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Alana girişte TAYAD'lı Ailelere saldıran polis 8 kişiyi gözaltına aldı.

Adana'da 1 Eylül etkinlikleri...

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması düzenlendi. "107 ölü var, hangi barış?" şiarıyla kaleme alınan basın metninde F tiplerindeki tecrit koşullarından bahsedilerek, emperyalist işgal teşhir edildi. Son olarak "Barış halkların emperyalizme ve onların işbirlikçilerini dize getirmeleriyle mümkündür" sözleriyle basın açıklaması bitirildi. Eylemde "Irak halkı direne direne kazanacak", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Tecrit kaldırılmalı ölümler durdurulsun!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!" sloganları atıldı.

Ardından saat 12:30'da sendikaların, kitle örgütlerinin ve devrimcilerin ortaklaşa düzenlediği basın açıklaması İnönü Parkı'ndan başlayarak sloganlar eşliğinde İHD'nin önüne kadar süren yürüyüşle gerçekleştirildi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji bratiya gelan", "ABD askeri olmayacağız!" sloganları atıldı. Açıklamada; "Bizler işçisi, emekçisi, öğrencisi, emeklisi, işsizi ile Türkiye halkları olarak hükümeti uyarıyoruz. Hükümet Irak'ta ihale peşinde koşan patronların, İMF'den gelecek kredileri bekleyen savaş rantçılarının, emperyal hayaller yayan iliştilmiş gazetecilerin değil, Türkiye'nin işçi, emekçi ve ezilen halklarına kulak vermelidir" denildi.

Antalya: Antalya'da yapılan mitinge 2 bin kişi katıldı. Saygı duruşunun ardından "Şehit namırın!" sloganları atıldı.

Eskişehir: 2 Eylül günü Eskişehir'de "Barış yürüyüşü" yapıldı. Eskişehir Demokrasi Patformu'nun düzenlediği yürüyüşe 500'e yakın kitle katıldı. Porsuk Bulvarı'ndan başlayan yürüyüş, İki Eylül Caddesi

güzergahında alkış ve sloganlarla sürdü. "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Askere gitme, kardeş kanı dökme!", "İşgale karşı genel grev, genel direniş!" sloganları atıldı.

Malatya'da 150 kişinin katıldığı bir basın açıklaması eylemi düzenlendi.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde 1 Eylül etkinliği

1 Eylül Dünya Barış Günü Adana'da basın açıklamaları ve etkinliklerle kutlandı. Biz de Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları olarak 1 Eylül akşamı saat 18.00'de bir etkinlik organize ettik. Etkinlikten üç gün önce kitle çalışmasına başlayarak Şakirpaşa emekçilerini etkinliğimize davet ettik.

"Ya barbarlık ya sosyalizm" yazılı pankartın ve kızıl bayraklarımız salonda asılı olması etkinliğimize ayrı bir renk kattı. Yaklaşık 60 emekçinin katıldığı etkinliğimiz, Yürekli Tiyatro ekibinin "Atom" adlı oyunuyla başladı. Daha sonra 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün anlamı ve önemine vurgu yapan, emperyalist işgal altındaki Irak halkının direnişini öne çıkaran ve bu sistem varoldukça savaşların kaçınılmaz olduğunu, kalıcı barışın sosyalizmle gelebileceğini belirten bir metin okundu.

Metnin okunmasının ardından İşçi Kültür Evi bünyesinde oluşturulan şiir grubunun hazırlanmış olduğu şiir dinletisi sunuldu. Özellikle bir arkadaşımızın kendi yazmış olduğu savaşlar ve yarattığı yıkımı anlatan şiiri çok beğenildi. Grup Halkça'nın müzik dinletisiyle etkinliğimiz sona erdi.

Şakirpaşa İKE çalışanları/Adana

Pişmanlık yasası tam bir fiyasko

ABD'nin Irak bataklığından kurtulmak için yaptığı manevralar biliniyor. Bu manevralardan biri de sermaye devletine "topluma kazandırma" yasasını çıkarttırması olmuştu. Devletin bu yasadan beklentileri fazla olduğu için hazırlıklarını da buna göre yaptı. Propagandanan topluma kazandırma merkezlerine kadar bütün olanaklarını seferber etti.

Bu 'psikolojik hareket'in başını burjuva medya çekti. Günlerce yasanın propagandası yapıldı. Yasanın pişmanlık yasası değil de "eve dönüş" yasası olduğu sık sık vurgulandı. Toplum her zamanki gibi bir bombardımana tutuldu. Devletin nasıl da demokratikleştiği, 'teröristlere' nasıl da kucak açtığı vb. vaaz edildi. Özellikle ilk günlerde tam bir dezenformasyon ortamı yaratıldı. Gerçekler ya gizlenmeye ya da olduğundan farklı gösterilmeye çalışıldı.

Ancak sermaye devletinin asıl yöneticileri

sonuçta gerçeği açıklamak durumunda kaldılar. "Eve dönenlerin" sayısı beklenenin çok altında kalmıştı.

Mevcut başvuruların çoğu cezaevinden yapıldı. Gerçi burada da bir belirsizlik söz konusu. Zira yedinci uyum paketinin getirdiği yasal düzenlemeyle 169. maddenin sınırları daraldığı için, bu maddeden hükümlü ve tutuklu olanlar serbest bırakılmak zorunda kaldı. Medyanın ısıtıp ısıtıp verdiği sayılara bunların da dahil olması güçlü bir olasılıktır. Fakat ne olursa olsun, verilen sayı beklenenin çok altındadır.

Başvuruların çoğunun cezaevlerinden olması sermaye devleti için ayrı bir sıkıntı kaynağı. Bunu ilk zamanlar bildik yöntemlerle gizlemeye kalktılar, fakat çok geçmeden gerçeği teslim etmek zorunda kaldılar. Ama kendilerince yeni bir argüman da buldular. Yasadan yararlanmak

isteyen çokmuş, fakat örgüt baskısından dolayı 'teröristler' ilk yararlanan olma psikolojisini yaşamak istemiyorlarmış. 'Örgüt içi infazlar' da buna eklendiğinde, herşey tamamlanmış oluyor.

Yasadan yararlanmak için başvuranlar zaten içerde çoktan nedamet getiren unsurlardır. Devlet için bunların bir önemi yoktu. Bunu daha yasanın ilk çıktığı günlerde Genelkurmay 2. başkanırken Yaşar Büyükanıt da şöyle dile getirmişti: "Bizim için asıl önemli olan dağdaki teröristin sayısıdır."

Sonuç olarak bu yasa tam fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Devrimcilerin ve devrimci birikimi hala da tüketilemeyen Kürt halkının böyle oyunlarla teslim alınamayacağı bu yasa vesilesiyle bir kez daha teyit edilmiştir. Sermaye devleti ne yaparsa yapsın bu topraklardaki direniş ruhunu yok edemeyecektir.

İkinci yılında 11 Eylül...

Rüzgar eken fırtına biçer!

Bundan iki yıl önce, 11 Eylül 2001 tarihinde Amerikan emperyalizmi beyninden ve kalbinden aldığı darbelerle sarsılmıştı. Uçaklarla gerçekleştirilen saldırılar sonucu Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon binaları yerle bir olmuş, binlerce insan yıkıntılar altında can vermişti. Saldırı, yıkılan binalardaki insanlara değil ama en güçlü temsilcisi olan Amerika şahsında emperyalist sisteme yönelikti.

11 Eylül saldırısının hem Amerikan toplumunda hem de uluslararası alanda yarattığı ilk sonuçlar, başta ekonomi olmak üzere birçok cephede sıkışmış olan ABD emperyalizmi için adeta bulunmaz bir nimet oldu. İçinde bulunduğu güç durumu aşmak, durgunluk içindeki ekonomisini düze çıkarmak, diğer emperyalist güç merkezleriyle ilişkilerinde inisiyatifi ele almak ve dünya hakimiyetini büyütüp sağlamlaştırmak gibi amaçlarla yıllarca süreceğini ilan ettiği büyük bir savaş ve saldırı kampanyası başlattı.

“Şimdi ABD emperyalizmi ve onun etrafında kenetlenen emperyalist NATO güçleri, saldırının bu çerçevede açtığı yarayı onarmak kaygısıyla mazlum halklara, onların temsilcisi olarak dünyanın tüm ilerici, devrimci güçlerine savaş ilan etmiş durumdadır. Kirli yok etme savaşlarının ustası olarak tanınan ve şu günlerde ABD’de suç dosyasını ortaya koyan kitaplara konu olan Henry Kissenger, bu savaşın soğukkanlı ve acımasız olacağını, tam sonuç alınuncaya kadar sürdürüleceğini dile getirmiş bulunuyor. Benzer söylemler ABD’li şeflerin yankısı olarak dünyanın dört bir yanında emperyalist ve gerici politikacılar ve medya organları tarafından şu günlerde hummalı bir kampanya olarak tekrarlanmaktadır. Bu kampanyada sisteme karşı her türlü ilerici ve devrimci ses ve çaba ‘terörizm’ olarak kodlanmaktadır.

“‘Uluslararası terörizme karşı mücadele’ adı altında dünya çapında ilerici, devrimci akımlara karşı bir cadı kuzamı kaynatılacağı, bir süre avı başlatılacağı açıkça ve küstahça ilan edilmektedir.” (Kızıl Bayrak, sayı: 2001/26, Başyazı)

2 yıllık saldırının kısa bilançosu

Eski bir ABD tetikçisi olan Usame Bin Ladin 11 Eylül saldırılarının sorumlusu olarak ilan edilmişti. Usame Bin Ladin ve adamları Afganistan dağlarında üslendiğine göre, “teröre karşı mücadele”nin ilk hedefi de Afganistan olacaktı. Ve nitekim öyle oldu. ABD ve işbirlikçileri, Bin Ladin’i yok etmek gerekçesiyle Afganistan’a büyük bir askeri saldırıya giriştiler. Bu yoksul ülke önce günlerce bombalandı, sonra da onbinlerce askerin katıldığı bir kara hareketiyle işgal edildi. Afgan kentleri, Afganistan halkını teröristlerin elinden kurtarmak için yakılıp yıkıldı. Onbinden fazla Afganistanlı öldürüldü. Taliban rejimi devrilerek Afganistan’da ABD güdümlü bir kukla hükümet kuruldu.

ABD istediklerinin büyük bölümünü elde etti. Kafkas petrollerini denetim altına almak, bölgede Çin ve Rusya’nın egemenliğini sınırlamak için gerek duyduğu olanaklara kavuştu.

Afganistan’da henüz sular durulmadı. Kabil’de bir kukla yönetim kuruldu. Ama bu kukla yönetim, bırakalım ülkenin bütününe hakim olmayı, Kabil’i ve büyük kentleri bile güçlkle ve işgal güçlerinin terörü sayesinde denetiminde tutuyor. Kukla yönetimin başbakanı Karzai batılı güvenlik şirketlerinden kirallanmış korumalarla dolaşmak zorunda kalıyor.

ABD merkezli saldırı kampanyasının ikinci büyük hedefi Irak oldu. Amerika başlangıçta Saddam rejimini de Usame Bin Ladin ve 11 Eylül saldırılarıyla ilişkilendirmeye, buradan saldırı gerekçesi üretmeye çalıştı. Fakat bunun tutmadığını görünce “Irak’ın elindeki kitle imha silahları” ve “Saddam’ın diktatörlüğü” gibi tezler piyasaya sürüldü. Bir parça meseleyle ilgilenen herkes, ABD’nin Irak’a saldırmak istemesinin gerisinde, bu ülkedeki zengin petrol yataklarını denetimi altına alma arzusunun yattığını biliyordu.

Neredeyse bir yıldan fazla bir zamana yayılan hazırlık sürecinin ardından emperyalistler Irak’a saldırdılar. Bu ülke de önce bombalandı, sonra işgal edildi. Kentler yakılıp yıkıldı, onbinlerce sivil yaşamını yitirdi. Nihayet 1 Mayıs 2003 günü Bush Irak’taki savaşın bittiğini ve zaferin kazanıldığını ilan etti.

Saldırının bahanesi olarak öne sürülen kitle imha silahları ortaya çıkmadı, en büyük hedef gösterilen Saddam da yakalanamadı. Fakat bu Amerika ve en büyük işbirlikçisi İngiltere için çok büyük bir problem değildi. Çünkü onlar asıl istediklerine kavuştular, petrol yataklarının ve boru hatlarının denetimini ellerine geçirdiler. Ortadoğu’nun en önemli coğrafyalarından birine 200-300 bin kişilik bir askeri güçle yerleştiler.

Bu saldırı kampanyasının iki yıllık bilançosuna, ABD ve AB ülkelerinde özellikle göçmenlere ve savaş karşıtlarına karşı gündeme gelen yeni baskı yasalarını, hak ihlallerini, polis devleti uygulamalarını ve gene Amerika’nın İran ve Suriye gibi bir dizi ülkeyi de “terörizme destek veren ülkeler” sınıfında değerlendirip bunlara karşı sinsi politikalar geliştirmesini de eklemek gerekir.

Emperyalistler arası çıkar çatışmaları giderek su yüzüne çıktı

Bu bilançoya bakarak, ABD’nin 11 Eylül’ün yarattığı imkanları kendi dünya egemenliğini pekiştirmek için çok iyi değerlendirdiği sonucuna varılabilir. Ancak şimdilik böyle görünse bile, zaman ABD’nin aleyhine işlemektedir.

Bir kere, 11 Eylül’ün ardından sağlanan emperyalistler arası işbirliği çoktan çökmüştür. Emperyalistler arası çıkar çatışmalarının giderek su yüzüne çıktığı ve çelişkilerin keskinleştiği, kutuplaşmaların olduğu bir süreç zaten 11 Eylül

öncesinde yaşanıyordu. 11 Eylül’de yaşanan saldırının doğrudan doğruya sistemi hedef aldığı düşüncesi, emperyalist güç odakları arasında ortak düşmana karşı ortak hareket etme tutumuna yol açmıştı. Eğer ABD ve İngiliz emperyalizmi, yürüttükleri savaş ve saldırı politikalarında diğer emperyalistlerin çıkarlarını da bir nebze gözetmiş olsalardı, sözü edilen işbirliğinin uzun ömürlü olması mümkün olabilirdi. Fakat ABD ve İngiltere özellikle Irak’ın işgalinden sonra Ortadoğu’yu tümüyle kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirme çabasına giriştiler ve başkalarının bu pastadan pay almasına müsaade etmediler. “Teröre karşı mücadeleye destek ver, ama benim egemenliğimi tartışma”; özellikle Almanya, Fransa ve Rusya’ya dayatılan ABD politikası özünde bu oldu. Emperyalistler arasındaki bağlar gevşedi, yer yer sert tartışmalar ve restleşmeler yaşandı. Afganistan’a asker göndererek ABD’nin işgal politikasına destek olan ülkeler, aynı şeyi Irak’ta yapmaktan özellikle kaçındılar ve bölgede kendi çıkarlarını güvence altına alabilmek için farklı arayışlara yöneldiler.

Sonuç olarak ABD ve İngiltere ile Almanya, Fransa, Rusya ve Çin arasındaki ilişkiler çok kırılğan dengeler üzerinde durmaktadır.

Rüzgar ekenlerin fırtına biçeceği günler yaklaşıyor

Diğer emperyalist güçlerden aldığı desteğin zayıflamasından ziyade ABD ve İngiltere’nin saldırgan politikalarının geleceğini asıl tehlikeye sokacak olan, giderek güçlenmekte olan anti-emperyalist, anti-Amerikancı harekettir. Bir yanı sıra Afganistan, Irak, Filistin ve başka ülkelerde süren anti-emperyalist, anti-işgalci vb. direnişlerden, bir yanı sıra da kapitalist metropollerde gelişen küreselleşme ve savaş karşıtı mücadeleden beslenen, parçalı ve heterojen bir yapıya sahip olan bu hareket şimdilik mayalanma evresindedir. Yanı sıra işçi sınıfı ve emekçiler dünyanın pek çok ülkesinde emperyalizmin sömürü ve savaş politikalarına karşı hatırı sayılır bir duyarlılık ve tepki içindedir.

Buradan kalkarak söylenmesi gereken şudur; emperyalizmin hesaplarını bozacak güçlerin gerçek anlamda mücadele sahnesine çıkması çok uzak değildir. İşçiler ve emekçiler, ezilen ve ülkeleri işgal edilen halklar militanca mücadele sahnesine çıktıkça, emperyalistler 11 Eylül’de gerçekleşen türden saldırıları arar hale geleceklerdir.

ABD saldırganlığı halkların direnişi karşısında çaresiz

C. Kaynak

11 Eylül 2001 eylemlerinden bu yana ABD emperyalizminin teorileştirerek bir norma dönüştürdüğü ve yeni dış politikası olarak tanımlanan saldırganlık, 11 gün süren Liberya macerasını saymazsak, üç ayrı bölgede denenmeye devam edilmektedir. İkinci yılını dolduran bu yeni tip saldırganlığın icra edildiği laboratuvarın ilki Afganistan'dır.

Amerikan toplumunun en geri duygularına seslenerek 11 Eylül 2001 eylemlerinin intikamını almak, tecavüze uğramış onurunu yeniden tesis etmek için emperyalist burjuvazi Afgan halkına saldırdı. Usema bin Laden ve Molla Ömer şebekesinin iktidarını yıkmaya, inlerini dağıtma ve yerine özgür bir Afganistan inşa etme adına ABD emperyalizminin savaş makinası bu yoksul ülkenin halkı üzerine ölüm kustu. Binlerce insan katledildi, savaş esirleri dahi Rumsfeld'in doğrudan emri sonucunda topluca imha edildiler. Afganistan'ın on yıllardır yaşadığı kronik felaketlere bu kez özgürlük adına bir yenisi daha eklendi. Oysa, Afganistan'da geleneksel denebilecek her soydan gerici ve CIA'nın çabaları sonucu işbaşına getirilen Taliban iktidarı uzun dönem ABD emperyalizminin stratejik müttefikleri oldular.

ABD emperyalizminin Afganistan'a saldırısı uluslararası cemaat ve Birleşmiş Milletler tarafından bir meşru müdaafa sayılarak onaylandı. Birçok devlet, sanki Afganistan'a saldırmaya ve Taliban iktidarını devirmeye ABD kudreti tek başına kafi gelmiyormuş gibi, ya saldırıya doğrudan katıldı ya da tüm olanaklarını Pentagon'un hizmetine koydular.

Yaklaşık iki yıldır esas gücünü ABD birliklerinin oluşturduğu uluslararası bir işgal koalisyonu Afganistan'da görev yapıyor. İşgalin gerekçesi ülkede asayişin sağlanması, yeni iktidarın sağlanmasını, nüfuz etmesini kolaylaştırmak ve sonuçta ülkenin yeniden inşasının koşullarını hazırlamak, perspektifini açmak. Bu politika ABD emperyalizminin politikasıdır. Uluslararası terörizme karşı mücadelenin ilk basamağı olarak Washington tarafından belirlendi ve onun iradesi doğrultusunda icra edilmektedir. Afganistan'a asker gönderen, görev üstlenen diğer devletler hem ABD emperyalizminin saldırganlığına kefillik hem de suç ortaklığı yapmaktadırlar.

Seferber edilen dev olanakların, yapılan katliamların, estirilen terörün yakında iki yılı dolduracak olan süre içindeki bilançosu tam bir fiyasko. Konu uzun süredir Irak sorunu tarafından gölgelendiği, tali konuma düşürüldüğü için kamuoyunda fazla tartışma konusu olmamakta, layık olduğu dikkati çekmemektedir. Söz konusu bilançonun özeti kabarık bir envanter gerektirmiyor. Ülkede aşayişin sağlanması görevli olduğu iddia edilen güçler sadece başkent Kabil'in bazı semtlerini kontrol etmektedirler. Misyonları fiilen önce kendi güvenliklerini sağlama almak ve ardından mümkün olduğu kadarıyla Washington'un atadığı Hamit Karzai ve onun en yakın çevresini korumak. Elbette, bu arada Kabil'de mevzilenen ABD özel kuvvetleri El Kaide militanları arıyor diye ülkenin değişik yörelerinde sistematik olarak operasyonlar düzenliyor, terör estiriyor, sık sık katliamlar yapıyor ve Kabil'deki üslerine geri dönüyorlar. Sonuçta, ABD uşağı Hamit

Karzai hükümetinin otoritesi ikamet ettiği sarayın duvarlarının ötesine bir türlü taşmadı. Dahası, son dönemde Taliban yanlıları oldukları söylenen grupların da faaliyetlerini yoğunlaştırdıkları ve yeniden ülkenin güneyinden başlamak üzere kendilerine nüfuz alanı oluşturdukları, ABD güçleri ile yoğun çatışmalara girdikleri bildirilmektedir. Kısacası, bu durum seferber edilen olanaklar, saptanan hedefler ve aradan geçen zaman bağlamında değerlendirildiğinde ABD emperyalizminin Afganistan'a uyguladığı işgal reçetesinin fiyaskosunun somut kanıtı olmaktadır.

ABD emperyalizminin 11 Eylül 2001 eylemlerinin üzerine bina edilen yeni dış politikası Afganistan'da ve Irak'ta silahların kuvveti ile icra edilirken, aynı politika Filistin/İsrail ilişkilerinde diplomatik görünümü bir atılımla gündeme konu. Yol haritasının yayınlanması ile dünya kamuoyunda ABD'nin dünyanın güvenliği için uluslararası terörizme karşı acımasız bir savaş yürüttüğü, dünya barışı için çakal devletlere doğrudan savaş açmayı göze aldığı ama bu arada da Ortadoğu'nun kanayan yarası Filistin/İsrail ilişkileri barışla sonuçlandırmak için aynı yoğunlukta bir çaba içinde bulunduğu, yani adil olduğu, büyük oynadığı intibası yaratılmak istendi. Filistin/İsrail ilişkilerini konusunda yaratılmak istenen sahte umutlar ve boş beklentiler çok kısa ömürlü oldular. Hallaç pamuğu gibi savrulan yol haritası aslında ABD emperyalizminin Ortadoğu politikasıdır. Çünkü, Rusya, Avrupa Birliği ve Birleşmiş Milletler katılımı ile hazırlanan ve Bush'un kamuoyuna sunmayı ABD'nin konjonktürel ihtiyaçlarına tekabül eder bir tarzda zamanladığı senaryo Washington'un Ortadoğu politikasının kısaltılmış bir özeti oluşturmaktadır.

Yol haritasının yayınlanması ile birlikte ABD emperyalizminin Filistin halkına kurduğu yeni tuzak açıktan bir iç çatışmayı körüklemek ve Arafat'ın ablukaya alınarak Mahmut Abbas'ın başbakan tayin edilmesiyle bunun somut adımını atmak oldu. İsrail'in gününbirlik arttırarak estirdiği terörün yeni intifadayı bastırmakta yetersiz kaldığı anlaşıldığı andan itibaren geriye kalan tek alternatif Filistin halkını içten bölerek birbirine düşürmek ve direnişi böylece zayıflatmaktır. Bugüne kadar sayısız provokasyona rağmen Filistin halkı bu tuzağa düşmedi. Bazı cılız girişimlere rağmen Mahmut Abbas'ın başını çektiği işbirlikçi grup direnişi şiddetle bastırma kudretini kendisinde bulamamakta, ihtiyacı karşılayamaz duruma düşmektedir. Onun için, tıpkı Hamit Karzai gibi efendilerinin yoğun baskısı altındadır. ABD ve İsrail'in desteği sayesinde ayakta durmaktadır. Böyle olunca, ABD emperyalizmi, diplomatik görünüm altında da olsa, saldırganlığını icra ettiği bir başka laboratuvar da fiyasko ile başbaşa kalıyor ve çileden çıkıyor. Umudu saldırının dozunu arttırmakta, Arafat'ı sürgüne göndermekte arıyor. Ancak, böyle bir kararın uygulanmaya konulması durumunda çok daha büyük ölçekli bir alevlenmenin patlak verceğinden ve beraberinde Mahmut Abbas'ı da götürüleceğinden korkuluyor.

Afganistan'da ABD emperyalizminin suç ortakları var, iddialarının ölçeği ve angajmanının

boyutları düşük yoğunluklu. Bir bahane bulup geri çekilmenin faturası pek ağır olmaz. Filistin konusunda sorunun doğrudan bir muhatabı, İsrail bulunuyor. Washington angajmanının dozunu, on yıllardır yaptığı gibi, zamanlama ve gelişmelerin seyrine göre ayarlama olanaklarına sahip. Fiyaskoyu sindirme senaryoları gündeme alabilir.

Ama, ABD emperyalizminin saldırganlığının üçüncü hedefi Irak çok daha değişik bir tablo ortaya çıkartmaktadır. Bu ülke son derece net, somut ve ivedi sonuç vermesi planlanan hesaplara dayanılarak işgal edildi. Onun için, her ne kadar Washington, başka bir çıkış bulamadığı için, umudunu zaman faktörüne bağlıyorsa da, sorunun zamana bırakılması ve sıradanlaştırılması mümkün olmuyor. Ve **zaman**, senatör McCain'in dediği gibi **hızla ve ABD'nin aleyhine ilerliyor**.

Aradan geçen birkaç aylık kısa süre içinde gelişmelerin kazandığı seyir, Irak'ın ABD emperyalizmine yem olmayacağını kanıtlamış bulunuyor. Aynı şekilde, sorunun ABD için muazzam bir fiyasko teşkil ettiği de çok net bir biçimde görülüyor. ABD'nin kendisine suç ortağı, kalkan bulmak için yürüttüğü çabaların sonuçları ne olursa olsun gelişmelerin seyri bu bağlamda değişmeyecektir. Nefes eyleminin ardından ABD'nin kimseye taviz vermeksizin yaptığı açılım ve hazırlamaya başladığı karar taslağı çaresiz bir çırpınıştır. Bu emperyalist güçler arasındaki rekabetin ve pazarlıkların çok daha keskin bir biçimde açığa çıkmaları dışında bir sonuç yaratmayacaktır. Nitekim, ansızın gündeme gelen Chirac-Schröder zirvesi önümüzdeki dönemin yoğun çekişmelere sahne olacağı ilk belirtilerinden birisi. Washington'un yardım talep ettiği güçler, Rusya, Fransa ve Almanya ABD'nin sıkıntıları üzerinde politika yapmayı sürdürüyorlar. Bu güçler kendilerine iletilen ve BM bayrağı altında Irak'a askeri bir güç göndermeyi öngören Amerikan karar taslağına ilk tepkilerinde özetle **iyi bir inisiyatif ama daha da ileri gitmek gerekir, beklentilere cevap vermekten çok uzak** diyorlar.

ABD emperyalizmi, ona çömezlik yaparak talandan pay koparmayı uman devletler ve ödün koparma savaşı veren diğer emperyalist güçler Irak'ın işgalinin, vesayet altında tutulmasının prosedürlerini görüşürlerken ve pazarı paylaşma hesapları yaparlarken Irak halkı bir başka alternatifin, işgale topyekün karşı çıkmanın ve bunun savaşımını vermenin hesaplarını yapmakta, adımlarını atmaktadır. Taban tabana zıt ve uzlaşmaz iki mantık karşı karşıya.

Ancak, Irak'ın işgal güçlerinin ekmeğine yağ olacak bir iç savaşa sürüklenme ve Lübnanlaşma riskleri de güçlü. Türkmen/ Kürt çatışması, ABD güçlerini ile iyi ilişkiler içinde olmak isteyen ve direnişi sadece sözlü olarak kınayan Şii'lerin saldırılara hedef olmaları, aynı zamanda beraberinde böyle bir tehlikeyi besliyorlar.

Eğer, Irak halkı işgal güçlerinin ve ülkeye üşüşen yabancı istihbarat elemanlarının teşvik ve provokasyonları sonucu içten bir bölünme yaşamazsa ve iç savaş tuzağına düşmezse sırtında yapılan pazarlıkları toptan boşa çıkarmakta da geç kalmayacaktır.

Kölelik yasası v

İşçi sınıfı kölelik yasasına karşı ciddi bir mücadele örgütleyebilmiş olsaydı, kuşkusuz bu büyük bir başarı olacaktı. Fakat yukarıda sayılan nedenlerden kaynaklı böyle bir güç ortaya konulamadı.

Ancak kölelik yasasının çıkması herşeyin bittiği anlamına gelmiyor. Tersine mücadele isteğini artırıyor, koşulları keskinleştirip sertleştiriyor. Ve şimdilik mücadele alanını da değiştiriyor. Kölelik yasasına karşı mücadele artık tek tek fabrikalarda verilecek bir mücadele haline geldi. Mezarda emeklilik, sosyal güvenliğin tasfiyesi, tahkim yasası vb. saldırılarla karşılaştırıldığında, kölelik yasası bir özgünlük içeriyor. Tüm bu saldırıların işyerine yansımaları daha genel olurken, mücadelenin muhatabı patronlardan öte hükümet oluyordu. Bu aşamadan sonra kölelik yasasının uygulanacağı alan olan fabrikalarda patronla işçi dolaysız olarak karşı karşıya gelecek. Bir yanıyla mücadele nesnel olarak tabana yayılmanın imkanlarına kavuşmuş oldu.

İşçi sınıfının 150 yıllık kazanımlarını gaspeden yeni iş yasası üç aydır yürürlükte. Üç aylık süre boyunca birçok fabrikada işçilere yeni yasada öngörülen kölece çalışma şartları dayatıldı. Uygulamaların ilk kez gündeme geldiği fabrikalarda “kölelik yasası” söyleminin nasıl bir gerçekliği ifade ettiği görüldü. Yasasının çıkarken hiçbir ciddi tepkiye konu olmaması sermayeyi iyice pervasızlaştırdı. Daha iç mevzuatların yasaya uyumlu hale getirilmesi bile beklenmeden işçilere protokoller imzalatıldı. Kimi patronlar fırsattan istifade etmeye çalışarak, yasanın kapsamında olmayan bir takım uygulamaları da işçilere dayatmaya kalktılar. Bazı işletmelerde ise işçilerden belli maddeler için mecburi onaylar alınırken yalana dolana başvurulduğu görüldü. Ne de olsa çürüme, kokuşmuşluk, riyakarlık ve ikiyüzlülük sermayenin karakteri idi. O kendi yasasına dahi uymak zorunda değildi.

Esnek çalışmanın yasalaşması uzun zamandır sermayenin rüyalarını süslüyordu. Yıllardır gündeme getirilmesine rağmen uygulamaya geçilmesi 12 Eylül şartlarında dahi sağlanamamıştı. Yasanın bu kadar kolay geçmesi; alanların, sokakların, fabrikaların

yoğun mücadelelere sahne olmaması, sermayenin yasayı geçirmekten daha önemli bir başarısı oldu. Kuşkusuz bu başarıda özellikle 12 Eylül'den bu yana, sınıfın moral mücadele değerlerinin çökertilmesinin, onun siyasi ve sınıfsal bilincinin geriletilmesinin başarılmış olması temel rol oynadı. Devrimci basınçtan kurtulmuş, taban inisiyatifleri kırılmış sendikal yapılanmalar, sermaye uşağı yöneticiler sayesinde mücadelenin bir engeli haline getirildi. Yasanın somut bir taslak üzerinden tartışılmaya açıldığı son bir yıl içerisinde ise sendikal bürokrasinin gürlmeleri ne sermayeye ne de işçilere inandırıcı gelmedi. Sendikalar bürokratlar tarafından sermaye adına içten fethedilmişlerdi. Onlar bu yasaya karşı bir mücadele dinamiği olamazlardı.

Yalnızca tek bir şey, tabanın alttan baskısı, onun kararlı bir duruşu ve mücadele azmi bu durumu değiştirebilirdi. Yasayı püskürtmenin, sermayenin yılları bulan saldırılarını frenlemenin en temel şartı böyle bir inisiyatifin açığa çıkmasıydı. Sermayenin ardı arkası kesilmeyen saldırılarından bunalan işçi sınıfı en azından ileri kesimler nezdinde bu saldırılara sendikal bürokrasinin çanak tuttuğunun farkındaydı. Ancak buna rağmen, saldırıya set olabilecek bir inisiyatif ortaya koyabilmek şöyle dursun, tepkisiyle sendikal bürokrasinin huzurunu kaçırarak bir güçlülük dahi gösteremedi.

Taban kölelik yasasına karşı neden etkin bir inisiyatif ortaya koyamadı?

Arada yaşanan bir dizi yükselme eğilimini saymazsak, bahar eylemlerinden bu yana sınıf hareketi parçalı, dağınık bir yapıya sahip. '91 Mengen barikatlarında kırılan sınıf hareketi bundan sonra yoğun tensikat saldırılarıyla karşı karşıya kaldı. '89-91 süreci tabanın etkin inisiyatifine dayanıyordu. Geçmişin mücadele deneyimine sahip birçok öncü işçi sürecin içinde yer alıyordu. Devrimci hareketin ve reformist solun belli sınırları da olsa bir etki alanı vardı.

'91 Mengen barikatını (aynı zamanda sendikal ihanetin sınırlarını) aşamayan taban inisiyatifi bu noktadan sonra hızlı bir kırılma yaşadı. Bunu sermayenin yoğun tensikat saldırısı izledi. Reformizmin etkisi altında olanlar dahil olmak üzere birçok işçi işten atıldı. '89 bahar eylemlerinin eğittiği yeni öncüler de bu saldırıdan nasiplerini aldılar. Bunun sonuçlarından biri sendikaların bütünüyle bürokrasinin kontrolüne geçmesi oldu. Öncüsü kırılan sınıf hareketi bundan sonra sendikal bürokrasiyi değişik dönemlerde eylem yapmaya zorlasa da, bu eylemler bürokratlar tarafından tepkiyi boşaltmanın zeminlerine dönüştürüldü. '94-95 ve '99 gibi dönemlerde sendikal bürokrasinin ihaneti açıktan görüldü. Ancak yaşanan önderlik boşluğu bu ihanete karşı sistemli bir mücadele verilmesini engelledi. Ardarda gelen yoğun saldırılar karşısında bir şey yapamayan, bu yanıyla kendi özgücüne güvenini iyice kaybeden öncü

kesimler yüzlerini şubeler nezdinde oluşan sendikal platformlara çevirdiler. Ancak bu platformların alt kademe sendikal bürokrasisinin eğilimlerini aşamaması “bir mücadele merkezi olma”, “tabanın inisiyatifi temsil etme” gibi iddiaları ortada bırakması tabanın umutsuzluğunu arttırdı, mücadele isteğini törpüledi.

Kölelik yasasının gündeme geldiği dönemde yasanın ne anlama geldiğini kavrama şansına sahip olan kesimler yılların getirdiği bir yorgunluk ve umutsuzluk içerisindeydiler. Yenilgilerle sonuçlanan mücadeleler, yeni bir öncü kuşak yetiştirmek şöyle dursun, bu kesimlerin mücadele isteğinden çok şeyi alıp götürmüştü. Sürecin tek avantajı sendikal bürokrasinin ihanetçi kimliğinin en kör gözlerin dahi görebileceği kadar açığa çıkmış olmasıydı. Ama bu kendi başına taban inisiyatifinin gelişmesini sağlamıyordu.

İlk başlarda gözlenen handikaplardan biri yasanın çıkmayacağına ilişkin güçlü bir inançtı. Sendika bürokratlarının yer yer keskin söylemlere dayanan oyalayıcı tutumları sınıf hareketi içerisinde bu inancın yayılmasına sebep oluyordu. Sermayenin sözcülerinin acı dili bu inancın tuzla buz olmasını sağladı .

Başka bir handikap yasanın ne getirip götürdüğünün sendikal örgütlenmeye sahip işletmelerde dahi yeterince bilince çıkarılamamasıydı. Sınıfın sayısal olarak azınlığını teşkil eden örgütlü kesimlerin dahi ancak bir kısmı yasanın içeriğinden haberdar olabildi. Örgütsüz geniş kesimleri ise yasanın muhtevasını kavrayabilecek ve buna karşı harekete geçebilecek bilinçten yoksundular. Tıpkı diğer saldırılarda olduğu gibi esnek üretim yasası da onlara uzak geliyordu. Bu bilinci taşıyabilecek sendikalar ise kendi üyelerine karşı bile bu görevi yerine getirmekten acizdiler. Siyasi güçlerin çabaları ise ciddi sınırlılıklar içeriyordu.

Kendi öz gücüne güvensizlik, mücadele deneyimine sahip diri güçlerden mahrum olmak, bürokratik sendikalist bir çizginin şubelere dahi hakim olması ve hepsinden önemlisi devrimci bir önderlikten yoksun olmak, yasaya karşı tabanın örgütlü tepkisinin oluşmasını engelleyen başlıca faktörler olarak sayılabilir. Yasanın sınıfın çok dar ve tahribata uğramış kesimlerinin gündemine girmiş olması, daha geniş sınıf kesimlerinin olduğu kadarıyla bile bu mücadelenin dışında olması temel başka bir olguydu.

Çatışmanın tarafları

Mücadeleyi tabana mal etmek, geniş kesimleri bu mücadelenin parçası yapmak, onu fabrika/işletme zeminine indirmekle doğrudan bağlantılıdır. Ancak tıpkı diğer saldırılarda olduğu gibi kölelik yasası gündemi de sınıfın bir kesiminin algılayabildiği bir sorun oldu. Yani mücadelenin bir tarafında sermaye varken, öbür tarafında nicelik ve nitelik olarak ciddi sınırlılıklar taşıyan sınıfın ileri kabul edilebilecek kesimi vardı. Üstelik bir taraf bütünüyle örgütlüyken

re sınıf hareketi

öbür taraf o ölçüde örgütsüzdü. Bir taraf yılları bulan saldırı girişimlerinden genel olarak başarıyla çıkmanın rahatlığını, öbür taraf ise ardarda gelen yenilgilerin moral kaybını yaşıyordu. İşçi sınıfının halihazırda tek örgütlülüğü olan sendikalar ise karşı tarafa güç taşıyordu. Yukarıda belirtildiği gibi saldırıya karşı taraf olma bilinci taşıyan kesimin süreçten kaynaklı yaşadığı ciddi taribatlar söz konusuydu.

Henüz sınıfın verili ileri kesimi dahi saldırıya karşı kararlılıkla duracak bir güçten yoksunken, saldırının daha geniş kesimlere, fabrika ve işletmelere yeterince taşınabilmesi çok da mümkün değildi. Bu sağlanmadığı için sınıfın geniş kesimlerinde biriken öfke, mücadele etmek için yeterince güçlü bir etken olamıyordu. Verili ileri kesimin ve sendikaların yanı sıra önemli olan sorunlardan biri sınıf adına politika yapma iddiasındaki güçlerin durumuydu.

Bu güçlerin en önemli sorunu bugüne kadar sınıf içerisinde tuttıkları mevzilerin sınırlılığıydı. Herşeye rağmen parça parça değişik güçler tarafından tutulan bu mevziler bir araya getirildiğinde az buçuk etkin bir merkez yaratmak mümkün olabilirdi. Başlangıçta birkaç yapı dışarıda tutulursa, bir ilgisizlik hatta bir yabancılık vardı. Süreç kimsenin kaçamayacağı bir noktaya geldiğinde ise ilginin odaklaştığı yer İstanbul Sendikalar Birliği (İSB) oldu. Başlangıçta kölelik yasasına karşı olan sendika şubelerinin bir araya gelmesiyle oluşan İSB siyasi güçlerin de ilgi odağı oldu. Değişik sendikal mevziler üzerinden İSB içerisinde bir dizi grubun etkinliği vardı. Bu etkinliğe ve ortadaki açık ihanete rağmen sendikal bürokrasiden kopabilecek bir tutum sergilenemedi. Taban iradesine dayanan ayrı bir mücadele merkezi olma iddiası boşlukta kaldı. İSB'ye yüzünü çevirmiş sınıfın ileri kesimleri karar ve pratik süreçlerine katılmadı. Daha kötüsü böyle bir kaygı çok güdümedi.

Toplantılarda bir araya gelen yüzlerce temsilci hiçbir kararın öznesi olamadan oradan ayrıldı. Temsilcilerin sendikal bürokratik çizgiden bütünüyle kopma çağrılarına kulaklar kapatıldı. İSB, değişik grupların ağırlığına rağmen, sendikal bürokratik çizgiden kopma gücünü gösteremedi. Dahası onun tarafından tecrit edilmek korkusuyla hareket etti. Yapılan bir temsilciler kurulu toplantısında (zaten iki kez gerçekleşti) alınan kararların Türk-İş Başkanlar Kurulu'na sunulmasından başka bir karar çıkmaması gibi bir durum dahi yaşandı. 54 şubenin imzasına rağmen İSB kendi başına iş yapma irade ve niyetinden yoksundu. Kendisinden önceki platformlar gibi birkaç eylem yapmak dışında, tabana yayılmak, fabrikalara dayanmak lafları hiçbir planlamaya konu yapılmayan sözler olarak kaldı.

İSB süreci, sol hareket için sorunun sadece tutulan mevzilerin darlığı olmadığını da gösterdi. Ortada bir çizgi meselesi vardı; sık sık ortaya atılan taban inisiyatifleri, taban örgütlenmeleri boş birer söz kalıbı olmaktan öteye geçemiyordu. Sendikal bürokrasiye en ağır ithamlar yöneltiliyor, iş gerçekten onunla hesaplaşmaya gelindiğinde, tabanın öz gücüne

dayanmak, bunu örgütlemek, tüm enerjiyi buraya taşımak gerçekçi bulunmuyordu. İSB de kendinden öncekilerden farklı bir çizgi izleyemedi. Sol sendikacılığın sürece tepkisini ifade ediyordu, ancak olaylara bakışı, işleri örgütleyişi, tabanla ilişkisini ele alışı bürokratik sendikalist anlayışını ele veriyordu.

Sonuçta yasa taslağı cılız protestolar eşliğinde meclisten geçti. Yasanın ciddi bir muhalefetle karşılaşmadan meclisten geçmesi kuşkusuz sermaye adına kolay bir başarı oldu. Ve sermayenin böyle bir durumda kazandığı sadece esnek çalışmanın yasallaşması olmadı. Aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçilerin moral mücadele gücüne bir darbe daha indirilmiş oldu. Yasanın çıkış sürecinde sendikaların tutumu tam bir iflası belgeliyordu. Yasanın çıkması, hele de ciddi bir mücadeleye konu olmadan çıkması, umutsuzluğu ve karamsar ruhhalini daha da pekiştirdi. Özellikle yasa sürecinde az-çok harekete geçen kesimler için bu çok daha hissedilir bir olgu oldu.

Mücadelenin değişen ve genişleyen yönü

İşçi sınıfı kölelik yasasına karşı ciddi bir mücadele örgütleyebilmiş olsaydı, kuşkusuz bu büyük bir başarı olacaktı. Fakat yukarıda sayılan nedenlerden kaynaklı böyle bir güç ortaya konulamadı.

Ancak kölelik yasasının çıkması herşeyin bittiği anlamına gelmiyor. Tersine mücadele isteğini artırıyor, koşulları keskinleştirip sertleştiriyor. Ve şimdilik mücadele alanını da değiştiriyor. Kölelik yasasına karşı mücadele artık tek tek fabrikalarda verilecek bir mücadele haline geldi. Mezarda emeklilik, sosyal güvenliğin tasfiyesi, tahkim yasası vb. saldırılarla karşılaştırıldığında, kölelik yasası bir özgünlük içeriyor. Tüm bu saldırıların işyerine yansması daha genel olurken, mücadelenin muhatabı patronlardan öte hükümet oluyordu. Bu aşamadan sonra kölelik yasasının uygulanacağı alan olan fabrikalarda patronla işçi dolaysız olarak karşı karşıya gelecek. Bir yanıyla mücadele nesnel olarak tabana yayılmanın imkanlarına kavuşmuş oldu.

Son 20 yılın tablosuna bakıldığında, bahar eylemleri dışta tutulursa, sermaye iktidarının sınıf hareketini kontrolünde tutmayı başarabildiği söylenebilir. '89-91 süreci sonrasında ortaya çıkan genel hareketlilikler tabanın sendikal bürokrasiye baskısıyla oluştu, fakat hiçbir şekilde bürokratların kontrolünden çıkmadı. '94'ten günümüze gerçekleşen eylemlerin hepsinde yoğun taban tepkisi bürokrasi tarafından bir şekilde boşa düşürüldü.

Aynı dönemlerde tek tek iktisadi sorunlar ve çalışma şartları üzerinden mevzi direnişler yaşandı. Bu direnişlerin bazıları zaman içerisinde militan bir kimlik de kazandı. Ama değişik nedenlerden kaynaklanan en temel sorunu, sınıf hareketinin mevcut geriliği nedeniyle yalnız kalmaları oldu. Aynı dönemde ortaya çıkan direnişler bile güçlü bir birleşme eğilimi yaratamadı. Farklı işyerlerindeki

eylemlerin farklı sorunlara ve taleplere dayanması bunda önemli bir rol oynadı.

Esnek üretimin yasallaşmasının ardından sınıfın geniş kesimlerinin gündemine kölelik yasası sokulmuş oldu. Tüm örgütsüz yapısına rağmen birçok işletmede ciddi tepkiler ortaya çıktı. Yasanın kritik maddeleri üzerinden oluşan tepkiler bazı işletmelerde direnişe, bazılarında ise bir tür görüşme komiteleri kurulmasına yol açtı. Bunu izleyen Temmuz zamları döneminde sıfır zam ya da komik ücret artışları üzerinden birçok işletmede sorunlar yaşandı.

Görülüyor ki, sermaye tarafından kazanılan mücadelenin sadece ilk raundu. İkinci raundu ise fabrikalarda başlayan bu mücadele oluşturuyor. Şu ana kadar ortaya çıkan veriler sınırlı olsa da, halihazırdaki tablo, ne yapılması gerektiğini yeterli açıklıkta gösteriyor. Genel mücadele içerisinde alınan yenilginin en temel nedenlerinden birinin tabanın mücadele etme isteğinin bağımsız inisiyatifler üzerinden ortaya çıkarılmaması olduğunu söylemiştik. Tek tek fabrikalardaki gelişmeler bu inisiyatiflerin kendiliğinden dahi ortaya çıkabildiğini gösteriyor.

Henüz bir dizi örgütlü işletmede yasa uygulamalarının gündeme çok fazla gelmediği düşünüldüğünde, tepkilerin niteliğini ölçmenin belli sınırları olduğu açık. Ancak şu ana kadar 20'ye yakın fabrikada uygulamaların bir tepkiye konu olması, bunlar içerisinde örneğin Castle Blair (Kıraç/İstanbul) gibi saldırıyı geri püskürten fabrikaların bulunması olumlu bir gelişme olarak kabul edilebilir. Öyle görülüyor ki sınıfın geniş kesimleri köle olmayı sessiz sedasız kabul etmeyecek.

Tek tek fabrikalarda yürütülen bir mücadelenin en büyük handikapı kuşkusuz yalnızlık olacak. Bir başka handikap ise kendiliğinden mücadelenin sınırları üzerinden kendini gösterecek. Fabrika zeminine inen mücadelenin kaderini bu mücadelenin devrimci bir sınıf çizgisiyle buluşup buluşamayacağı belirleyecek. Saldırının ortak bir nedene dayanıyor olmasının kendi başına bir ortaklaşma eğilimi yaratmayacağı açık. Bir ortaklaşma eğilimini ancak bu alanlar üzerinden yapılacak olan öncü müdahale sağlayabilir.

Kölelik yasası çıkmadan önceki faaliyetimizi çok yönlü değerlendirmek, buradan çıkarılacak derslerle gelişecek mücadeleye etkin bir müdahalede bulunmak, önümüzdeki dönemin temel görevini oluşturuyor. Sınıf çalışmasında geldiğimiz yeni aşamanın bunun önemli imkanlarını yaratması bir yana, tek tek işletmelerde ortaya çıkan gelişmeler de bunun için elverişli bir zemin yaratıyor.

Sınıf hareketinin en temel sorunu önderlik boşluğu. Bu önderlik boşluğunun doldurulmasında, önümüzdeki dönemde sınıf hareketinde yaşanacak gelişmelere yapılacak müdahale kritik bir öneme sahip olacak. Gelecek sayımızda sınıf hareketine müdahalemizin yönünü, kullanacağımız araçları ve çalışmamızın şu zamana kadar katettiği mesafeyi ele alacağız.

İlköğretim Kurumları Yönetmeliği değiştirildi, “eğitim parasızdır” ifadesi çıkarıldı...

Her düzeyde parasız, bilimsel, demokratik ve laik eğitim!

Ülkede yaşanan siyasal gelişmelerden toplumsal sorunlara, anti-demokratik uygulamalardan sanat ve kültür alanında yaşanan yozlaşmaya kadar birçok sorun, toplumun çoğunluğu tarafından, “eğitim” sorununa bağlanır. Tüm sorunların çözümünün en sonu “eğitim” sorununa bağlanması düzenin medyası, uzmanı, politikacısı vb. eliyle yürüttüğü bilinçli bir yönlendirmedir.

Geçtiğimiz günlerde İlköğretim Kurumları Yönetmeliği’nde yapılan bir dizi değişikliğin basına yansıtılış şekli, bu bilinçli yönlendirmenin son örneklerinden birisi oldu. Yönetmelik, 27 Ağustos tarihli Resmi Gazete’de yayınlanarak yürürlüğe girdi. Eğitimin paralı ve serbest piyasa koşullarına uygun hale getirilmesinin adımlarından biri olan bu saldırı, burjuva medya tarafından “insan ve çocuk hakları”nın kullanımı, “demokratikleşme” vb. yalanlarla çarpıtıldı. Yönetmelikte yapılan göstermelik iyileştirmelerin gerçek yaşamdaki karşılığına bakıldığında sermaye iktidarının nasıl bir hazırlık içinde olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Eğitim sisteminde yaşanan tüm sorunlara rağmen, “eğitim hakkı”, devletin parasız karşılması gereken kamusal bir hizmet olarak anayasal güvenceye alınmıştır. Ancak İlköğretim Kurumları Yönetmeliği’nde yapılan bir değişiklik bu hakkın gaspedilmesine yönelik adımlardan biri daha atılmış oldu. Önceki yönetmeliğin 12. maddesinde “İlköğretim okullarında eğitim zorunlu ve parasızdır” deniliyordu. Yapılan değişiklikle “ilköğretim okullarında eğitim zorunludur” ifadesi başka bir maddeye kaydırıldı, “eğitim parasızdır” ifadesi ise yönetmelikten çıkarıldı.

Yönetmeliğe giydirilen kılıflar

Yönetmelikteki değişikliklerin ne için yapıldığını merak edenler beyinlerini bir tarafa bırakarak söylenenlere kulak verecek olsalar, eğitim sisteminde yapılan bu değişikliği bir “devrim” olarak nitelendirecekler. Çünkü yönetmeliğe göre;

“İlköğretim kurumları, öğrencilerine insan hakları, çocuk hakları, uluslararası sözleşmeler uygun olarak haklarını kullanma, evrensel kültür değerlerini tanıma, kendilerine güvenen, sistemli düşünebilen, girişimci, çağdaş teknolojileri etkili biçimde kullanabilmeyi öğretecek.

“Öğrencilerin, planlı çalışma alışkanlığına sahip, estetik duyguları ve yaratıcılıkları geliştiren, ailesine ve topluma karşı sorumluluk duyabilen, üretken, verimli, ülkenin ekonomik ve sosyal kalkınmasına katkıda bulunabilen bireyler olarak yetiştirilmesi, doğayı koruması da amaçlanacak”.

Ancak yönetmeliğin genel ilkeleri bu söylenenlerin nasıl bir kılıf olduğunu gözler önüne seriyor. Genel ilkelerde “İlköğretim kurumları, dil, ırk, cinsiyet, felsefi inanç ve din ayrımı gözetilmeksizin herkese açık olacak” maddesi bulunuyor. Eğitim hakkını para karşılığında alınıp satılabilir bir metaya dönüştürmeye çalışan sermaye iktidarı için sınıfsal farklılıkların ise hiçbir önemi yok. Nasıl olsa yönetmelik, parası kadar eğitim hizmeti satın alacak olanları kendiliğinden

okul, semt ve bölgelere ayırarak.

“İlköğretim okullarında 8 yıllık kesintisiz eğitim, her Türk vatandaşının hakkı ve zorunlu olduğu” genel ilkeler arasında sayıldı. Parasını ödediği sürece bundan böyle her Türk vatandaşı “zorunlu müşteri” olmaya hak kazanacak! Yıllardır uygulanan inkar ve imha politikalarıyla asimile edilmeye çalışılan Kürt halkının anadilde öğrenim görme hakkının yok sayılması ise yönetmeliğin ne kadar “insan hakları”na uygun düzenlendiğini, “dil ve ırk” ayrımı gözetmediğini göstermeye yetiyor.

Genel ilkeler kısmında yer alan *“İlköğretim kurumlarında demokrasi bilincinin geliştirilmesi, hür ve demokratik bir eğitim-öğretim sürecinin yaşatılması sağlanacak”* ifadesi ise, yönetmeliğin öğrencinin davranışlarını değerlendirme bölümünde yer alanlarla taban tabana zıt. Öğrenciden beklenen davranışlar arasında neler yok ki; *“millet malını okulunu ve eşyasını kendi öz malı gibi korumaları, ülkenin birliğini ve bütünlüğünü bozan, bölücü, yıkıcı, siyasi amaçlı etkinliklere katılmamaları, siyasi amaçlı sembol kullanmamaları, bunlarla ilgili amblem afiş ve rozet ve benzerlerini taşımamaları, bulundurmamaları ve dağıtmamaları, siyasi amaçlı davranışlarla okulun huzurunu bozmamaları, Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalmaları ve bunun aksi davranışlarda bulunmamaları, yasalara, yönetmeliklere ve toplumun etik kurallarına, milli, manevi ve kültürel değerlere uymaları da beklenecek”.*

Bu zıtlıklar, yönetmelikte kullanılan sözcüklerden kaynaklı bir çelişki değil elbette. Yönetmeliğin hangi sınıfın ihtiyacı ve çıkarları doğrultusunda hazırlandığı ile ilgili. Bu nedenle yönetmeliği kapitalist sistemde eğitimin işlevi ile birlikte değerlendirmek gerekiyor.

Kapitalist sistemde eğitimin işlevi

Kapitalist sistemde eğitimin iki temel işlevi vardır. Birincisi, toplumsal sisteme uygun insanların yetiştirilmesi ve sistemin ideolojisinin benimsetilmesi. İkincisi, toplumsal yeniden üretim için gerekli olan nitelikli emek gücünün, bilgi ve teknolojinin üretimini sağlamak. Yani kapitalistlerin sisteme karşı çıkmayan, kölece yaşam ve çalışma şartlarını kabul eden, hakkını aramayan, düşünmeyen, sorgulamayan, çıkarıcı ve bencil bireylere ihtiyacı vardır. Kapitalist, bir yandan kendi ihtiyacı kadar kalifiye eleman yetiştirirken, diğer yandan geniş kesimleri yedek işgücü olarak elinin altında tutabilmek ister. Tabii beyinleri dumura uğratılmış yığınlar olarak yapmak ister bunu. Eğitim sistemi de bu ihtiyaca yanıt verecek şekilde düzenlenmiştir.

Yönetmeliğe bu çerçevede bir kez daha bakacak olursak kılıfın altındaki gerçekleri görürüz. Yönetmelik, birincisi; sermayenin huzurunu, kapitalist devletin bütünlüğünü bozmayacak kadar “demokrat”, mücadele etmeyecek, hakkını aramayacak kadar “özgür”, sömürü düzenine karşı çıkmayacak kadar “eşit” bireyler yetiştirilmesini amaçlıyor. İkincisi; sistem bir yandan gerici, anti-demokratik, ırkçı, bilimsellikten uzak müfredatlarla işçi ve emekçi çocuklarının beyinlerini uyuştururken, diğer yandan eğitim hakkını da para karşılığında alınıp satılan bir metaya dönüştürmek istiyor.

Sermaye iktidarı gençliği sersemletmenin bir aracı olarak kullandığı eğitim sistemini kendi ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlemek istemektedir. Devlet eliyle verilen hizmetler, sermayenin yeni ihtiyaçlarına bağlı olarak metalaştırılmakta ve bu hizmetlerden yararlanma olanakları bu tanımlama üzerinden yeniden yapılandırılmaktadır. MEB Bakanı Hüseyin Çelik’in, *“Eğitimin yüzde 98.5’i devletin elinde. Özel okullara ne kadar çok öğrenci giderse devletin sırtından o kadar yük kalkar. Türkiye’nin bu anlamda kabuğunu yıkması lazım”* türünden yaptığı açıklamalar ise yeni liberal politikaların bir yansımasıdır.

Yeni liberal politikalar, gerek ülkemizde ve gerekse tüm dünyada kamu hizmet sektörlerinin sermaye için önemli bir ticaret alanı haline getirilmesini hedeflemektedir. Türkiye’nin de imzaladığı GATS vb. anlaşmalar, uluslararası sermayenin ihtiyaç ve talepleri doğrultusunda temel hizmet alanlarının sermayeye açılmasını öngörmektedir. Özcesi, özellikle devletin elinde bulunan eğitim, sağlık, ulaşım, iletişim, enerji, sosyal güvenlik vb. alanların sermayenin talanına açılmasını sağlayan tüm anlaşma, yasa ve yönetmelikler tüm dünyada, hizmet sektörünün tam liberalizasyonu (serbest ticarete açılması) anlamına gelmektedir.

Eğitim paralaştırılıyor

Hükümet, sağlık ve eğitim başta olmak üzere, kamusal hizmetleri sermayeye devretmek için son hazırlıklarını yapmaktadır. Son dönemde yaşanan gelişmeler bunun somut yansımalarıdır. İlköğretim Kurumları Yönetmeliği bunun adımlarından sadece

birisidir. Yönetmelikte yer alan “Zorunlu öğrenim çağı dışına çıkan ve öğrenim belgesi ile okulla ilişkisi kesilen öğrenci, Açık İlköğretim Okulu'na yönlendirilecek” ifadesi de sermayeye yeni bir kâr kapısı açmayı hedeflemektedir.

Hali hazırda bütçeden eğitime ayrılan pay bilinçli olarak kısılarak okul giderleri velilere yıkılmaktadır. Birçok yerde okulun yakıtı, telefon, kırtasiye, spor, elektrik-su giderleri veliler tarafından karşılanmaktadır. Hatta çoğu okulda sözleşmeli personelin ücreti de velilere yıkılmaktadır. İşçi ve emekçilerin ücretlerinden çeşitli adlar altında peşinen kesilen vergiler İMF'ye borç ödemelerine giderken eğitime ödenek ayrılmamaktadır. 2003 yılında eğitime ayrılan bütçe 10 katrilyondur. 2004-2005 yıllarında İMF'ye ödenmesi gereken miktar 13 milyar dolardır (yaklaşık 18 katrilyon). Yine MEB'in yaptığı bir araştırmaya göre kaliteli eğitim kriterlerinden biri olan 95 bin adet 30 kişilik sınıf hedefine ulaşmak için en az 8 katrilyon liraya ihtiyaç var. Ancak devletin amacı eğitim hizmetini sermayeye devretmek olduğu için “kaynak yok” yalanına sığınmaktadır.

Liberal sürecin zorunlu kıldığı yasal düzenlemelerden biri de, devlet üniversitelerini paralı hale getirecek, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yapılandırılacak olan yeni YÖK yasasıdır. İlköğretimden üniversiteye kadar tüm eğitim sürecini “paralı”laştıran ve sermayeye devretmeye çalışan hükümet şimdi de “ÖSS'yi kaldıracağım” demagojisini kullanarak dersanelere “müşteri” sağlamaya çalışmaktadır. Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, üniversiteye girişin ilk basamağının 8'inci sınıfta başlayacağını açıkladı. ÖSS'nin kaldırılacağı yeni sınav sisteminde, 8'inci sınıf, Lise 1, Lise 2 ve Lise 3'ün sonunda yapılacak sınavlara, öğrencinin orta öğretim başarı puanı eklenerek sözde üniversiteye sınavsız giriş gerçekleştirilecek. Şu an tek olan üniversiteye giriş sınavı, böylece üç yıl boyunca kademeli olarak 4'e çıkacak. Bu uygulamanın dershanecilik sektörüne yarayacağı ise çok açık. Bir dersane patronu bu menuniyetini şu şekilde dile getiriyor: “Devletin açtığı sınavlar rekabet doğuruyor. Şu an Milli Eğitim'in gündeminde olan, ÖSS yerine 4 aşamalı sınav sistemi sayesinde dersanelere daha çok öğrenci gelecek. Bir patlama yaşayacağız”.

Bir diğer soygun ise kayıt sırasında yaşanmaktadır. Bu sene ilköğretime kayıt yaptırmak isteyen velilerden 50 milyon ile 1.5 milyara varan paralar isteniyor. Öncesinde yetkililere şikayet ederek bu soygunu bir parça sınırlayabilen veliler ise “parasız eğitim” hakkının İlköğretim Kurumları Yönetmeliği'nden çıkarılması ile artık bu dayanaktan da yoksun kalacaklar.

Her yıl kayıt sırasında para istenmemesi için göstermelikte olsa genelge çıkartan Bakan, bu yıl yönetmeliğin de verdiği rahatlıkla şunu söyleyebilmiştir: “Bu sene biz böyle bir genelge de yayınlamadık. Buradan idarecileri uyarıyorum; özellikle fakir ailelerin çocuklarını okula kaydederken, o insanların rahatsız ve rencide edici paraları onlardan istemek gibi durumlarla karşı karşıya bırakmasınlar. Bu konuda şikayet geldiğinde ilgililer aleyhine işlem yapılacaktır.”

Fakir insanları rencide edecek kadar para istenmemesinin Türkçesi onlardan “geliri kadar para iste”dir. Yani artık çıkarılan genelge, yönetmelik ve yasalarla işçi ve emekçiler “parası kadar eğitim” hizmeti satın alan “zorunlu müşteri”lere dönüştürülecekler.

Her düzeyde parasız, bilimsel, demokratik ve laik eğitim!

Bozuk düzende sağlam çark olamayacağına göre eğitim sisteminde yaşanan sorunlar da bozuk düzenden ayrı düşünülemez. Sorunun devrimci, gerçek ve kalıcı çözümü kapitalist sistemin yıkılması ve yerine işçi ve emekçi iktidarının kurulmasıyla mümkündür. Bugün eğitim kurumu ve sistemi nasıl iktidarı elinde bulunduran sınıfın ihtiyaçlarına göre yapılandırılıyorsa, işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarında da işçi sınıfının ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırılacaktır. Proletaryanın devrimci iktidarı altında eğitim, emekçileri özgürleştirmeye, sosyalizmin inşasına etkin biçimde yönelmeye ve sınıfların ortadan kaldırılmasına hizmet edecektir. Bilimsel, demokratik ve laik bir eğitim politikası izlenmesi ve eğitimin her düzeyde parasız olarak sağlanması ise yine işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarında yaşamda gerçek karşılığını bulacaktır.

Ancak toplumsal bir devrimle sermaye sınıfının iktidarı yıkılana kadar “Her düzeyde parasız, bilimsel, demokratik ve laik eğitim” talebi için mücadele etmek gerekmektedir. Bu hem burjuvazinin eğitim kurumları eliyle yürüttüğü yoz, ırkçı, bireyci, anti demokratik ve gerici eğitim sisteminin demokratikleştirilmesi, hem bu uğurda yürütülecek mücadele ile işçi, emekçi ve gençlik kesimlerinin özgürleşmesi ve hem de, temel insan haklarından biri olan eğitim hakkından işçi sınıfı ve emekçilerin “parasız” olarak yararlanabilmesi için gerekmektedir.

İşçi ve emekçi çocuklarının beyinlerini uyuşturan kapitalist eğitim sistemine karşı parasız eğitim talebi bilimsel, demokratik ve laik eğitim talebiyle birlikte yürütülmelidir. Bunun için eğitim emekçileri, işçi ve emekçiler ile gençliğin birlikte ve örgütlü mücadelesi zorunludur. Saldırıları geriletmenin, hak kazanmanın ve özgürleşmenin başka yolu da yoktur.

Irak'ta ne oldu biliyor musunuz?

ABD Irak'ı işgal ettiğinde napalm bombasını kullandı. Biliyorsunuzdur, resmi işgal nedeni Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olmasıydı. Ama gelin görün ki kitle imha silahının en etkilisini, napalm bombalarını yaygın bir biçimde bizzat ABD kullandı.

Hürriyet gazetesinin haberine göre, Saddam'ın kitle imha silahlarını bulmak için Irak'ı işgal eden ABD kuvvetlerinin operasyon sırasında napalm benzeri bombalar kullandığı ortaya çıktı. Napalm kullanımı uluslararası anlaşmalarla yasaklanmış durumda. ABD stoklarını eritti ancak napalmla aynı etkiye sahip MK-77 bombasını üreterek Irak'ta kullandı.

ABD ordusu bu silahları Vietnam'da da yaygın olarak (uluslararası antlaşmalara göre yasak olmasına rağmen!) kullanmış, böylece iki milyonu aşkın insanın ölümüne, bir o kadarının da yaralanmasına ve sakat kalmasına sebep olmuştur. Ancak istediği sonucu ulaşamamış, Vietnam halkının iradesini kıramamış ve sonuçta bozguna uğrayarak geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Bu ağır yenilgi “Vietnam sendromu” olarak tüm dünya halklarının belleklerine kazınmıştır. En gelişmiş kitle imha silahlarının bile halkların iradesini ve kurtuluş inancını kıramayacağı ortaya çıktığı gibi, bu kirli savaş emperyalist barbarlık tarihindeki yerini almıştır. Vietnam halkı bağımsızlığı için sonuna kadar savaşarak ABD emperyalizmine unutulmaz bir yenilgi tattırılmıştır. Benzer durum Irak'ta da geçerlidir. ABD askerlerine gününbirlik düzenlenen saldırılar ve bunalıma giren askerlerin durumu bunu açıkça gösteriyor.

Adını açıklamayan bir Pentagon yetkilisi, bu tür bombaların yasal ve gerekli olduğunu savunuyor. Aynı yetkili “Mart ayında koalasyon güçlerinin Bağdat'a ilerleyişine olanak vermek amacıyla, Irak-Kuveyt sınırındaki Safvan bölgesine napalm ile aynı etkiye sahip MK-77 tip bombalar attıklarını” söyledi. Devamında, “Karşımızda zorlu bir düşman var, bu tip bombalar kullanırsanız kendi hayatınızı kurtarabilirsiniz. Bu konuda uluslararası yasaları ihlal eden bir durum söz konusu değil. Ayrıca düşmanı öldürmenin insani bir yolu var mı? Bilmiyorum” diye konuştu.

Hani ABD emperyalizmi uluslararası hukuk kurallarına göre hareket ediyordu!

Devam edelim. Burjuva medya aracılığıyla ortaya çıkan gerçeklere bir kez daha gözatalım. San Diego Tribuna gazetesine göre, “Amerikan birlikleri Saddam kanalındaki bir köprü ile Numaniye kentinin kuzeyinde Dicle nehri üzerindeki bir köprüyü koruyan Iraklı askerlere karşı napalm benzeri bombalar kullandı.”

Ardından ölümlerini seyrettiler. Gazeteye konuşan deniz piyade Albay Randolph Alles, Napalm kullanılması olayını şöyle anlattı: “Biz bu köprülere napalm bombaları attık. Maalesef bombaların kullanıldığı alanlarda insanlar vardı. Onları kokpitteki videodan izleyebiliyorduk. Bu kişiler Iraklı askerlerdi. Onlar için iyi bir ölüm olmadı.”

Albay Alles, generallerin napalm bombasını çok sevdiğini, çünkü psikolojik etkisinin çok büyük olduğunu da sözlerine ekliyor.

Bu açıklama için ek bir yoruma ihtiyaç var mı? Yalnız şu kadarını söyleyebiliriz: Tarih bize hiçbir işgalci gücün (en gelişmiş silahlara, teçhizatla ve teknolojilere sahip olsa da) kalıcı olmadığı gibi, halkların bağımsızlık ve özgürlük özlemi karşısında hep yenilgiye uğradığını göstermektedir. Irak halkının haklı direnişi de tüm dünyaya bunu açıkça göstermektedir. Ne napalm bombaları, ne tankları, ne de diğer silahları Irak halkının iradesini kırmaya gücü yetmeyecek.

Irak'ta neler olduğunu tüm dünya görecek ve yaşayacak!..

R. Deniz

Direnış Komitesi'ndeki bir işçinin kaleminden Ağartıoğlu direnişı...**İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacak!**

Sendikal örgütlenme süreci aktif olarak Nisan'ın sonlarında başladı. 19 arkadaşımız işten atılana kadar Ağartıoğlu'nda bir sendikal çalışmanın var olduğunu patronlar sezinlememişti. Sendikayla oturup durum değerlendirmesi yaptık. Ortak aldığımız karar üzerine Nisan'da üyelikler başladı.

Bu havzada ilk olması, Savranođlu'nda yaşanan olumsuz deneyim sendikal örgütlenme önünde en büyük engeldi. İşçilerin '92'den bu yana Deri-İş Başkanı Hüseyin Yılmaz'a da güveni yoktu. Geri adım atanlar olsa da, biz asla geri adım atmadan örgütlülüğümüze hız verdik. 21 Nisan'da 5 arkadaşımızın çıkışı verildi. Bu arkadaşlarımız sendikal değillerdi. Biz bundan sonra da çıkışların devam edebileceğini, buna karşı örgütlenme çalışmasını hızlandırmamız gerektiğini düşündük.

Örgütlenme tarzı sınıf bilincinden uzak bir tarzı. Tabii ki sendikal örgütlenme çalışması başlamadan önce işyeri komitesi oluşturduk. İşyeri komitesine nasıl bir sendikal mücadele yürütülmesi gerektiği ve örgütlenme yapılacağı eksikleriyle anlatıldı. İşyeri komitesi gelişebilecek olaylara bir ölçüde hazırlıklıydı. Havzada bu çalışma sadece Ağartıoğlu'nda vardı.

Çalışmanın bu aşamasında sendika yönetimini uyararak; '94 sürecini bir daha yaşamak istemediğimizi, buradaki bir başarısızlığın havzadaki mücadeleyi 10 yıl geri itebileceğini, bunun da işçi sınıfına ihanet olacağını, kafa-kol ilişkisiyle bu mücadelenin yürütülemeyeceğini söyledik. Sendika 10 yıldır yerinde saymış, girdiği alanlardan başarısızlıkla çıkmıştı. Böyle bir tablonun işçi sınıfına kazandıracığı hiçbir şey olamazdı.

Sendika yöneticilerinin "Ağartıoğlu'nu örgütledik, Ağartıoğlu'na sendika giriyor" vb. söylemleri, öncü işçilerin deşifre sürecini hazırladı. Sendikanın örgütlenme tarzı tamamen ekonomist (ücret sendikacılığı) bir temele dayanıyordu. "Siz sendikaya üye olursanız, çıkışlarımız verildiğinde şu kadar para alacaksınız, patron bunu ödemeyi göze alamaz, sonrasında sendika girer" deniyordu. Aslında bizler daha işin başında biliyorduk. Patron herşeyi göze

olarak bu tarz bir örgütlülüğü dağıtabilirdi. Sendikacılara, böylesi bir örgütlenme anlayışının yanlış olduğunu, bu tarz örgütlenmenin önümüzdeki süreçte sorunlar yaratacağını söyledik.

İçerdeki örgütlülük devam ederken, "başkan bana şu garantiyi verdi" denilerek tam da direnişin ruhuna zarar verecek söylemler yayılmaya başladı. Bizler tüm arkadaşlara, sonuç almanın örgütlü gücümüzde yattığını, başarının yolunun buradan geçtiğini açıkladık. Patronun, doğu-batı ayrımı, bölgesel ayırım, Kula'dan işçi getirme vb. çabalarının işçileri bölme ve örgütlülüğünü dağıtma amacını taşıdığını anlatmaya çalıştık. Ayrımın sadece sınıf ayrımı olacağını, işçilerin rengi, ırkı, cinsiyeti, dini ne olursa olsun kardeş olduklarını, onları bir arada tutan, birleştiren şeyin nasırlı elleri olduğunu söyledik. Bu söylemlerle patronun oynadığı oyunu bozduk. Diğer yandan üyelerimizin deşifre edilmemesi için uyarılarda bulunduk.

Sonumuzu hazırlayan piknik

25 Mayıs'ta sendikacılar bizlerle görüştüler, piknik düzenleyeceklerini söylediler. Bunu olumlu karşılamadık. Çünkü örgütlenme çalışması devam ediyor, üyeler henüz birbirlerini tanımıyorlardı. Bu bizim örgütlenme tarzımızdı. Bütün üyeleri sadece örgütlenme komitesi ve sendika biliyordu. Bu aşamada piknik düzenlenmesinin örgütlenmemize zarar vereceğini söyledik. Henüz sonuç alacak aşamaya gelmediğini, işçilerin deşifre olacağını ve sendikal çalışmanın bilgisinin bir şekilde işverene ulaşacağını açıklamaya çalıştık. Ancak yönetim bu pikniğin dayanışmaya katkı sunacağını söyleyerek karşı çıktı.

Piknik dönüşü fabrika müdürü kimi arkadaşları aradı, "şu an neredesiniz?" şeklinde sorular sordu. Ne yazık ki kaygılarımızda haklı çıktık. 26 Mayıs günü işe gittiğimizde işyerinin kapılarının kapandığını gördük. Bekçilere içeri neden almadıklarını sorduğumuzda "birazdan patron gelip konuşma yapacak, ondan sonra içeri girmeye başlayacaksınız" yanıtını aldık. Saat 08.45'te fabrika müdürü, puantör (yazıcı) fabrika giriş kapısının önünde göründü. İçeriye teker teker girmemiz istendi. Tüm işçiler içeri alındıktan sonra öncü işçiler tek tek seçilerek yemekhaneye gitmeleri istendi.

O anda kafada kurguladığım şey bir fabrika işgali idi. Ancak gücümüzü ölçüyor ve fabrikanın fiziki yapısı dikkate alındığında böyle bir eylemi gerçekleştirmeye uygun olmadığını düşünüyordum. "Yerine başka bir şey düşün, başka bir eylem koy" diyordum kendi kendime. Bir yandan da patron arkadaşlarımızı bir bir çağırıyor, sorguluyordu. Burjuvazinin her zaman kullandığı yöntemlerden birini uyguladı; para teklif etti. İçerdeki işçi arkadaşlar hakkında bilgi istedi. Sorgusu bitenler ayrı bir yere götürüldü, birbiriyle görüşmeleri engellendi. Patronun bu oyunda başarı elde edemediğini, arkadaşların onurlu bir duruş sergilediğini, patronun yanımıza geliş şeklinden anladık.

Bu kez iyi patron rolünü oynamaya başladı; "Arkadaşlar, ben kardeşlerimle ayrılıyorum. Sizleri çok seviyorum, ama 15 gün kadar işle ilişkilerinizi keseceğim, daha sonra sizlerle yine çalışacağım. Şimdi siz çıkışlarınızı imzalayın, ben paralarınızı ödeyeyim, bana bir kolaylık tanıyın" dedi. Biz de "Hayır, sizin bir sorunuz varsa onu kendi aranızda çözebilirsiniz."

Ağartıoğlu direnişı üzerine...

Menemen Deri Serbest Bölge'de sendikalaştıkları için işten atılan Ağartıoğlu işçilerinin 94 gündür sürdürdükleri direniş sona erdi. Deri-İş ile Ağartıoğlu işvereni arasında yapılan anlaşma uyarınca atılan 30 işçi geri alınacak, geri kalan işçilerin ise ihbar ve kıdem tazminatı ödenecek.

3 ayı bulan uzun bir direnişin ardından varılan anlaşma bir zafer değil. Ancak kazanımı sadece işe geri dönme olarak ele almayacaksak, bu direnişin Menemen Serbest Bölge'ye kattığı çok şey olduğu da görülecektir. Ağartıoğlu işçilerin en büyük dezavantajı, Çiğli Organize'de aynı isim altında aynı işverene ait bir başka Ağartıoğlu fabrikasının olmasıydı. Sendika üyeliğinde çoğunluk sağlanmadan yaşanan bu çıkış fabrikanın üretime devam etmesinin önünü kesemedi.

Serbest Bölge'nin yerleşim yerinden oldukça uzak olması, sınıf dayanışmasının örgütlenmesi bakımından ciddi zorluklar yarattı. Sendikanın da sınıf dayanışmasını güçlendirmek ve sonuç alıcı eylemler örgütlemek için ciddi bir çabası olmadı. Ancak Ağartıoğlu direnişi, sendikanın Menemen Serbest Bölgesi'ne girebilmesi için bir basamak oldu.

Direnışçi işçilerin ekonomik ihtiyaçlarının karşılanamaması, eylemin pasif bekleme

biçiminde sürmesi ve işçilerin birlikte davranma konusundaki zayıflığı direnişin sonraki akıbetini belirledi. Direnişin somut bir kazanımla sonuçlanması gerekiyordu. Ancak direnişin kazanımla sonuçlanma imkanlarının zayıflaması ve pasif bekleyiş işçileri umutsuzluğa sürükledi. Bir yerden sonra işçiler için ekonomik kaygıların ağır basması direnişin bitişini koşulladı.

Her ne kadar direniş sınırlı bir kazanımla sonuçlansa bile, asıl görev ve sorumluluk Ağartıoğlu işçilerinin yarattığı mevziden ilerleyerek sendikal olan deri işçilerinin omuzlarındadır. Bugün sendikanın oyalayıcı, geçiştirici ve kazanımdan uzak uzlaşmacı tutumu, serbest bölgeye ilk defa giren sendikanın kalıcılığının önündeki en büyük engel olacaktır. Sendika serbest bölgeye deri işçilerinin mücadelesiyle girmiştir ve kalacaktır yine deri işçilerinin mücadelesiyle kalacaktır.

Ancak böylesi bir mücadele sendikayı deri işçilerinin elinde kapitalistlere karşı haklarını savunan ve yeni hakların kazanılmasını sağlayan güçlü bir silaha dönüştürür. Tersine, işçilerde güvensizlik yaratmaktan başka bir sonuç yaratmaz. Bundaki en büyük sorumluluk da İzmir'i örgütlemek için pilot bölge seçen Deri-İş Sendikası'na ait olacaktır.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Ekonomik bir neden ortada yok” dedik. Bıkmadan bizi yalanlarına inandırmaya çalıştı. O an, “işçi sınıfı gücünün farkına varırsa, gücünün karşısında duracak hiçbir güç olamaz, o herşeyi yaratabilir, her engeli yıkabilir, her barikatı aşabilir” diye düşünüyordum. Bir yandan da “şimdi dışarı adım atacağız, sloganlarla mı çıkalım, yoksa kendimizi deşifre etmesek daha mı doğru olur” düşünceleri arasında gidip geliyordum. Birden patrona dönüp “15 Mart’ta yürürlüğe giren iş yasasından dolayı bizim çıkışımızı veremeyeceğini, yasanın herkese açık olduğunu, okuması gerektiğini” söyledim. Bunun üzerine öfkelenmeye başladı. Ayağa kalkarak “arkadaşlar toplantı bitmiştir” dedim.

Daha sonra sendika başkanıyla görüştüm. 19 kişinin çıkışının verildiğini söyledim. Fabrika önünde direnişe geçmemiz gerektiğini düşündük ve fabrika önünde oturarak direnişe başladık. Sonrasında yağmura rağmen türkülerimizi söyledik, halaylarımızı çektik. Bunu gören patronlar köpürmeye, saldırganlaşmaya başladılar. Ve her zaman kendilerini koruyan, kollayan kolluk güçlerini çağırdılar.

Ve ilk tanışma...

1. Serbest Bölge Müdürü, burada beklemenin yasak olduğunu, burada bekleyemeyeceğimizi söyledi. Biz de tüm anti-demokratik uygulamaların fabrika içerisinde yaşandığını, gidip ona müdahale etmesini söyledik. Fabrika içerisinde kaçak, sigortasız ve yatılı işçilerin olduğunu söyleyerek, bunların Serbest Bölge Mevzuatı’na uygun olup olmadığını sorduk. Serbest Bölge Müdürü tedirgin bir şekilde yanımızdan ayrılarak Ağartıoğlu yemekhanesine girdi. Çıktığında burayı terketmemiz gerektiğini söyledi. Biz eyleme devam ettik. Akşam saat 17:30’da servislere binerek

fabrika önünden ayrıldık.

Sabahleyin yine servislerle fabrika önüne geldik (27 Mayıs). O gün sürekli Organize’yi dolaştık. Akşama yine servisle eve döndük. İşçi komitesi ve sendikayla durumu değerlendirmek üzere toplantı yaptık. Bazı arkadaşların işe giriş evrakları verildiği halde sigortaları yapılmamış, Serbest Bölge’ye giriş kartları çıkarılmamıştı. Serbest Bölge girişinde keyfi olarak servisten indirilerek saat 13:30’a kadar sıcaklığın altında bekletildik. Amaç Ağartıoğlu örgütlülüğüne darbe vurmaktı.

Bölgedeki anti-demokratik uygulamaları protesto etmek için sabah saat 08.00’de servislerden inerek, direnişteki 19 arkadaşımızla beraber Serbest Bölge önündeki barikatı aşarak yürüyüşe geçtik. 9 yıl sonra Serbest Bölge’de işçi sınıfı kendi sınıf kardeşlerinin yürüyüşünü izliyor, sloganlarını duyuyordu. “Susma sustukça sıra size geldi!”, “Sendika hakkımız söke söke alırız!”, “Birlik, mücadele, zafer!” sloganlarıyla tüm fabrikalardan alkış sesleri arasında Ağartıoğlu fabrikası önüne gittik ve oturma eylemine başladık.

Daha sonra polis ekipleri geldi, “dağın, buradan gidin” dediler. Arkadaşlarımızı gözaltına almaya kalkıştılar. Hep birlikte “bizleri de alın” diye tepki gösterdik. Karşılarında kararlı bir güç görünce geri adım atıp patronla görüşmeye gittiler. Sonra patronların arabaları çıkış yapmaya başladı. Sonra bizleri de toplantıya çağırdılar. İki sendika temsilcisi ve iki arkadaşımız toplantıya gitti. Toplantıda 19 arkadaşımızın Serbest Bölge dışına çıkması gerektiğini söylediler. Sonraki süreçte 11 arkadaşımız izne çıkarıldı, 20 arkadaşımız Serbest Bölge kartı yok diye Serbest Bölge’ye alınmadı. Baskılar hem içerde, hem dışarıda bekleyen arkadaşlarımız üzerinde yoğunlaşmaya başladı. Amaç örgütlülüğü parçalamak,

direnişi kırmaktı.

İçerdeki arkadaşlarımızdan gelen talep doğrultusunda genel bir toplantı yaptık. Toplantıda sendikacıların pasif duruşları eleştirildi. “İçeride bu kadar anti-demokratik uygulamalar sürerken neden belli kurumları harekete geçirmiyorsunuz? Örgütlenmeyi yapmadan önce herşeyi yaparız şeklindeki yaklaşımınız bugün neden yok?” şeklinde sorular yöneltildi. Ertesi gün bu gidişe dur denilmeliydi. Toplantının geneline yansıyan hava, ilk eylemin vermiş olduğu heyecan ve kararlılıkla ikinci bir eylem yapmamız gerektiği yönündeydi. İşçi komitesi ve sendika ortak toplantı yaparak ertesi gün aynı tip eylem yapma kararı aldı. Servislere binip Serbest Bölge önüne geldik. Servislere binerek propaganda-ajitasyon yapmaya başladık. Amacımız eyleme daha fazla işçi katarak çok ses getiren bir eylem yapmaktı. Servislerden indığımızda anında toparlandık, slogan atmaya başladık. Yürüyüşle beraber silah sesi duyduk. Dönüp baktığımızda, Bölge Müdürü havaya ateş ediyordu. Birinci eylemde olduğu gibi diğer fabrikalarda çalışan arkadaşlarımız alkışlamakla kalmadılar, sloganları hep beraber atmaya başladık. Serbest Bölge’de çımlayan iş makinelerinin sesi değil işçi sınıfının sesiydi, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

Fabrika önüne gittiğimizde, Serbest Bölge’deki polisler üzerimize silahlarını doğrultarak, “Siz bizi ezdiniz, burada eylem yaptınız. Biz de şimdi size yapacaklarımızı biliriz” diyerek fabrika kapılarını kapattılar. “Patron gelsin konuşma yapın, ondan sonra siz içeri gireceksiniz” diyerek işbaşı yapmamız engellendi. Bu arada Serbest Bölge önüne işçi sınıfının dostu olan sosyalist basından dostlarımızın geldiğini öğrendik, içeri alınmamışlardı. Telefonlar durmadan çalmaya başladı. “Ne oldu yaralı var mı? Şu andaki durumunuz nasıl?” Bu arada polis baskısı da yoğunlaştı. Sendikacılar Serbest Bölge önünde bekletiliyormuş, onları da içeri bırakmamışlar. Baskılarımız sonucunda sendikacıları polis denetiminde yanımıza getirdiler. Sendikacılar ne yapacaklarını bildirerek yanımızdan ayrıldılar. Birileri onları Menemen’de noterleri dolaşarak gitmemeleri konusunda uyarıyordu.

İşveren kendi noterini getirerek tespit yaptırmaya çalıştı. Notere, anayasal suç işlendiğini, tek taraflı tespit tutanağı tutulmayacağını söylememize rağmen, Serbest Bölge karakol amirini yanına alarak tespit yapmaya çalıştı. Bizim kararlı duruşumuz karşısında karakol amiri de “Sizi alır götürürüm, isimlerinizi söyleyin” şeklinde tehditler savurdu. İşveren de kamerayla bizim görüntümüzü alıyordu.

4 Haziran günü saat 14:30’da sendikacılarla birlikte Menemen Emniyet Amiri yanımıza geldi. Sendikacıların ruhalleri hiç iyi değildi. Bu oradaki arkadaşlarımıza da yansıdı. Birbirlerine “Ne oldu? Başkanın neden morali bozuk?” diye sormaya başladılar. Bu durum motivasyonu da etkiledi. Başkan bozuk bir ses tonuyla; “Arkadaşlar, yaptığımız toplantı sonucunda kaymakam 19 arkadaşımızın Serbest Bölge dışına çıkmalarını, diğer arkadaşların da beklemesi gerektiğini, daha sonra içeri alınacaklarını” söyledi. Biz 19 arkadaş “dışarı çıkmayacağız” dedik. Sendikacılar “dışarı çıkın, çıkmazsanız işbaşı yapacak arkadaşların da durumunu etkileyecek” dediler. Biz dışarı çıkmayı kabul ettik. Ancak onların getirdiği arabayla değil, dimdik yürüyerek çıkacağımızı söyledik. Dışarı çıktığımızda bizi bekleyen dostlarımızı gördük. Onlarla kucaklaştık ve beklemeye başladık. Akşam mesai bitiminde içerdeki arkadaşlara “dışarı çıkın, yarın haber veririz” diye haber gelmiş.

Kurtuluş işçi sınıfının kendi gücünde

5 Haziran sabahı kolluk güçleri Serbest Bölge’yi adeta abluka altına almışlardı. 74 kişinin çıkışının

Ağartıoğlu direnişi sendikalaşma mücadelesinde kıvılcımı çaktı!

Ağartıoğlu direnişi sadece Ağartıoğlu işçilerinin direnişi değil, tüm deri işçilerinin daha iyi koşullarda çalışıp emeklerinin karşılığını almalarını sağlamak için atılan bir ilk adımdı. Yıllardır sömürülen işçiler artık bu gidişe dur diyebilmek için örgütlenmenin gerektiğine karar verdiler. Bir süre gizlice sürdürülen sendikalaşma eksensiz örgütlenme çalışması Mayıs ayında açığa çıktı.

İşverenin sendikal örgütlenme yapıldığını öğrenmesi, yanı sıra çalışmaların ciddiyetindeki bazı boşluklar, hazırlığımızı açığa çıkardı. Ardından örgütlenmenin sürükleyicisi olarak tahmin edilen işçiler, belli aralıklarla işten atılmaya başlandı. İşten çıkarılan 21 kişinin çıkarılma nedeni olarak iş yasasının 13. maddesi gösterildi. İşçiler çıkışları imzalamadılar. Böylece Ağartıoğlu direnişi başlamış oldu. Sendika bu aşamada devreye girdi. Atılan işçiler dışarıda direnişi sürdürürken, çalışan sendika üyesi işçiler de içerde iş yavaşlatma eylemine başladılar.

İşveren üretimdeki boşluğu kapatmak için çevre il ve ilçelerden işçi alımına başladı. İlk etapta işten çıkarılan ve organizenin kapısında direnişte olan 21 arkadaşına destek vermek için Ağartıoğlu’nda çalışan sendika üyesi diğer işçiler de gümrük kapısında servis araçlarından inip toplu olarak eyleme başladılar. Böylece organize çalışan diğer işçilerin örgütlenmesi için seslerini duyurmaya çalıştılar.

Topluca fabrika önlerine gelen işçilerden çalışanlar, mesai saati başlamadan işbaşı yapmak için fabrikaya girmek istediler. Ancak önce fabrika

güvenliği daha sonra da güvenlik güçleri tarafından engellendiler. İşverenin planlı olan bu davranışı, noter getirip işçilerin mesai saati içinde çalışmadığını onaylatmasıyla gün yüzüne çıktı. Böylece dışarıda işten çıkarılan 21 kişiye destek veren 100 kişi de 17/2 maddeden işten atıldı. Olayların bu seviyeye gelmesinde sendika ve komite arasındaki boşluklar, işçilerin yeterince bilinçli olmaması önemli rol oynamıştır.

Direnişte olan işçiler diğer fabrikalarda çalışan işçilerin örgütlenmesine zemin hazırlamıştır. Bu direnişin ilk meyvesi de Güdersan’da çalışan işçilerin örgütlenerek sendikalı olmalarıdır. Direnişte olan işçilerin yardımıyla herhangi bir hata yapılmadan işveren ve sendika arasında toplu sözleşme imzalandı. Sendika Güdersan’daki başarısından dolayı diğer fabrikalardaki örgütlenme faaliyetini hızlandırmış durumda.

Direnişteki işçiler de diğer sendika, kitle örgütü ve sol çevrelerden destek görmüştür. Direnişteki işçiler artık kaybedecek bir şeylerinin kalmadığını, çalışırken neredeyse insanlıklarının elinden alındığını, sosyal hayat diye bir şeyleri kalmadığını belirtiyorlar. Kazansalar da kazanmasalar da aslında zaferin kendilerinde olduğunu söylüyorlar.

Tuzla’dan sonra Menemen’de de örgütlenmenin başladığı, kazansalar da kaybetmeler de ilk kez kendilerini insan yerine koymayanlara başkaldırdıklarını ve kölelik sistemini sona erdirmek için ellerinden geleni yapacaklarını söylüyorlar.

Ağartıoğlu Direniş Komitesi’nden bir işçi

verildiği sendikacılar tarafından söylendi. Hemen içerdeki örgütlenme komitesi direniş komitesine çevrilerek çalışmalarına başladı. İlk konuşmada kavganın başladığı, bizlerin kurtuluşunun ne Kaymakam, ne emniyet amiri, ne de sendika yönetiminin iki dudağı arasında olduğu, kurtuluşun işçi sınıfının kendi gücünde olduğu vurgulandı.

Direniş 74 kişiyle coşkulu bir şekilde başladı. Sabahları saat 08:00'de Serbest Bölge önünde servislerin bitiş saatine kadar slogan atmaya başladık. Kararlılığımız havzadaki diğer arkadaşlarda güven yarattı, motivasyonu sağladı. Mücadele çağrımız karşılık bularak hak alıcı bir sendikal örgütlenmenin önünü açtı.

Bizim yaptığımız, burjuvazinin “burası bizim kalemiz, burası bizim sömürü cennetimiz, buraya sendika giremez” vb. tehditlerine karşı bir meydan okumaydı. Bu direniş sadece Ağartıoğlu'na değil tüm işçi sınıfına aitti. Bizlerin geri adım atması, havzadaki sendikal mücadeleyi 10-15 yıl daha geri atacaktı. Bu nedenle direnişin başında şunu söyledik; bu direniş aynı zamanda havzadaki diğer işyerlerine yönelecek. Nitekim öyle oldu. Direnişin 12. gününde Güdersan Deri yetki tespitine gitti. Direnişle birlikte işçi sınıfının ayak sesleri patronların beyninde çınlamaya başladı. Sendikal örgütlülüğün önünü kesmek için, düne kadar fabrikada yemeği, suyu işçiye çok gören patronlar birbiri ardına yeni haklar vermeye başladılar. Mesai ücretlerine zam, özel sular getirtme, sigortasız işçilerin sigortasını yapma, soyunma dolapları olmayan fabrikalara soyunma dolapları yaptırtma vb. Bir sürü değişim direnişle birlikte belirgin bir şekilde görünmeye başladı. Bir takım hakları elde etmek için direnişin başlaması yetmişti.

Patronların amacı sendikal örgütlülüğün önünü kesmekti. Patronlar, direnişteki işçiler için fabrikalarında, “onların yanına gitmeyin, onlarla konuşmayın, oraya siyaset bulaşmış, oradan uzak durun” vb. şeklinde propaganda yaptılar. Tüm bunlara rağmen direnişimiz ilerliyordu. Başlangıçta evlerimizden getirdiğimiz yemekleri paylaşıyorduk. Bir süre farklı sorun ve sıkıntılar yaşanmaya başladı. “Bundan sonra ne olacak, ne yapmamız gerekir, boş durmayalım, mutlaka bir çıkış yapmamız gerekiyor” vb. sorular gündeme geldi. Sendikacılar sadece ekonomist bakışla örgütlenmeye başladıkları için bir süre sonra onların vaadettikleri gündeme geldi. İşçiler arasında “Sendika bize şunu söz vermişti, neden yerine getirmiyor?” şeklinde yaklaşımlar, huzursuzluk yaşanmaya başladı. Biz toplantılarda sendikacıların verdikleri sözleri yerine getirmeleri gerektiğini, ama bu bakışın direnişe güvensizliğe ve sonraki süreçlerde kırılmaya yolaçacağını söyledik. Sendikacılarla konuştuğumuzda, böyle sözler vermediklerini söylediler.

İşçi komitesi olarak toplanarak, ekonomik destek sunmak için söz veren sendika yönetimi ile işçi arkadaşları karşı karşıya getirdik. Bu sorunun burada çözülmesi gerektiği, yoksa bunun hem direnişe, hem de havza içerisindeki örgütlenme çalışmalarına zarar vereceğini söyledik ve sorunu çözdük. Bu arada kitlesel ziyaretler başladı. Bizi baştan beri yalnız bırakmayan sosyalist basın çalışanı dostlarımıza direnişimizin herkese açık olduğunu bürolarında ziyaret ederek söyledik. Maddi-manevi tüm yardımlar sosyalist basınla yaptığımız görüşme ve oluşturduğumuz kamuoyu sonucunda gelmeye başladı. Özellikle kitlesel ziyaretlerin, direnişin motivasyonuna, dayanışma ruhuna, inancına çok büyük katkıları oldu. Ziyaretler sonrası arkadaşlarımızın gözlerdeki ışıltıdan bu belli oluyordu.

Direniş komitesi olarak sürekli toplanarak süreci değerlendirdik. Bekleme sürecinin direnişi pasifize ettiği görüşü net şekilde ortaya çıkıyordu. Aktif eylemlere yönelme, sendikayı ortaklaştırma kararı alındı. Bu çerçevede sendikayla ortak toplantılar

düzenledik. Sendika yönetimi aktif eylemlerin görüşmelere zarar vereceğini, bunun için beklememiz gerektiğini söylüyordu. Bizler bu beklemenin beraberinde erimeyi getireceğini biliyorduk. Dayanışma ruhunu geliştireceği, motivasyonu yükselteceği ve aktif eylem sürecinde bizleri sahiplenme anlamında olumlu olacağını düşünerek ailelerimizi de direnişe ortak ettik. Ve haklı da çıktık. Ailelerimizle birlikte sloganlarımız, halaylarımız Serbest Bölge'de çınlamaya başladı. Kavga büyüyecekti. Sendikacılar ve patronlar bizim kararlılığımız karşısında adeta şaşkına dönmüşlerdi. Elleri ayaklarına dolaşmıştı.

Sendikacıların oyalama taktiği

Sendika yönetiminin ailelerimize hoş geldin konuşması yaparak meşru mücadelemizi anlatmasını bekliyorduk. Onlar bu durum karşısında şaşkındılar. Adeta kaçar gibi direniş alanını terkederek İzmir'e gittiler. Ailelerimizden eleştiriler gelmeye başladı, “Birlikte hareket ettiğiniz sendikacılarınız bunlar mı? Bizlere bir hoş geldiniz demeyin insanlardan ne beklenir? Bunlara güvenmeyin” vb.

Bir gün genel başkan vekili Musa Servi gelerek, ailelerimizin yanında muğlak ve güven vermeyen bir konuşma yaptı. Bu konuşma sonrasında ailelerimizden sürekli bizlere eleştiri gelmeye başladı. Bunun üzerine direniş komitesi olarak toplandık, direnişi semtle buluşturma noktasında bir etkinlik yapma kararı aldık. Sendikayla bu konuyu görüştük. Etkinlikten maddi beklentimiz olmadığını, dayanışmayı güçlendirme amacıyla bu etkinliği yapmak istediğimizi belirttik. Sendika yönetimi şiddetle karşı çıktı. Biz bunun nihai kararımız olduğunu, tertip komitesi oluşturarak hukuksal prosedürü yerine getireceğimizi belirttik ve etkinliğimizi yaptık.

Sendika yönetiminin bizleri oyalayan taktiklerini sonraki süreçte de devam etti. Örgütlülüğe önem vermesi gerekirken, tam tersini yaparak işçileri beklemeçiliğe sürükledi. Direnişte sorunlar büyümeğe başladı. Sendikacılar direnişi unuttular, bizimle artık ilgilenmiyorlardı. Ama bizler geçmiş deneyimlerden direnişin sadece sendikanın inisiyatifleriyle sınırlı kalmaması gerektiğini biliyorduk. Direnişin tamamen işçilerin inisiyatifinde olması gerektiğini düşündük ve direnişimiz son güne kadar bu şekilde sürdü.

Sendika yönetimi bu direnişin kendiliğinden bitmeyeceğini anlamıştı. Daha önce yönetimin bize yaptığı “30 arkadaşı işe alalım, diğerlerinin tazminatını ödeyelim” önerisini reddederek şunu söylemiştik, “Ya hep beraber ya hiçbirimiz!” Toplantılarda işçi arkadaşların tutumu anlamlıydı. 17/2'den atılan arkadaşlar 19 arkadaşı işe aldırarak için eylem yaptıklarını vurguluyorlardı. Patronla görüşmelerinde 30 kişiyi aldrabileceklerini, ancak bunun yolunun tüm arkadaşların ortak hareket etmelerinden geçtiğini belirtiyorlardı. Sendika yönetimi ise bir taraftan manevi baskı uyguluyor, bir taraftan da maddi kaygıları öne çıkartıp besliyordu. Tam bir oyun oynuyordu. Maddi kaygılar karşılığını üretirse, mevcut birlik ve dayanışma ruhunun parçalanacağını ve direnişin son bulacağını biliyordu.

Direnişe devam mı, tamam mı? sorusu sorulduğunda, öncü işçilerden “Asla teslim olmak yok, uzlaşma yok, kavgaya devam” yanıtı geldi. Ancak Musa Servi bu şekilde karar alınmayacağını, demokratik (!) bir şekilde oylama yapılması gerektiğini söyledi. Oylama sonucunda bitsin diyenlerin çoğunlukta olması üzerine, bundan sonra görüşmelerin devam edeceği açıklaması yapıldı. Daha sonra direniş yerine geldiklerinde, patronun 30 kişiyi alacağı, diğer arkadaşların kıdem ve ihbar tazminatının ödeneceği söylendi.

Biz öncü işçiler olarak olaya salt ekonomik temelde yaklaşmadığımızı, sendikacıların “demokratik oylama” vb. söylemlerle oyun oynadığını, bunun ücret sendikacılığı olduğunu sendika yönetimine söyledik. Bu teslimiyetçi, uzlaşmacı tutumun mahkum edileceğini, yaptıklarının yanlarına kalmayacağını, Türkiye işçi sınıfının bu anlayışlardan bir gün mutlaka hesap soracağını yüzlerine söyledik.

Ağartıoğlu direnişi özelde kendi fabrikasında zaferle sonuçlanmamış olabilir, ancak başta da söylediğimiz gibi, bu başkaldırı sadece Ağartıoğlu patronuna değil tüm patronlara karşıdır. Bizler için önemli olanın sınıfın kazanımıdır. Güdersan, Deri 2000, Se-Sa Deri'de sendikal örgütlülük başlamıştır. Yetki tespitleriyle de bu ortadadır. Verilen bu mücadeleye sendikal bürokrasinin örgütlenme anlamında bir katkısı olmamıştır. Bu başarı Serbest Bölge işçilerinin ve sosyalist basınındır.

Selam olsun Türkiye işçi sınıfına!

Ağartıoğlu Direniş Komitesi'nden bir işçi/İzmir

Ünifil'de patronun sendikasızlaştırma saldırısı

Dudullu Organize'de bulunan Ünifil Elektronik işçileri geçtiğimiz Nisan ayında Birleşik Metal-İş'e üye olmuşlardı. İşveren sendikaya itiraz etmemiş, ama TİS görüşmelerine başladıktan sonra işçiler üzerinde baskı uygulamaya başlamıştı. Bu baskılardan bazıları sendikadan istifa ettirmeye çalışmak, yalakaları aracılığıyla işçileri tehdit etmek ve işçiler üzerinde terör estirmektir. İşveren işçiler üzerindeki terörü arttırmak için, fabrikaya bir emekli komiser, üç de ordudan emekli amir getirtmiştir.

Son bir haftadır işten çıkarma söylentisi vardı. Geçtiğimiz perşembe işçiler sendikada toplantı yapmıştı. İşveren aynı zamanda Hürriyet gazetesine ilan vererek bakımcı aradığını bildirmişti. İşçiler her an işten çıkarılma tedirginliği yaşarken, sendikanın bir şey yapmamasına tepkiliydiler. Geçen hafta sendikada yaptıkları toplantıda çay almama eylemi kararını almışlar, ancak sendikacılar işveren sözcüsüyle görüşmüş ve bunun sonucunda eylem iptal edilmişti.

Salı günü işveren sözcüsü işçileri toplayıp toplantı yaptı ve gelecek sendikasızlaştırma saldırısının sinyalini açıktan verdi. Fakat aynı gün kendisiyle görüşen baştemsilciye işten atmanın olmayacağını söyleyerek bu niyetini gizledi. Bu arada işçilerin sevip saydığı bazı işçilere para teklif etmiş, bu işçiler ise bu tutumu reddetmişler.

Patron ertesi gün sabah 4 işçiyi işten atarak bu tutumu yanıtladı. Bunun üzerine işçiler çay ve yemek almayarak protestoya başladılar. Fabrikanın önüne hemen bir panzer ve bir grup sivil polis getirterek işçileri psikolojik olarak basınç altına almayı amaçlayan işveren sözcüsüne işçiler tepki gösterdiler.

Sınıf mücadelesi tarihinin gösterdiği gibi Ünifil işçileri de yasalara takılmadan, ancak meşru haklarını kullanıp sonuna dek mücadeleyi sürdürürlerse kazanabilirler. İşten atılan arkadaşlarını geri aldrabilmeleri bunun başlangıcı olacaktır.

SY Kızıl Bayrak/Ümraniye

(Gazetemize bu haber ulaştığında Ünifil işçilerinin eylemleri hala sürüyordu...)

Kamuda toplu görüşme oyununu bozalım...**Seyirci değil taraf olalım!**

Toplu görüşme masasında hükümetin 2003 yılı alacaklarına ilişkin net olarak 100 milyon önermesine karşılık KESK kendi hesaplarına göre bu rakamın 401 milyon olduğunu belirtti. 264 milyondan aşağı inmeyeceğini söyleyen Kamu-Sen ise toplantıda 200 milyona kadar indi. Başbakan Yardımcısı Şahin ise en son 160 milyon lira önerdi. Görüşmede, hükümetin 2004 yılı için önerdiği ücretlere birinci 6 ay yüzde 6, ikinci 6 ay yüzde 6, artı yüzde 1 refah payı sendikalar tarafından kabul edilmemesi üzerine görüşmeler uyuşmazlıkla sonuçlandı. Bunun üzerine devreye Uzlaştırma Kurulu girdi.

Emekçiler yüzdelik artışlarla uğraşırken birkaç ay sonra işsizlik, sosyal güvencelerin gaspı, örgütsüzlük ve daha beter yaşam ile çalışma koşulları altında kıvrınacaklar. Bütün bu saldırılar sistematik bir devlet terörü eşliğinde hayata geçirilecek. Bugün alanlarda "insanca yaşamak istiyorum" diye haykırdıkları için coplanan emekçiler yarın "işgüvencesi ve güvenli bir gelecek istiyorum" diye seslerini yükselttikleri zaman devletin olan "tüm kaynakları"ni üzerlerinde hissedecekler.

Ne zaman işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını ilgilendiren sorunlar gündeme gelse İMF uşağı hükümetler aynı nakaratı yineliyor, "ülke şartları, kaynak yok, olan neyse onu verebiliriz"! Sorun tek başına ücretlerin artışı ile de sınırlı değil. Sorunun bir yanını ekonomik hak kayıplarının karşılanması, diğer yanını ise emekçileri daha temelden ilgilendiren sosyal ve demokratik hak kayıplarının karşılanması oluşturuyor.

Önümüzdeki günlerde meclis gündemi oldukça yoğun. Kamu Yönetimi Reformu'nun yasalaşması için gece-gündüz sürececek çalışma temposu vekilleri bekliyor. Elbette bu yoğun mesailer işçi ve emekçilerin çıkarı için yapılmayacak. Onlar, olan hakların da tırpanlanması için saldırı yasalarını onaylayan ellerini indirip kaldıracak.

Ekonomiyi İMF belirliyor

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin, Türkiye'nin stand-by anlaşmaları ile 30 milyar dolar borç altına girdiğini açıklıyor. Şahin, devletin devamlılığına sıkı sıkıya bağlı bir bakan olarak, İMF ile daha önce imzalanan protokollere AKP'nin de uyduğunu belirtiyor ve "Bunu yaparken halkın menfaatlerini de gözetenek davranıyoruz" diyor.

İşçinin, emekçinin, üretici köylünün ücretlerinden, eğitiminden, sağlığından kısacaksınız, bu da yetmeyecek işsizlik sopasını kullanarak kitleleri "uysallaştıracaksınız", olmadı gaz bombanı, copunu, tüfeğini, F tipini devreye sokacaksınız. Sonra da utanmadan tüm bunları halkın "menfaatleri için" yaptığınızı iddia edeceksiniz. Sermayenin daha fazla semirmesi için ülkeyi emperyalizmin yağmasına boydan boya açacak, İMF'den aldığın kredileri çalan, çırpın, yağmalayan, sömüren kesime akıtacaksınız ve altına girdiğin bu borç batağının faturasını da emekçilere keseceksiniz!

Kitlelerdeki İMF'ye duyulan tepkiyi bir parça

dizginlemek için Şahin, '2004'ün sonları ya da 2005'in başlarında İMF'siz bir Türkiye olacak' yalanını üfürüyor. Ancak İMF'nin son gözden geçirme görüşmelerinde dış borç ödeme planı çoktan belirlendi bile. Sermaye iktidarı 2004'te 5.2 milyar dolar, 2005'te ise 7.8 milyar dolarlık geri ödeme dilimlerini kabul etti. Bu yıl ödenmesi gereken dış borç tutarı ise 2.6 milyar dolar. Bu da, önümüzdeki yıllarda faiz, borç ve ranta bütçeden daha fazla pay ayrılacağı, işçi ve emekçilerin yaşayacağı sefaletin katbekat artacağı anlamına geliyor.

Hükümet İMF'ye kuzu, emekçiye kabadayı

İMF'ye kuzu, işçi ve emekçiye kabadayı bir hükümetin bakanı olarak Şahin, özü kabahatinden büyük bir açıklamaya daha imza atıyor, "Onların da bir suçu yok. Onlar bize zorla gelip (Size borç verelim) dememişler. Biz onlardan borç istemişiz. Devlette devamlılık esası olduğuna göre biz de bugünkü protokoller çerçevesinde (Sizi tanımıyoruz) gibi bir kabadayı tavır içerisinde olamayız" diyor.

Hükümetin başı T. Erdoğan da emekçiye sesleniyor, "hiçbir zaman olmayan verilmez, olan verilir" diyor. Emekçiye "olmayan" İMF'ye, faizciye, batıkçıya gelince gani gani var. Hükümet son 2.5 yılda faizciye 408.4 katrilyon liralık iç borç, İMF'ye 60.7 milyar dolarlık dış borç ödemesi yapmış. Batıkçının 21.7 milyar dolarlık hortum yükü de çalışanların sırtına bindi. Fona devredilen bankalara aktarılan kaynağın 17 milyar dolarlık bölümünü hazine, 4.7 milyar dolarlık kısmını ise özel sektör üstlendi.

2003 bütçesinden savaş ve saldırganlık için orduya 12 katrilyon 146 trilyon, eğitime 10 katrilyon, sağlığa 3.6 katrilyon ayıran hükümet, memura toplam bütçeden yüzde 20 pay ayırdı. Kamu emekçilerinin 2000, 2001 ve 2002 yıllarına ilişkin maaş enflasyon karşılaştırması yapıldığında ortaya çıkan kayıp yüzde 50'yi buluyor. Aldıkları ücretle geçinmekte zorlanan, ay sonunu getiremeyen emekçiler kredi kartlarına mahkum edilmiş durumda. Kredi kartlarına yüzde 100'ün üzerinde uygulanan faizler de hesaba katıldığında ücretlere yüzde 50 zam verilse bile ekonomik kayıplar karşılanamıyor. Temmuz 2003 itibarıyla, memurların çalıştıkları hizmetlere göre, aldıkları ücretler "425 milyon lira ile 1 milyar 344 milyon lira" arasında değişiyor. 1 milyar lira üzerinde ücret alan üst düzey bürokrat sayısı 10 bin 400. Geriye

kalan emekçi yığınlar ise açlık sınırında yaşamaya mahkum ediliyor.

Toplu görüşme süreci emekçiler için ne ifade ediyor?

Kamu sendikaları ile hükümet arasında "uzlaşmazlık"la sonuçlanan "toplular görüşme" süreci kamu emekçileri açısından ne ifade ediyor? Kamu sendikaları, arkasına işyerlerini eylem ve direniş alanına çeviren emekçilerin gücünü alma noktasında harekete geçmemişse, toplu görüşme süreci 2.5 milyon emekçinin sessiz-sedasız siyasi iktidarın dayatma ve saldırılarını kabul etmesi anlamına geliyor. Ekonomiyi İMF'nin belirlemesine, kölece çalışma koşullarının kabul edilmesine, emperyalist savaşta ABD jandarmalığının onaylanmasına, sendikal örgütlülüğün tasfiyesine, işsizliğin artmasına, ücretlerin düşmesine seyirci kalmak anlamına geliyor.

Kamu sendikaları ne yazık ki halihazırda sermaye iktidarı karşısında elini güçlendirecek emekçilerin eylemli gücünü arkasına almış değil. Tabanı harekete geçirmekten uzak, işyerlerinden kopuk eylem biçimleriyle oyalanmakla meşguller. Görüş alış veriş şeklinde gerçekleşen "görüşme süreci"nin bir oyun ve aldatmaca olduğu ortada. Bu oyunu bozmanın iki yolu, ancak tek yöntemi var. Ya görüşmeler sürerken ya da görüşme masasına oturmayarak genel grev-genel direniş sürecini hayata geçirmek.

Hak kazanmak için en sonu hükümetle uzlaşmak gerekmektedir. Ancak bu uzlaşmadan hangi tarafın kazanımla çıkacağı önemlidir. Sendikalar, hükümetin dolayısıyla İMF'nin şartlarını kabul ederek sefalet ve yoksullukta uzlaşabilir. Ya da emekçilerin acil ve güncel taleplerini dayatarak da uzlaşabilir. Bu, güçler dengesinin belirleyeceği bir durumdur. Halihazırda yaşanmakta olduğu gibi, emekçi kitleler pasif, yaptırım olmayan, kitleselleşmeyen ve yaygınlaşmayan eylem biçimleriyle görüşme masasına "meze" de yapılabilir. Ya da tersinden emekçi ordusu programı ve yöntemi net, birbirini aşan ve genel grev hedefine kilitlenmiş eylem biçimleriyle hükümeti sıkıştıran bir güce de dönüştürülebilir. Görüşme masasını amaçlaştıran sendikal anlayışlar görüşme masasına bir oturup bir kalkarak, İMF ve sermaye lehine sonuçlanacak bir tarzda hükümetle "uzlaşmayı" tercih etmiş durumdadır.

Toplu görüşme oyununu bozalım, direnişi örgütleyelim!

Hükümet, sendikal cepheden yaşanan bu zayıflığı bir yandan bildiği diğer yandan beslediği için bu denli rahat ve pervasız davranmaktadır. Sendikalar emekçilerin öz örgütleridir. Mücadele yöntemini emekçilerin haklarını korumaya ve kazanmaya yönelik belirlemek ve emekçilerin eylemli tepkisini örgütlemek zorundadır. Eğer sendika yönetimleri bundan kaçınıyor, hükümetin belirlediği sınırlar içinde süreci geçiştiriyorsa sendikalara sahip çıkmak öncü emekçinin görevidir. Bu görev, hem söz hem de pratikle emekçi kitleleri bilinçlendirmek, mücadeleye çağırarak, direnişi örgütlemek sorumluluğunu öncü emekçilere yükler.

Emekçilerin kazanan ya da kaybeden taraf olması gerçeğini, bu sorumluluğu yerine getirme bilinciyle davranan öncü emekçilerin çabası belirleyecek.

Gizli genelgenin açık sonuçları ve görevlerimiz:

Gizliliğe karşı gizlilik, kirli savaşa karşı devrimci sınıf mücadelesi!

A. Aydın

AB'ye uyum, MGK'nin sivilleştirilmesi derken, iş MGK'nin "gizli" görevlerine gelip çattı. Meğer MGK'nin görevleri "12 Eylül Anayasası'na bile aykırı" gizli bir genelge ile belirlenmişmiş. Bu gizlilik 20 yıldan sonra, şimdi, açığa çıkıyormuş, vs., vs...

Bir kere; genelgede de belirtildiği gibi, MGK söz konusu gizli genelge ile, hükümetler başta olmak üzere, ordusundan MİT'ine, TRT'sinden eğitim kurumlarına kadar hemen tüm devlet kurumlarına görevler yüklemeye yetkisine sahiptir. Dolayısıyla, bu kurumların başında ve içinde, psikolojik hareketlere katılmış kişilerin varlığı söz konusudur. Özellikle de son 20 yılda gelip geçmiş tüm hükümetler bu hareketlerin bir parçası, dolayısıyla gizlilikten muaf durumdadır. Demek ki, gizlilik sadece kendisine karşı psikolojik savaş yürütülen halk kitleleri için geçerlidir. Bu da savaşın ve gizliliğin mantığı içinde bir anlam içermektedir.

İkinci olarak; genelgeleri, yasaları "gizli" damgalarıyla gözlerden uzak tutmak mümkünse de, savaşlar gizli yürütülemediği için, aslında, halk kitlelerinin de gelişmelerden pek habersiz olduğu söylenemez. Yazılı hukukun dışında kalan (ve onun üzerinden takibata uğraması mümkün olsa suç teşkil eden) her türlü saldırıya onlar maruz kaldı. Evleri basılan, sorgusuz sualsiz alınıp götürülen, yargısız infaz edilen, ürünleri ormanları yakılan, hayvanları sürüleri kırılan, gözaltında işkencede ölen, kaçırılıp katledilen, dışkı yedirilen onlardı. Onlar, balığı yakalamak için kurutulan deniz oldu bu savaşta.

Hem zaten, Susurluk'ta ortaya dökülen neydi ki? Gizli genelge ile örgütlenen gizli savaşın ilişkileri değil mi? Fark genelgede "mafya da görev verilir" yazmaması mı? Genelgede "hapisten alınan suçlulara da görev verilir" demiyor ama, hatırlanacak olursa "Yeşil" olayını ilgili hiç kimse reddetmedi. Hatta, en ilgili şahıslardan M. Açar, "1000 operasyon" yaptıkları övünmesiyle sahiplendi bile.

Bunca yaşanan sonra, doğrusu, gizli ibareli genelgelerle halka karşı bir savaşın örgütlenilebilmiş olmasına şaşırınlara şaşırılmamak elde değil.

Süreç 12 Eylül'le başlamış değildir

Gizliliği ortaya çıkaranlar, genelge tarihinden hareketle, Türkiye'de gizli örgütlenme ve psikolojik savaşın 12 Eylül'le başlatıldığını da iddia ediyorlar bir bakıma. Oysa NATO, CIA, ABD ve ilgili olan her merkez çoktan itiraf etti ki, **kontr-gerilla** adı verilen bu suç örgütlenmelerinin tarihi çok daha eskiye dayanmaktadır. İkinci emperyalist paylaşım savaşı, dünyanın üçte birinin kapitalist sistemden kopmasına yol açınca; ve Hitler macerası göz önüne alındığında Sosyalist Sovyetler Birliği'ni silahla alttmenin o kadar da kolay olmadığı da anlaşılınca, gerçeğe dönüşmüş bu "heyula"dan kurtulmanın farklı araçları, farklı imkanları aranmaya başlandı.

Kontr-gerilla böyle icat edildi.

Hiç kuşkusuz, gizli örgütlenmeler sistemin yabancıları değildi. Bu soygun ve suç düzeni baştan beri böyle örgütlenmelere ve savaşlara girişmiş, benzer suçları çok işlemişti. Yeni ve farklı olan, kapsamın genişlemiş, örgütlenmenin merkezileştirilmiş olmasıydı. Şimdi dünya halkları, tek merkezden (ABD-CIA) örgütlenip yönetilen bir topyekûn savaşla

karşı karşıyaydı. Soğuk savaşın Sosyalist Sovyetler'e karşı açıldığı ve yürütüldüğü iddia edilmekle birlikte -ki bu hiç kuşkusuz doğrudu-, Latin Amerika başta olmak üzere, dünyanın dört bir yanında gerçekleştirilen Amerikan destekli askeri-faşist darbeler, komplolar, suikastler, müdahaleler göstermiştir ki, soğuk savaşın muhatabı, zaten sistemin dışına çıkmış olan Sovyetler'den ziyade, çıkma ihtiyacı duyan-çıkma isteyen diğer halklardır.

ABD, böyle pek çok ülkede örgütlediği kontr-gerillanın yanı sıra, sık sık doğrudan müdahalelere de ihtiyaç duymuştur. Ya da şöyle söylenebilir; bir ülkede kontr-gerilla örgütlenmesi ne kadar güçlü ve yaygın, ABD'nin doğrudan müdahalesi o kadar gereksiz hale gelmiştir.

Türkiye de bu "şanslı" ülkelere biri olmuştur.

Türk devletinde "gizlilik" geleneği daha köklü ve eskidir

Türkiye Cumhuriyeti, gerek kurucuları şahsında, gerekse de kuruluş biçimi, yasaları, organları açısından önemli ölçüde Osmanlı'nın devamı oldu denebilir. Cumhuriyet rejimleri genelde ve esas itibarıyla, burjuvaziye ait, onun tarafından yaratılıp geliştirilmiş bir siyasal sistem olduğuna ve Türkiye'de cumhuriyetin kuruluşu bu sınıf tarafından, eski sınıfa ve iktidarına karşı yürüttüğü bir savaş sonucu gerçekleşmediğine göre, bu devamlılığın anlaşılmasında bir zorluk bulunmasa gerektir.

Yine kolay anlaşılması gerektiğine göre, yeni devlet hemen her konuda eski gelenekleri sürdürecektir. Nitekim sürdürmüştür de. Konumuz itibarıyla, burada, sıkı sıkıya sahip çıkılan ve sürdürülen bu geleneklerden sadece "gizli örgütlenme" ve devlet eliyle işlenen suçlara değineceğiz.

Meşrutiyet ilanında olduğu gibi Cumhuriyet ilanında da etkin rol oynayan örgütlerin başında İttihat ve Terakki geliyor, örgüt olarak olmasa bile kadrolarıyla bu böyle. Bu örgüt gizliliğe öylesine önem veriyordu ki, Meşrutiyet döneminde hükümet kurduğu süreçlerde bile legale geçmedi. Yani tarihte eşine az rastlanacak bir tarzda, illegal bir örgütçe kurulmuş bir hükümet tarafından yönetildi Osmanlı devleti bir dönem. İttihat ve Terakki, sadece kendi yasadışılığı ile yetinmeyecek, çok sonraları dünyanın CIA ve NATO üzerinden tanıdığı kontr-gerillaya benzer bir suç şebekesini, Teşkilat-ı Mahsusa'yı da örgütleyecekti. Teşkilat-ı Mahsusa'nın, her devlette bulunan "yasal" istihbarat örgütünden farkı, yasadışı olarak örgütlenmesi, dolayısıyla da her türlü suçu işleme konusunda sınırsız bir "özgürlük" alanına sahip olmasıdır.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın şefi Enver Paşa'dır. Birinci paylaşım savaşı yıllarında, örgüt, Almanya'nın tüm Anadolu'da, hatta Kafkaslar'dan Irak'a kadar uzanan bir coğrafyada Alman ajanlarının cirit atmasına aracılık etmiş, yine Alman emperyalizminin çıkarları gereği, sözde müttefiki olan Osmanlı topraklarında halkların birbirine kırdırılmasında maşa olarak kullanılmıştır. "Teşkil edilen çetelere gelince, bunların efradı ekseriyetle Rize havalisinde dolaşan eşkiyadan alınmıştır" (1. Dünya Savaşı'nda Teşkilat-ı Mahsusa, Arif Cemil'in anıları, sf.84, Arba yay.)

Teşkilat-ı Mahsusa'nın dünya savaşı sırasında kullandığı bu eşkiyalardan bir kısmının, sonraları da (ve taze Cumhuriyet eliyle) iç savaşta kullanıldığı biliniyor. En bilinen olay ise Mustafa Suphi ve arkadaşlarının katlidir. Sonrasında, bunların en ünlülerinden Topal Osman, yıllarca (15'lerin katlinde Ankara'nın parmağı olduğunu ortaya çıkaran Trabzon mebusu ve M. Kemal muhalifi Ali Şükrü'yü öldürdükten sonra kendisi de öldürülünceye kadar) silahlı çetesiyle birlikte M. Kemal'in korumalığını yapmıştır. Suphiler'in katliamının baş rol oyuncusu Yahya Kaptan da Topal Osman'a bağlı olarak çalışıyordu. "Sanki bütün işlerde ben tek başıma mı idim. Daha üstüme varurlarsa, her şeyi olduğu gibi ortaya dökerim" dedi; fakat ortaya dökmeden, 3 Temmuz 1922'de "faili meçhul" bir suikastle ortadan kaldırıldı. Tıpkı, reisi Topal Osman'ın da kısa bir süre sonra başına geldiği gibi.

Yöntemler, araçlar, ifadeler ne kadar tanıdık değil mi?

CIA-NATO gizli örgütünün neden Türkiye'de bu derece rahat ve köklü yapılabildiği, neden açığa çıkan pek çok ülkede tasfiye edilmesine rağmen bizde hala dokunulmadığını da açıklıyor olmalı bu aşinalık.

Genelge üzerine tartışmalar gizli örgütün boyutlarına da işaret ediyor

Bir günlük gazete (*Radikal*) tarafından, gizli bir genelgenin varlığı ve içeriği tartışmaya açılınca, bu genelge doğrultusunda psikolojik savaşa dahil edilmiş olanlar da kendini ortaya koymaya başladı. Kimi diyor ki, MGK gereklidir, ama gizlilik ortadan kaldırılmalıdır. Kimi, halka karşı yürütülen bir kirli savaşı açıktan desteklerken, başkaları susarak üstleniyor rolünü.

Genelgede hükümetlere biçilen misyon son derece açıkken, eski başbakanlardan bir teki bile kalkıp üstlendiği kirli rolü savunamıyor. Fakat susmaları, inkara kalkışmamaları bile yeterlidir. Tümü de, CIA'nın, NATO'nun birer maşası olarak kendi halkına karşı kirli savaş yürütmeyi içlerine sindirmişlerdir. Dolayısıyla tümü de tarih önünde, halklar karşısında suçludurlar. Ülkeye ve halka ihanetlerinin bedelini ödemeyi hak etmektedirler.

Çizme yalayıcılara gelince

Gelinen yerde faşist MHP ile Kızıl Elma koalisyonunda buluşan İP çetesinin orduya millilik vasfı uydurma çabaları biliniyor. Bu nasıl bir milliyetçilik ki, Türk ordusu Türk milletine karşı "gizli" olarak örgütlenerek kirli bir savaşın yürütücüsü olabilmektedir? Uygulanan değilse de kast ve reklam edilen anlamda milliyetçilik, kendi milletini diğer milletlerden üstün görme, kayırma, üste çıkarmak için uğraşma manasına gelmiyor mu? Milliyetçi bir Türk ordusunun "Türk milletinin yüksek menfaatleri"ni koruması, geliştirmesi, diğer milletlerin (mesela Amerika'nın) üstünde tutması gerekmiyor mu?

Irak'a asker gönderme konusunun Amerikalı generallerle (gene halktan gizli olarak) görüşüldüğü bir sırada, öte yandan Irak'ta kimlerin hangi menfaatler peşinde koştuğu ortada ve tüm dünyanın malumuyken, kontracı Türk ordusunu hala

milliyetçilik şalına büründürme çabası sürdürenlerin de artık bu orduyla aynı kontracı kefeye konması, aynı “Amerikan oğlanları” kategorisine dahil edilmesi gerekmektedir. Kaldı ki, bu çetenin başı daha 12 Eylül zindanlarından çıkmadan tynetini göstermiş, “konsepte” ne kadar kolay dahil edilebildiğini kanıtlamıştı. Sonrasındaki tüm icraatı, kontr-gerillanın psikolojik savaşında üstlendiği rolü ifşa etmeye yetecek ayrıntılarla doludur. Başlıca görevi ise, ordunun “sol”dan destekçi ve aklayıcısı olmaktır. Fakat Kızıl Elma koalisyonuyla birlikte artık görevini farklı bir yafta altında yürütmesi gerekiyor.

Gizliliğin gücü nereye kadar?

Buraya kadar, Türkiye’de kontr-gerillanın, geleneksel köklerinin de desteğiyle, oldukça yaygın ve güçlü bir örgütlenmeye sahip olduğunu anlatmaya çalıştık. Ancak bu anlatımdan, asla, onun yenilmezliği gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Geçmişe ilişkin veriler sadece günü algılamak ve “çözmek” için kullanıldığı takdirde işlevlidir.

“Direnen halk yenilmezdir” tabiri kesinlikle, boş bir propaganda cümlesi değil, tarihteki pek çok örnekle kanıtlanmış somut, toplumsal bir olgudur. Bu olgudan da hareketle, halka karşı her örgütlenme ve girişimin, ne kadar “köklü” ya da güçlü, ya da dış destekli olursa olsun, son tahlilde yenilmeye mahkum olduğu, akıldan ve gönülden kabul ve ilan edilmelidir. Emperyalizmin orduları gizli-açık örgütlenmelerle halka karşı savaş açmışlar, büyük suçlar işlemişler ve hala işlemeye devam ediyorlarsa, işçi sınıfı savaşçılarının bundan çıkaracağı sonuç, halkların savunulması için sınıfın örgütlenmesi ve silahlandırılması, daha yaygın/daha güçlü örgütlenme, daha fazla silahlanma olmalıdır.

MGK’nin yetkilerini sınırlandırmak, MGK tarafından gizli “görev”le donatılmış hükümetlerin harcı değildir. Astın üstünün görev ve yetki alanına girdiği, hele hele onu kısıtladığı nerde görülmüştür ki? MGK’nin yetkileri kontr-gerilla ağının dışında, ast-üst hiyerarşisinden muaf, kirli savaşın hedefi konumundaki halk kitlelerinin, onlara önderlik edebilecek tek sınıfın, işçi sınıfının devrimci mücadelesinin gücü dahilindedir. Kontr-gerilla örgütlenmesini açığa çıkarıp dağıtabilecek, işlenen suçların hesabını sorabilecek tek güç de yine işçi sınıfıdır.

Kapitalistlerin tersine, işçi sınıfı, sisteme ve suçlarına karşı savaşını açıkça ilan eder. Çünkü ancak bu açıklık sayesinde kitleleri peşine takabileceğini bilir. Bu açıklık ve zulüm, bu suç ve cinayet sisteminden kurtuluşun tek yolunun işçi sınıfının iktidarından geçtiğini görmeye başladığında, emekçi halk kitlelerinin devrimci sınıf mücadelesine desteği de görülmemiş boyutlara çıkacaktır.

Bunun için daha yoğun, daha açık bir propaganda, daha aktif daha gizli bir örgütlenme faaliyeti şarttır.

Barış ve Kürdistan halkına dayatılan “barış”...

Serhat Ararat

savaşı haklı ve meşrudur. Bu, her türlü tartışmanın üzerinde olan ve herşeyden önce ahlaki bir ilkedir!

“Sömürge barışını” onurlu bir barışa dönüştürmek mümkündür! Ama bunun için mücadele etmek, politik bir güç haline gelmek gerekiyor. Yaptırım gücü olan bir halk ancak barış sürecinin saygın ve sözü dinlenir bir tarafı olarak kabul edilebilir. Yaptırım gücü olan bir halk, barış masasında asgari haklarını kazanabilir...

Eğer bir güç değilsen, yaptırım gücünü, güç potansiyellerini dağıtmışsan, daha da önemlisi kendini amaçsızlaştırmış, strateji yoksunu yapmışsan, her açıdan kendini donanımsız kılmışsan, “ben dediğimizi yaptım, yapıyorum, samimiyetimin bundan daha fazla kanıtı olabilir mi” diye çırpınıyorsan, yalvarma dışında elinde pek bir şey bırakmamışsan, saygın bir taraf olarak ciddiye alınman ve saygı görmen mümkün olmaz, ancak maskara yerine konulursun! Toplum Kazandırma Yasası denilen pişmanlık yasasının maskara yerine konulmaktan başka bir anlamı var mı?

“Sömürge barışı”, yani işgal, inkar ve imha süreci, kölelik, hiç yerine konulma süreci sürdüğü sürece, gerçek anlamda bir barışın olabileceğini düşünmek, en hafif yorumla gerçeklerle, halkla alay etmektir.

Bu kadar büyük haksızlıkların, çelişkilerin, sömürü ve baskının, işgal ve barbarlığın egemen olduğu bir dünyada barıştan söz etmek, ezilenlerle, sömürülenler, baskı altında olan sınıf, halk ve toplumsal gruplarla alay etmek olduğu gibi, ezilenleri silahsız ve donanımsız bırakmaktan başka bir şey değildir.

Kuzey Kürdistan halkına dayatılan da bundan başka bir şey değil.

“Yol haritası”nda açıkladıkları hedeflere bakın! Birkaç kırıntı dışında ve yaşam dilenciliğinden başka bir şey bulamazsınız! Onbinler neden dağa çıktı? “Sömürge barışı”nı dağıtmak, onu yerine özgür ve onurlu bir yaşam kurmak için değil mi? Şimdi, ilk sözlerini unutup ve unutturup “bizi affedin, pişmanlığımızı kabul edin, bizi de kendi yasalarınızdan yararlandırın, dağda kurda kuşa yem etmeyin” gibi utanç verici bir yaklaşımı “barış” ve “barış mücadelesi” olarak bilinçlere ve bilinç altlarına kazımak ihanetten öte bir şey değil mi?

İmralı Partisi KADEK, bir dizi blöften sonra “Tek yanlı ateşkese” son verdiğini açıkladı ve hemen ekledi: “Bu, savaş anlamına gelmiyor.” Bu kadar saçmalık olabilir mi? Savaşta tek yanlı ateşkes kararı aldığını ve uyguladığını iddia ediyorsun, sonra bunu sona erdirdiğini belirtiyorsun, ardından da “bu, savaş anlamına gelmiyor” diyorsun! Bu, nasıl bir mantıktır? Bilinçleri çarpıtmak, bulanıklaştırmak budur işte!

Aslında ortada bir savaş kararı olsa da orta yerde bir politik ve askeri strateji yok. Var olan ve adına “barış mücadelesi” denilen politikanın özü, sık sık tekrarladığımız gibi, af ve yaşam dilenciliğinden başka bir şey değildir. Son kararının temel hedefi de budur ve bununla ellerinde kalmayan kozlarını biraz güçlendirme hesabı içindedirler! Bu kadar gürlütünün altında yatan en yalın gerçeğin kendisi budur!

Savaş ve barış konuları ahlaki değil, politik kavramlardır, güç ilişkileriyle pratik bir anlam kazanırlar. Dünyamızda da geçerli olan temel yasa, güç yasasıdır! Gücün varsa ve doğru kullanırsan, savaşta, zafere doğru gidersin, ya da zafer olanaklı hale gelir; barış süreçlerinde ve barışta ciddiye almır, saygı görürsün! Yoksa alaya alındığın gibi ayaklar altında ezilirsin, hem de onurunla birlikte...

İmralı ile birlikte Kürt halkına reva görülen budur! “Sömürge barışı” mı, onur, özgürlük ve kendi yaşamı üzerinde söz ve karar sahibi olmak mı?

Yaşamın dayattığı katı ikilem budur!

Onurlu Kürt tercihini çok net yaptı:

“Sömürge barışına” hayır!

1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla barış konusu bir kez daha Kürt halkının gündeminin üst sıralarına tırmandırıldı. İmralı Partisi’nin “tek yanlı ateşkese” son verdiği açıklamasından sonra savaş ve barış konuları çok daha boyutlu olarak tartışılmaya başlandı.

Aslında Kürdistan halkının başta barış olmak üzere, savaş, ulusal kimlik, ulusal kurtuluş, devlet ve daha birçok temel konuda bilinci çarpıtılıyor, saptırılıyor; daha doğru bir deyişle, Kürt halkının siyasal bilinci sistematik bir biçimde ve sayısız ideolojik hegemonya aracı kullanılarak katledilmeye çalışılıyor. Bu, tarihte eşi az bulunur bir bilinç, bellek ve ruh katletme sürecidir!

Bütün ulusal demokratik hakları gaspedilen, inkar ve imha sürecine alınan bir halk sürekli “barış” masalı ile uyutuluyor, bilinci çarpıtılıyor, mücadele enerjisi boşa akıtılıyor.

Bu halk onlarca yıl özgürlüğü için savaştı, korkunç acılar çekti, büyük bedeller ödedi ve bilinç düzeyinde belli bir noktaya geldi. Aynı zamanda bu halk, ulusal özgürlük istemlerinde kararlı olduğunu her fırsatta göstermekten de geri durmuyor. Kazanılan bilinç düzeyi çarpıtılmasına ve köreltilmesine rağmen, ufku her gün biraz daha karartılmasına, umut kırılmasına derinleştirilmesine rağmen...

Barış... Büyülü bir kavram haline getirildi. Her derde deva bir sihirli sözcük... 1990’ların başından bu yana tekrarlanıp duruluyor. Çok tartışılıyor, üzerinde saatlerce konuşuluyor, adına kampanyalar düzenleniyor, festivaller yapılıyor. Dahası ona varmak için planlar yapılıyor, “yol haritaları” çiziliyor...

Peki dillere dolanan ve her gün sakız gibi çiğnenip durulan bu büyümlü kavram, “barış” nedir? Buna yüklenen anlam nedir? Gerçek anlamı nedir? Özgürlük, özgür irade, kendi yaşamı ve geleceği üzerinde söz ve karar sahibi olma, onurlu duruş, saygınlık ve ciddiye alınma gibi temel konularla bağlantısı nedir? Mücadele ve politik güç olma ile bağı nedir? Mücadele ve sonuç alıcı bir yaptırım gücüne ulaşmadan onurlu, yani asgari talepleri kabul edilen saygın bir taraf olarak barışa ulaşmak mümkün mü?

Bu sorulara yanıt verilemeden barış adına söylenen her sözün içi boş ve kırıntı dilenciliğinden başka bir anlamı olmayacaktır.

Ortada üzerinde çok konuşulan, onunla yatılıp kalkılan bir “barış” terimi varsa, bunun karşıtı başka bir kavramın varlığı da kabul edilmiş oluyor. Teslimiyetçi, dilencilik biçiminde de olsa barış dile getiriliyorsa, o zaman ortada bir savaş da var demektir. Gerçeklik de öyledir. Peki savaşan kim? Niçin savaşıyor, hangi politik hedefler için?

Yabancı bir ülkeyi işgal etmek, savaş değilse nedir? Bu işgal tam bir istikrara kavuşmuş olsa da, ortalık süt liman olsa da bu yine böyle değil mi?

Evet, ülkemiz, 1920’lerde parçalandı, paylaşıldı ve her parçası yeniden işgal edildi ve yabancı egemenlik katı bir sömürgecilik biçiminde kurumlaştı. Bu kurumlaşma “sömürge barışını” yarattı. Karşısında direnen tek bir güç bırakmamak için bütün bir toplumu silahsızlandırdı, örgütsüzleştirdi, bir çavuş tarafından rahatça yönetilebilir bir konuma getirildi. İşgal altındaki toplumu silahsızlandıran ve örgütsüzleştiren işgal gücü ise kendisini sınırsız silahlandırdı, tepeden turnağa örgütlendirdi. “Sömürge barışı” böyle kuruldu.

Sonra devrimci bir güç ortaya çıktı, ülkesinin işgal altında her gün oluşa doğru götürüldüğünü söyledi ve şöyle devam etti: “Her gün ‘Sömürge barışı’ altında onursuzca yok oluşa gitmektense, buna karşı savaşarak ölmek daha onurludur. Tarihi ve ulusal sorumluluk da bunu gerektirir!”

İşgale karşı her türlü araçla mücadele etmek haklı ve meşrudur! İşgal, sömürge savaşı, aynı anlama gelmek üzere “Sömürge barışı” durduğu sürece ulusal kurtuluş

İşçi sınıfına, özgürlüğe ve sosyalizme adanmış bir yaşam: Julius Fuçik

Julius Fuçik 23 Şubat 1903'de Prag'da doğar. Babası bir çelik işçisidir. Fuçik henüz 10 yaşındayken Plzen'e taşınırlar. Daha 12 yaşında iken ve ortaokul öğrencisiyken kendisinin büyük çabasıyla okulda "Slovan" isimli bir gazete çıkarırlar. Fuçik bu gazetede sosyal konularla ilgili haber-yorum, kültür-sanat gibi değişik konulara yer verir. Daha çocuk yaşta böylesi konulara merak salmasının nedeni tanık olduğu işçi yaşamı, sefalet ve dünya genelindeki toplumsal olaylardır.

Bir tarafta kapitalizmin barbarlığı ve beslemesi faşizm, diğer tarafta işçilerin, ezilen halkların kölelikten ve de faşizmden kurtulma mücadelesi. Fuçik 15 yaşına geldiğinde işçi sınıfının mücadelesine daha fazla öncelik vermeye başlar. Edebiyata asıl yönelişi ise 1918'de, Çekoslovakya'nın bağımsızlığını kazanmasından sonra başlar. Bağımsızlığı coşkuyla karşılar. Bu dönemden itibaren yerel ve yabancı edebiyatçıların eserlerini inceler.

1920'de yüksek öğrenim görmek için Prag'a gider. Aynı dönemlerde sosyal demokrat partiye üye olur. Partinin sol kanadında yer alır. Partinin yaşadığı çürümeye başkaldıranlar SDP'den ayrılırlar. Ayrılanlar arasında Fuçik de vardır. Ve bir yıl sonra komünist partisini kurarlar.

Okulu bitirdikten sonra "Kmen" adlı bir dergide redaktör olarak çalışmaya başlar. Yine aynı dönemde partisinin (Çekoslovakya Komünist Partisi) kültürel çalışmalarının sorumluluğunu üstlenir. Bu konudaki başarıları büyük beğeni kazanır. Partinin yayın organı olan "Rude Provo" dadaki çalışmaları ve yazıları da son hız sürer.

Bu çalışmaları polisin dikkatini çekmeye başlar. Sonraları ise bu çalışmalarından dolayı değişik gerekçelerle gözaltına alınır. O her defasında daha güçlü çıkar karşılarına. Devletin amacıysa günümüzde olduğu gibi aynıdır; Fuçik'in etkileyici ajitatörlüğünden ve yazdıklarından sınıfı uzak tutmaktır. Ancak bunu başaramazlar. O işçilere yönelik faaliyetlerini durmaksızın sürdürür. O dönem özellikle maden işçilerinin Most bölgesindeki greviyle iç içedir.

1930'a gelindiğinde Fuçik kısa bir zaman için Sovyetler Birliği'ne sosyalist inşaayı incelemeye gider. 4 ay kadar Moskova'da kalır. Geri döndüğünde Sovyetler ve işçi sınıfı davası aleyhine yapılan tüm girişimlerin karşısına dikilir. Sosyalizmin ve işçi sınıfı davasının ateşli savunucusu olur. 1934'de yeniden Sovyetler'e gider. Sovyetler Birliği'ni en uzak köşelerine kadar dolaşır. Sosyalizmin ülkesini gezer, insanlarla iç içe yaşar, röportajlar yapar, işçilerin görüşlerini alır. Kısacası sosyalizmin inşasını ve üretici güçlerin o muazzam dönüşümünü inceler. İki yıllık süreyi bu çalışmalarıyla geçirir. İki yıl sonra (1936'da) ülkesine döner. Sosyalizmin uygulamalarına ilişkin tartışmalar burada da sürmektedir. Fuçik'te bu tartışmalar içindedir artık. Sovyetler'de edindiği izlenimlerini de aktararak sosyalizmin gerçekliğini, temel niteliklerinin önemini anlatır.

Ve Alman faşizminin insanlık için büyük tehdit oluşturduğunu savaşın gelmekte olduğunu anlatır.

Böyle bir ortamda "başka tartışmalar yapmanın" işçi sınıfı davasına zarardan başka katkısının olmayacağını söyler ve bu yönde tutum alır. Nazi vahşetinden kaçıp Çekoslovakya'ya sığınan Alman anti-faşistlerle röportajlar yapıp yayınlamış. İşçileri ve emekçileri, halkı yaklaşan faşist tehlikeye karşı uyarır.

Ve nihayet bahsettiği tehlike, 1938'de Hitler'in Avusturya'yı işgal etmesiyle daha da gerçeklik kazanır. Kapının önüne kadar gelen Hitler faşizmi 1939 Mart ayında bu

kez Çekoslovakya'yı işgal eder. Komünistlere yönelik başlatılan imha savaşını artık bizzat Alman Nazileri sürdürmektedir. Her tarafa gestapo işkencehaneleri kurulur. İşgalin ardından partiyi yeraltına (illegal çalışma) çekerler ve öyle çalışırlar.

Fuçik yeraltı yaşamında parti çalışmasının sürmesi için bildirilerin çıkarılmasında, yayın organının yayımlanmasında görev alır. İşgal boyunca halk kitlelerini işgale karşı savaşmaları için aydınlatır ve örgütler. Partinin direnişi örgütlenme mücadelesinde Fuçik'in rolü yine büyük olur. Kaleme aldığı "Bakan Göbels'e açık mektup" ve "Biz hepimiz Hitler'e karşı savaş halindeyiz" yazıları ile anti-faşist mücadelenin sadece komünistlerin değil yurtsever, demokrat, işçi-köylü, bilim adamı, sanatçı herkesin görevi olduğunu kabul ettirir. Daha sonra ailesiyle birlikte Cotimer'e gider. Sürekli Prag'a gidip gelmektedir.

1941'de komünist partisi merkez komitesinin tutuklanması üzerine merkez komitesi üyeliği sorumluluğunu üstlenir. 1942'nin 24 Nisan'ında yoldaşlarıyla beraber bir buluşma esnasında Gestapo tarafından yakalanır. Bir yıl sonra Prag-Pankrac Cezaevi'nde tanıştığı "Kolinski" adlı Çek gardiyan aracılığıyla, bin bir güçle yazdıklarını dışarıya ulaştırır. Pankrac Hapishanesi'ndeki direnişçi kimliği, işkencecilere başeğmezliliği, geleceğin kazanılacağına olan inancı tüm halkın dilinde dolaşır. Direnişçiliğinin halkı ateşlediğini gören Nazi faşistleri onu Berlin'e getirirler. 8 Eylül 1943'de Plötzense Cezaevi'nde asılarak idam edilir.

Dışarıya gönderdiği yazılarında yaşadıklarını şöyle

anlatır:

"Korkunç ve ateşli olan gerçeğin kendisiydi. Belki üç kere, belki on kere beni işkence tezgahına taşıdılar. İşkenceciler dinlenmek istediklerinde ya da başkasıyla uğraştıklarında beni bırakıyorlardı. Sürekli yalınayaktım ve yerdeki beton parçaları parçalanmış tabanımı soğutuyor bu da bana iyi geliyordu. Bunları hatırlıyorum."

Asıldığı dönemde karısı Augustina da o sırada Ravensbrück'deki kadın toplama kampında yaşam mücadelesi vermekteydi. Karısı da kendisi gibi bir direnişçiydi. 1945 Mart'ında Hitler faşizminin kesin yenilgisinden sonra Augustina ülkesine döner ve o dönemi şöyle ifade eder:

"Kurtarılmış anayurduma döndüğümde tıpkı Alman kuşatmacıları tarafından sürüklenip sayısız işkence cehennemine atılan, kocalarını, karılarını, çocuklarını, baba ve analarını arayan binlerce insan gibi ben de durmadan kocamı aradım."

Ne var ki kocasının katledildiğini ancak Hitler'in yok oluşundan sonra öğrenir. Julius Fuçik çok genç yaşta yaşama veda eder. Ama yaşadığı bütün yılları işçi sınıfı davasına ve sosyalizme adayarak yaşamıştır. Davasına ölümüne bağlı bu yiğit komünistin cezaevinde yaşadıklarına dair yazdıklarını karısı toparlayarak kitap haline getirtir. "Darağacından notlar" diye basımı yapılan bu kitap 90 dile çevrilmiştir. 20. yüzyılın en çok basılan kitabı ünvanını almış olan bu kitabın ülkemizde de basımı yapılmıştır.

Yoldaşı Samuel Sillen onun için, "Kendi geleceği dosdoğru ölümü gösterirken başkalarına güzel geleceği gösteren, onları oraya yönelten bir yoldaştı" der.

Julius Fuçik yaşamıyla, sosyalizme ve işçi sınıfına olan inancıyla, direnişçi kimliğiyle günümüzdeki genç nesillere yol göstermeye devam etmektedir. Özellikle genç işçilere olmak üzere herkese "Darağacından notlar"ı mutlaka okumalarını tavsiye ederim. Günümüzde işçi sınıfına ve emekçilere dayatılan kölece yaşam, yani başımızdaki halkların katledilmesi, ülkelerinin işgal edilmesi ve cezaevlerindeki katliamlar vb. gözönüne alındığında, bunun önemi daha da artmaktadır. Çek komünisti Julius Fuçik gibi davada sarsılmaz örnek devrimcilerin yaşamı ve mücadelesini incelemek, onlardan öğrenmek, kapitalist barbarlığı yıkma ve insanlığın özgür geleceğini kurma mücadelesinde bize güç verecek, yol gösterecektir.

K. Boran

TAYAD'dan 107 kızıl güvercin eylemi...

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde TAYAD'lı Aileler tarafından bir basın açıklaması yapıldı. 1 Eylül eylemi öncesi Konak Sümerbank önünde yapılan eylemde TAYAD'lı aileler "107 ölü var. Hangi barış?" pankartı açarak F tiplerinde ve 19 Aralık katliamında şehit düşen devrimci tutsaklara atfen kızıla boyanmış 107 güvercini gökyüzüne bıraktılar. Eylemde "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil ABD işbirlikçi AKP!", "Tecriti kaldırım ölümleri durdurun!" sloganları atıldı. Ardından kitle 1 Eylül eyleminin başlayacağı Gümrük'e kadar sloganlar ve alkışlarla yürüdü.

SY Kızıl Bayrak/Åzmir

TAYAD'lı Ailelere polis saldırısı

31 Ağustos Pazar günü Emek Barış Demokrasi Bloku'nun Mersin'de düzenlediği "Barış ve demokratik çözüm" mitingine "107 ölü var hangi barış?" pankartıyla katılan TAYAD'lı Ailelere polis saldırı. Bunun üzerine bir basın açıklaması düzenleyen Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nin yaptığı açıklamada; "TAYAD'lı Ailelere pervasızca saldıran polisin gerçek yüzü bir kez daha ortaya çıkmıştır. Gözaltına alındıktan sonra ailelere psikolojik ve fiziki saldırılar sürmüştür. Emniyette tek tek hücrelere konulan aileler gece geç saatlere kadar dövülmüştür. Sabah gözaltına alınanlara zorla temizlik yaptırmaya çalışan polis, gözaltına alınanların buna itirazı üzerine bir kişinin kafasını zorla klozete sokmak girişiminde bulunmuştur" denilerek devletin kolluk güçlerinin işkenceci yüzü teşhir edildi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Mücadele Postası

Ankara'da savaş karştı eylemler...

AKP protesto edildi

30 Ağustos günü Ankara Savaş Karştı Platform tarafından basın açıklaması düzenlendi. İHD önünde toplanan yaklaşık 300 kişilik kitle AKP binası önüne yürüyerek basın açıklaması yaptı.

İHD Başkanı tarafından okunan açıklamada; "Biz halk olarak kendi kararımızı söylemek için burada toplandık. Bizim ABD için, petrol çıkarları için dökecek kanımız yok. Komşumuzdaki yağmaya seyirci kalmak isteyenler arasında bu ülkenin gençlerini ateşe atmak istiyorlar. Kundakçıların emriyle çocuklarımızı ateşe gönderilir mi? Biz tüm Ortadoğu ve dünya halklarının kardeşliğine inanıyoruz. Biz gitmek istemiyoruz. Eğer gitmek istiyorsan sen git. Oğlunu gönder" denildi.

Eylemde "Terörist ABD Ortadoğu'dan defol!", "Sermayeye köle ABD'ye asker olmayacağız!" sloganları atıldı.

Başbakanlık önünde eylem

3 Eylül günü NATO Avrupa Müttefik Yüksek Komutanı Orgeneral James L. Jones'in Türkiye'ye gelmesi, Başbakanlık'ta yapılan görüşmeler ve alınacak kararları protesto etmek için bir eylem düzenlendi. Başbakanlık önünde gerçekleştirilen eylemden sonra Yüksel Caddesine yürümek isteyen kitleye polis izin vermedi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Kölelik koşullarını kabul etmeyeceğiz!

Tekstil fabrikalarında gündemdeki altıncı ay zamlarına yönelik birbirinden bağımsız gelişmeler yaşandı. Bununla birlikte yüzlerce işçi ya işten atıldı ya da zamların düşük olması nedeniyle işten ayrıldı. Yaşanan son süreçler tekstil işkolundaki işçilerin örgütlenme arayışı içinde olduğunu gösteriyor.

Ümraniye bölgesinde zamlara ilişkin fabrikalarda yaşanan eylemler iş yavaşlatma, mesailere kalmama ya da fiili kısa süreli de olsa iş bırakma eylemleri gerçekleştirildi. Bölgeyi kapsayan atölye ve fabrikalarda binlerce işçi çalışıyor. Hepsinin sorunu da ortak. Zamanında verilmeyen maaşlar ve mesai paraları, mesailerin birçok yerde aylık 100 saatin üzerine çıkması, düşük maaşlar, yemek, servis vs. Bununla birlikte sigortalı çalışanların sayısı ise sınırlıdır. Sigortalı olanlara işverenlerin oynadığı oyun ise sigorta primlerini ya asgari ücretten yatırmaları ya da yarım sigorta dediğimiz sürekli işçileri giriş-çıkış yaparak daha az prim ödemeleri şeklinde oluyor. Bir de bunun üzerine devletin dönem dönem gündeme getirdiği işverenlerin sigorta prim borçlarını affetmesi biniyor ve böylece işçiler üzerindeki sömürünün dozu daha da artıyor.

Tekstil-konfeksiyon patronlarının bu seneye ilişkin en büyük avantajları ise, kölelik yasasına dayanarak istedikleri sözleşmeyi işçilere dayatmalarıdır. Bu sözleşmelerin içinde yok yok. Hatta kölelik yasasını da aşan sözleşme maddelerinin keyfi bir şekilde işlemler. İlk önce işe başvuru formu olarak

doldurduğumuz formlar bile işçinin tazminatsız işten atılmasına neden olabiliyor. Formda bize yönelik soruların hepsine doğru yanıt vermeliyiz. İmza attığımız bölümde "verilen bilgilerde herhangi bir yanlış bilgi ortaya çıktığı söz konusu olursa tazminatsız işten atılmayı kabul ediyorum" ibaresi bunun ilk adımı olabiliyor.

İkinci bir aşamada, sigorta evrakları ile birlikte işverenin hazırlanmış olduğu sözleşme imzalanır. Çoğu işçi nasıl bir sözleşmenin altına imza attığını dahi bilmez. Oysa bunların tümü yeni kölelik yasasını dahi aşan maddelerden ibarettir. Ama ne var ki işe girerken ilk etapta belgeleri imzalamayı reddetmek işe girmenin imkanlarını ortadan kaldırmış oluyor. Patronlar da bunu bildikleri için işi baştan sıkı tutuyorlar.

Devletin enflasyon rakamlarını düşük göstererek başta kamu işçilerine TİS sözleşmelerinde % 10'u bile aşmayan bir zam vermesi tekstil patronları için de emsal oldu. Çoğu fabrikada 6. ay zamları verilmedi bile. Böylece geçmiş yıllara oranla fabrikalarda daha çok sirkülasyon yaşandı. İşverenler böylece binlerce işçinin kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemekten de

kurtulmuş oldular.

Türk devletinin ABD ile yapılan kirli savaş pazarlıkları da tekstil patronlarının işine yaradı. ABD'nin tekstil kotalarını yükseltmesinin yanısıra Çin'de başgösteren Sars hastalığı tekstil siparişlerinin Türkiye'ye yönelmesine yol açtı. Son bir yıldır fabrikalar geceli-gündüzlü harıl harıl çalışıyor. Bu sayede patronlar işçilerin sırtından muazzam kârlar elde ediyorlar. Bu arada mesailerini neredeyse bedavaya getiriyorlar.

Bölgeyi kapsayan tekstil fabrikalarında zamlara yönelik iş durdurma ve mesailere kalmama eylemlerinde bir kazanım elde edilemedi. Bunda sürece örgütlü bir biçimde hazırlanamamak temel rol oynadı. Tekstil patronları ise ortak bir zam politikası belirlemişler ve bunun üzerinden hareket etmişlerdir. Zaten kendileri de ifade etmekte; hangi fabrikaya giderseniz gidin, 5 ya da 10 milyon fark göreceksiniz diyorlar. Örneğin bir tekstil fabrikasında işçilerin düşük zamlara tepkisini kısa süreli iş durdurma eylemiyle göstermeleri karşısında konuşma yapan bir patron, kendisinin %15 zam vermesine karşılık bölgedeki birçok patronun zammı yüksek buldukları için kendisini eleştirdiklerini söyleyebilmektedir. İşçilerin karşısına bu sözlerle çıkan patron işçilere ne kadar örgütlü olduklarını da göstermiş oluyor.

Tekstil işçileri/Ümraniye

Sömürü ve zulüm düzenini yıkmak için mücadeleye!

Merhaba sevgili *Kızıl Bayrak* okurları. Ben İMES'te ağır çalışma koşullar altında hiçbir sosyal ve yasal güvencesi olmadan çalışan bir işçiyim. Milyonlarca emekçi kan emici patronlar ve onların uşağı AKP hükümetinin saldırı ve dayatmalarıyla karşı karşıyalar. Üstelik bu saldırıların ardı arkası kesilmiyor. İşçi ve emekçiler çaresizliğe itilerek kaderlerine razı olmaları isteniyor. Ancak sonu gelmez bu saldırı ve baskılara karşı durmak, mücadele bayrağını yükseltmek biz işçi ve emekçiler için artık elzem. Bir kalıp işçisi olarak bu emek hırsızlarına başkaldırıyor, tüm işçi ve emekçileri mücadeleye davet ediyorum.

Hak ve özgürlüklerimiz için mücadelemizde tek yumruk tek yürek olmak zorundayız. Bunu başaramazsak haklarımızı elde etmemiz mümkün olmayacaktır. Haklarımızı korumanın ve yeni haklar kazanmanın yolu örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçiyor. İşçi sınıfının mücadele tarihi ve deneyimleri bize bunu öğretiyor.

Günümüz Türkiye'sinde asgari geçim sınırı 1 milyarı bulmuşken bizlere reva görülen yalnızca 250 milyondur. Üstelik ardı arkası gelmeyen zamlarla hergün daha fazla yoksulluğun ve sefaletin çukuruna itilmektedir. Aldığımız sefalet ücreti asgari geçim araçlarına bile yetmemektedir. Kısaca hayatımız artık çekilmez bir hal almaktadır.

İnsanca yaşamaya yetecek asgari ücret için, demokratik hak ve özgürlüklerimizi ve geleceğimizi kazanmak için biraraya gelmeli ve ücretli kölelik düzenine dur demeliyiz. Birlikteliğimizi sağlayabilirsek üzerimize kara bir bulut gibi çöken bu sömürü ve zulüm düzenini yıkmak hiç de zor olmayacaktır.

Bir kalıp işçisi/İMES

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimci sanatçı ve kavga adamı:

Yılmaz Güney

(1937 - 9 Eylül 1984)

“ Savaş henüz bitmiş değil, ben bitmiş değilim. Savaşı, benim yoksul çocuklarım, onların yoksul, onurlu ve yiğit anaları, yiğit bacıları kazanmalı. Savaşı, yoksul serçeler, kırlangıç kuşları, mine çiçekleri kazanmalı; şebboylar ve hercai menekşeler kazanmalı.”